O ALEGERE POATE AVEA DOAR UN CÂȘTIGĂTOR.
O PRINȚESĂ ARE DOAR O SINGURĂ INIMĂ.

CARTEA A CINCEA DIN SERIA
ALEGEREA

COROANA

KIERA CASS

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

LEDA EDGE

Când Eadlyn devine prima prințesă din Illea care își organizează propria Alegere, ea nu crede că se va îndrăgosti de vreunul dintre cei treizeci și cinci de tineri. Petrece primele câteva săptămâni ale competiției numărând zilele până când va putea scăpa de ei. Dar, pe măsură ce evenimentele de la palat se precipită și Eadlyn este obligată să iasă și mai mult în lumina reflectoarelor, își dă seama că poate nu ar fi fericită să rămână singură.

Încă nu este sigură că va trăi o poveste romantică de iubire, așa cum s-a întâmplat cu părinții ei în urmă cu douăzeci de ani. Dar, uneori, dragostea apare acolo unde nu te aștepți... și în curând Eadlyn trebuie să facă o alegere mai dificilă și mai importantă decât și-a imaginat vreodată.

„Fanii seriei ALEGEREA vor fi încântaţi de deznodământul celui de-al cincilea volum. [...] Cercul început cu prima carte se închide, iar fanii poveştilor de dragoste vor urmări fascinaţi rolul pe care Eadlyn şi-l asumă în istoria ţării ei şi vor suspina atunci când prinţesa îşi va găsi iubirea adevărată."

Common Sense Media

ÎN ACEEAȘI SERIE:

LEDA EDGE

Imaginea copertei:

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

KIERA CASS

COROANA

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINT
BOOKS
2018

Redactor: Antonia Kacsó
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

ISBN 978-606-793-455-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CASS, KIERA

Coroana / Kiera Cass ; trad. din lb. engleză de Andra Elena Agafiţei. - Bucureşti : Corint Books, 2018

ISBN 978-606-793-455-7

I. Agafiţei, Andra Elena (trad.)

821.111

Pentru Guyden și Zuzu,
cele mai drăguțe personaje pe care
le-am inventat vreodată.

Capitolul 1

— Îmi pare rău, am spus și m-am pregătit pentru inevitabila reacție violentă.

La începutul Alegerii mele, îmi imaginasem că avea să se termine astfel – cu zeci dintre pețitorii mei plecând în același timp, mulți nepregătiți pentru sfârșitul momentului lor în lumina reflectoarelor. Dar, după câteva săptămâni, după ce am aflat cât de drăguți, de inteligenți și de generoși erau mulți dintre ei, eliminarea în masă mi s-a părut aproape sfâșietoare.

Fuseseră corecți față de mine, iar eu trebuia să fiu acum foarte nedreaptă cu ei. Anunțul transmis în direct avea să facă eliminarea oficială, și toți trebuiau să aștepte până atunci.

— Știu că totul se întâmplă brusc, dar având în vedere starea precară de sănătate a mamei, tatăl meu m-a rugat să-mi asum mai multe responsabilități și simt că singura

metodă de a gestiona situația este de a reduce numărul pețitorilor din această competiție.

— Cum se simte regina? a întrebat Hale, înghițind cu greu.

Eu am oftat.

— Pare... pare că se simte destul de rău.

Tata ezitase să-mi permită să o vizitez, dar, în cele din urmă, l-am convins. I-am înțeles reticența din clipa în care am văzut-o, adormită, bătăile inimii sale fiind măsurate pe monitor. Tocmai ieşise din operația în care doctorii fuseseră nevoiți să-i extragă o venă din picior pentru a i-o înlocui pe cea din piept, care prezenta mari probleme.

Unul dintre doctori a spus că o pierduseră preț de un minut, dar că reuşiseră să o resusciteze. Mă aşezasem lângă ea, ținând-o de mână. Oricât ar fi părut de prosteşte, mă tolănisem pe scaun, sigură că asta ar fi făcut-o să-şi revină şi să-mi corecteze postura. Nu o făcuse.

— Totuşi, trăieşte. Şi tatăl meu... este...

Raoul mi-a atins umărul cu o mână liniştitoare.

— Este în regulă, Alteță. Noi toți înțelegem.

M-am uitat împrejur, fixând o secundă cu privirea pe fiecare dintre pețitorii mei și memorându-le chipurile.

— Ca să ştiți, m-ați îngrozit, am mărturisit eu.

În cameră s-au auzit câteva chicote.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru că v-ați încercat norocul şi pentru că v-ați arătat atât de binevoitori față de mine.

Gardianul care a intrat şi-a dres vocea ca să îşi anunțe prezența.

— Îmi pare rău, milady! Transmisia trebuie să înceapă în curând. Echipa vrea să verifice, hmm – a făcut un gest – coafura şi alte lucruri.

Eu am dat aprobator din cap.

— Mulțumesc. Voi fi gata într-o clipă.

După ce a plecat, mi-am îndreptat din nou atenția spre băieți.

— Sper că mă veți ierta pentru acest rămas-bun de grup. Vă doresc tuturor mult noroc pe viitor.

Un cor de urări şoptite de „rămas-bun" m-au însoțit la plecare. Odată ajunsă de cealaltă parte a uşilor de la Salonul Domnilor, am inspirat adânc şi m-am pregătit pentru ce urma. *Tu eşti Eadlyn Schreave şi nimeni – nimeni, literalmente – nu este la fel de puternic ca tine.*

Palatul era înfiorător de liniştit fără mama şi doamnele ei care se agitau peste tot şi râsetele lui Ahren care umpleau holurile. Doar lipsa unei persoane te face conştient de prezenţa ei.

Încrezătoare, m-am îndreptat spre studio.

— Alteța Voastră, m-au întâmpinat câțiva oameni când am intrat, făcând plecăciuni şi dându-se din calea mea, evitând tot timpul să mă privească direct în ochi.

Nu mi-am dat seama dacă o făceau din compasiune sau dacă ştiau deja.

— Oh, am spus când m-am uitat în oglindă. Îmi lucește cam tare fața. Ai putea...?

— Desigur, Alteță.

O fată mi-a tamponat pielea cu o deosebită pricepere, acoperindu-mă cu pudră.

Mi-am îndreptat gulerul înalt de dantelă al rochiei. Când mă îmbrăcasem în dimineaţa asta, negrul mi se păruse potrivit ţinând seama de starea generală a tuturor de la palat, dar acum mă criticam.

— Par prea serioasă, mi-am exprimat cu voce tare îngrijorarea. Nu într-un mod respectabil, ci grav. Totul este atât de nepotrivit!

— Sunteţi frumoasă, milady.

Fata de la machiaj mi-a reîmprospătat rujul.

— Ca mama dumneavoastră.

— Ba nu, nu sunt, m-am plâns eu. Nu i-am moştenit părul, pielea sau ochii.

— Nu la asta mă refer.

Fata, prietenoasă şi plinuţă, cu bucle care-i cădeau pe frunte, a venit lângă mine şi s-a uitat la chipul meu reflectat în oglindă.

— Vedeţi acolo, a spus ea şi a arătat spre ochii mei. Culoarea nu este aceeaşi, dar hotărârea, da. Şi buzele, aveţi acelaşi zâmbet plin de speranţă. Ştiu că aţi moştenit tenul bunicii, dar îi semănaţi mamei dumneavoastră în toate privinţele.

M-am holbat la mine şi aproape am văzut la ce se referă. Nu m-am mai simţit chiar atât de părăsită în acest moment de maximă singurătate.

— Mulţumesc! Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Toţi ne rugăm pentru ea, milady. Este o femeie puternică.

Am chicotit în ciuda stării mele de spirit.

— Într-adevăr.

— Două minute! a strigat directorul de platou.

Am intrat în studioul cu covoare, netezindu-mi rochia şi atingându-mi părul. În studio era mai rece decât de obicei, chiar şi sub lumini, şi pielea mi s-a făcut de găină când mi-am ocupat locul pe podiumul singuratic.

Gavril, îmbrăcat neoficial, dar tot foarte elegant, mi-a zâmbit înţelegător când s-a apropiat.

— Sunteţi sigură că vreţi să faceţi asta? Pot să transmit eu veştile în locul dumneavoastră.

— Mulţumesc, dar cred că trebuie să o fac singură.

— În regulă, atunci. Cum se mai simte?

— Era bine acum o oră. Doctorii o menţin adormită ca să poată să se vindece, dar pare atât de fragilă!

Pentru un moment, am închis ochii şi m-am calmat.

— Îmi pare rău. Situaţia asta mă cam agită, dar cred că mă descurc mai bine decât tata.

El a scuturat din cap.

— Îmi imaginez că lui îi este cel mai greu. De când se cunosc, întreaga sa lume depinde de ea.

M-am gândit la noaptea trecută, la peretele cu fotografii din camera lor şi la toate detaliile legate de începutul relaţiei lor, pe care abia recent mi le dezvăluiseră. Tot nu găseam niciun motiv să lupţi să depăşeşti numeroase obstacole în numele iubirii, doar ca să te lase atât de neputincios în cele din urmă.

— Ai fost acolo, Gavril. Ai văzut Alegerea lor.

Am înghiţit nodul din gât, încă nesigură.

— Chiar funcţionează? Cum?

El a ridicat din umeri.

— Aceasta este a treia pe care o văd şi nu pot să vă spun cum funcţionează, cum o loterie poate să-ţi ofere un suflet-pereche. Să vă zic ceva: nu prea l-am admirat pe bunicul dumneavoastră, dar şi-a tratat regina ca şi când ar fi fost cea mai importantă persoană care a existat pe pământ. Dacă era dur cu alții, cu ea era generos. Regina i-a înțeles slăbiciunile, ceea ce este mai mult decât pot spune despre... Ei bine, și-a găsit femeia potrivită.

Eu am mijit ochii, curioasă în privința lucrurilor pe care le omitea. Ştiam că bunicul fusese un conducător sever, dar, dacă mă gândeam la asta, doar aşa l-am cunoscut. Tata nu vorbea niciodată despre el ca soț sau tată și mereu fusesem mai interesată să aflu mai multe despre bunica.

— Şi tatăl dumneavoastră? Nu cred că avea habar ce vrea. Sincer, cred că nici mama dumneavoastră, dar era perechea lui din toate punctele de vedere. Toţi din jur și-au dat seama înaintea lor.

— Serios? am întrebat eu. Nu știau?

El s-a strâmbat.

— Sincer, mai mult ea. M-a privit cu înțeles. Se pare că este o trăsătură de familie.

— Gavril, ești una dintre puținele persoane căreia pot să-i mărturisesc asta. Nu se pune problema că nu ştiu ce caut, ci că nu eram pregătită să o fac.

— Ah! Mă miram eu.

— Dar acum sunt aici.

— Şi pe cont propriu, mă tem. Dacă alegeţi să mergeţi până la capăt – şi, după ziua de ieri, nimeni nu v-ar

condamna dacă nu ați face-o – sunteți singura care poate să ia o hotărâre atât de importantă.

Am dat aprobator din cap.

— Ştiu. De aceea este atât de înspăimântător.

— Zece secunde! a strigat directorul de studio.

Gavril m-a bătut uşor pe umăr.

— Vă sprijin cum pot, prințesă.

— Mulțumesc!

Mi-am îndreptat umerii în fața camerei, încercând să par pe cât de calmă posibil când lumina roşie a început să strălucească.

— Bună dimineața, oameni din Illéa! Eu, prințesa Eadlyn Schreave, sunt aici să vă vorbesc despre câteva dintre evenimentele recente petrecute în familia regală. Mai întâi, vă voi spune veştile bune.

Am încercat să zâmbesc, dar singurul lucru la care puteam să mă gândesc era cât de abandonată mă simțeam.

— Fratele meu iubit, prințul Ahren Schreave, s-a căsătorit cu prințesa Camille de Sauveterre a Franței. Deşi momentul căsătoriei lor ne-a cam luat prin surprindere, nu ne umbreşte în niciun fel bucuria pentru fericitul cuplu. Sper că le veți ura şi dumneavoastră, alături de mine, să aibă cea mai fericită căsnicie.

M-am oprit. *Poți s-o faci, Eadlyn.*

— Cât despre cele triste, seara trecută, mama mea, America Schreave, regina Illéei, a suferit un grav atac de cord.

Am făcut o pauză. Părea că vorbele mi se înțepeniseră în gât, îngreunându-mi tot mai mult vorbirea.

— Starea ei de sănătate este critică și se află sub îngrijirea constantă a medicilor. Vă rog să...

Mi-am dus mâna la gură. Aveam să plâng, să-mi pierd cumpătul pe canalul național de televiziune și, pe lângă tot ce-mi spusese Ahren că oamenii credeau despre mine, să par slabă era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Mi-am plecat privirea. Mama avea nevoie de mine. Tata avea nevoie de mine. Poate, într-o mică măsură, chiar şi poporul avea nevoie de mine. Nu puteam să îi dezamăgesc. Ştergându-mi lacrimile, am continuat.

— Vă rog să vă rugați să-şi revină rapid, de vreme ce toți o adorăm şi depindem încă de îndrumarea ei.

Mi-am tras sufletul. Era singura metodă de a trece de la un moment la celălalt. Am inspirat şi am expirat.

— După cum ştiți, respectul deosebit al mamei pentru Alegere a condus la fericitul şi lungul mariaj al părinților mei. Ca atare, am hotărât să onorez ceea ce ştiu că este cea mai arzătoare dorință a ei şi să continui cu Alegerea mea. Având în vedere stresul din familia noastră din ultimele douăzeci şi patru de ore, cred că este înțelept ca din pețitorii mei să rămână doar Elita. Tatăl meu şi-a restrâns numărul la şase în loc de zece din cauza circumstanțelor atenuante, iar eu am procedat la fel. Următorii şase domni sunt invitați să participe în continuare la Alegere: Gunner Croft, Kile Woodwork, Ean Cabel, Hale Garner, Fox Wesley şi Henri Jaakoppi.

Numele mă linişteau în mod ciudat, ca şi când aş fi ştiut cât de mândri erau de momentul acesta şi aş fi putut să-i simt strălucirea, chiar şi de la distanță.

Aproape terminasem. Ştiau că Ahren plecase, că mama ar fi putut să moară şi că Selecţia avea să continue. Acum urmau veştile care mă îngrozeau. Mulţumită lui Ahren, înţelegeam exact ce credea poporul meu despre mine. Ce fel de răspuns aş fi primit?

— Având în vedere starea atât de delicată a mamei, tatăl meu, regele Maxon Schreave, a hotărât să-i rămână alături. *Acum e acum.* Prin urmare, m-a numit regentă până când va considera că este potrivit să-şi revendice titlul. Până la noi dispoziţii, eu voi lua toate deciziile de stat. Îmi asum rolul acesta cu inima îndurerată, dar să le ofer părinţilor mei linişte mă bucură enorm. Vom avea mai multe informaţii cu privire la toate chestiunile de îndată ce vor fi disponibile. Vă mulţumesc pentru timpul acordat şi vă urez o zi bună!

Camerele s-au oprit din filmat şi eu am coborât de pe podium, aşezându-mă pe unul dintre scaunele rezervate în mod obişnuit familiei mele. Îmi era greaţă şi aş fi stat acolo ore în şir încercând să mă adun dacă aş fi crezut că pot să scap, dar aveam prea multe de făcut. Primul lucru de pe listă era să verific din nou dacă părinţii mei erau în regulă şi, apoi, să plec la muncă. Cândva, tot astăzi, trebuia să mă întâlnesc şi cu Elita.

Când m-am îndreptat spre ieşirea din studio, m-am oprit brusc pentru că drumul îmi era blocat de un şir de domni. Prima faţă pe care am văzut-o a fost a lui Hale. Chipul i s-a luminat când mi-a întins o floare.

— Pentru tine.

M-am uitat de-a lungul şirului şi am văzut că toţi aveau flori în mâini, unele cu rădăcini destul de vizibile. Nu am

putut decât să presupun că-şi auziseră numele în anunţ, că se grăbiseră din Salonul Domnilor spre grădină şi că veniseră apoi aici.

— Idioţilor! am oftat eu. Vă mulţumesc.

Am luat floarea de la Hale şi l-am îmbrăţişat.

— Ştiu că am spus că te voi surprinde cu câte un lucru în fiecare zi, mi-a şoptit el, dar dă-mi de ştire dacă vrei să fie două, bine?

L-am ţinut un pic mai strâns.

— Mulţumesc.

Ean a fost următorul şi, cu toate că nu ne atinseserăm decât în timpul întâlnirii noastre pentru şedinţa foto pusă la cale, m-am trezit că nu m-am putut abţine să nu-l îmbrăţişez.

— Am senzaţia că ai fost forţat să faci asta, am şoptit eu.

— Floarea mea am luat-o dintr-o vază de pe hol. Să nu mă pârăşti personalului.

Ne-am mângâiat unul pe altul uşor pe spate.

— Ea va fi bine, mi-a promis el. Toţi veţi fi.

Kile se înţepase la deget într-un spin şi şi-a ţinut într-un fel ciudat mâna sângerândă departe de hainele mele când ne-am îmbrăţișat, ceea ce m-a făcut să râd și a fost perfect.

— Pentru zâmbete, a spus Henri când i-am adăugat floarea în buchetul răvăşit.

— Bine, bine, i-am răspuns şi el a râs de mine.

Până şi Erik îmi adusese o floare. Am zâmbit un pic superior când am luat-o.

— Asta este o păpădie, i-am spus.

El a ridicat din umeri.

— Ştiu. Unii văd o buruiană, alţii văd o floare. Perspectiva contează.

L-am îmbrăţişat şi l-am simţit uitându-se la ceilalţi când l-am ţinut, părând jenat să primească şi el o îmbrăţişare.

Gunner a înghiţit nodul din gât, nereuşind să spună prea mult, dar m-a ţinut cu blândeţe înainte să trec mai departe.

Fox avea trei flori în mână.

— Nu am putut să aleg.

Eu am zâmbit.

— Toate sunt frumoase. Mulţumesc!

Fox m-a îmbrăţişat cu putere, ca şi când ar fi avut nevoie de mai mult sprijin decât ceilalţi, iar eu l-am ţinut în timp ce am aruncat o privire peste umăr, la Elita mea.

Nu, întregul proces nu avea niciun sens, dar mi-am dat seama cum se întâmpla, cum strădania putea să-ţi fure inima. Şi acum asta speram: ca, într-un fel, datoria şi iubirea să se suprapună şi să mă trezesc fericită în mijlocul tuturor lucrurilor.

CAPITOLUL 2

Mâinile mamei erau atât de moi, aproape ca de hârtie. Atingerea m-a făcut să mă gândesc la apa care netezeşte marginile unei pietre. Am zâmbit la gândul că, odată, cu siguranţă fusese o piatră dură.

— Te-ai obişnuit vreodată cu greşelile? am întrebat. Să spui şi să faci ce nu trebuie?

Am aşteptat un răspuns, singurul primit fiind bâzâitul echipamentului şi oscilaţiile monitorului.

— Ei bine, tu şi tata vă certaţi, aşa că trebuie să fi greşit uneori.

I-am ţinut mâna, încercând să i-o încălzesc.

— Am făcut toate anunţurile. Acum toţi ştiu că Ahren s-a însurat şi că momentan eşti... un pic bolnavă. Am redus numărul băieţilor la şase. Ştiu că e o măsură drastică, dar tata a spus că este în regulă şi că aşa a procedat şi el la rândul lui, deci nimeni nu poate să se supere. Am

oftat. Chiar şi aşa, am sentimentul că oamenii tot vor găsi un motiv să se supere pe mine.

M-am abţinut să nu plâng, îngrijorată că mi-ar fi simţit teama. Doctorii credeau că şocul plecării lui Ahren a fost cel care i-a provocat starea de faţă, deşi nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva şi acţiunile mele contribuiseră zilnic la stresul ei, ca nişte picături de otravă atât de mici, încât o persoană nu şi-ar fi dat seama că a ingerat ceva periculos decât în momentul în care ar fi doborât-o.

— Oricum, de îndată ce tata se întoarce, voi pleca să conduc prima şedinţă de consiliu consultativ. El spune că nu ar trebui să fie prea greu. Sincer, mi se pare că sarcina de astăzi a generalului Leger – de a încerca să-l convingă pe tata să mănânce, pentru că s-a împotrivit atât de mult să plece de lângă tine – a fost mai dificilă decât a oricui altcuiva. Totuşi, generalul a fost insistent şi tata a cedat în cele din urmă. Mă bucur că este aici. Mă refer la generalul Leger. Este ca şi când aş avea un părinte de rezervă.

Am ţinut-o mai strâns de mână şi m-am aplecat să-i şoptesc:

— Te rog, totuşi, nu mă obliga să am un părinte de rezervă, bine? Încă am nevoie de tine. Băieţii încă au nevoie de tine. Şi tata... ar putea să se prăbuşească dacă ne părăseşti. Aşadar, când va fi timpul să te trezeşti, va trebui să-ţi revii, bine?

Am aşteptat să-şi mişte buzele sau degetele, un semn care să-mi arate că mă auzea. Nimic.

Tocmai atunci, tata a năvălit pe uşă, urmat de generalul Leger. Eu mi-am şters obrajii, sperând să nu observe nimeni.

— Vedeţi? a spus generalul Leger. E stabilă. Doctorii s-ar fi grăbit să vină dacă s-ar fi întâmplat ceva.

— Chiar şi aşa, prefer să fiu aici, a spus tata ferm.

— Tată, nu ai lipsit nici măcar zece minute. Ai mâncat măcar?

— Am mâncat. Spune-i, Aspen.

Generalul Leger a oftat.

— Să spunem că a mâncat.

Tata i-a aruncat o privire care pentru unii ar fi fost ameninţătoare, dar care pe general a reuşit doar să-l facă să zâmbească.

— Voi încerca să văd dacă pot să aduc nişte mâncare pe furiş, ca să nu mai fiţi nevoit să plecaţi.

Tata a dat aprobator din cap.

— Să ai grijă de fata mea.

— Desigur.

Generalul Leger mi-a făcut cu ochiul, iar eu m-am ridicat şi l-am urmat afară din salon, uitându-mă înapoi la mama doar ca să verific.

Era tot adormită.

Pe hol, el mi-a oferit braţul.

— Sunteţi pregătită, regina mea în devenire?

Eu l-am luat şi am zâmbit.

— Nu. Să mergem.

În drum spre sala de consiliu, eram gata să-l întreb pe generalul Leger dacă nu vrea să mai ocolim o dată etajul. Ziua mi se părea deja prea copleşitoare şi nu eram sigură că aş fi putut să mă descurc.

Prostii, mi-am spus în sinea mea. *Ai participat la şedinţele astea de zeci de ori şi aproape de fiecare dată te-ai gândit la*

aceleaşi lucruri pe care le-a spus tata. Da, este prima dată când eşti la conducere, dar situaţia te aştepta dintotdeauna. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nimeni nu va fi dur cu tine astăzi; mama ta tocmai a suferit un atac de cord.

Am deschis ferm uşa, urmată de generalul Leger. Am fost atentă să salut din cap spre domnii pe lângă care am trecut. Sir Andrews, Sir Coddly, domnul Rasmus şi alţi câţiva bărbaţi pe care îi ştiam de ani de zile îşi aranjau hârtiile şi stilourile. Lady Brice părea mândră când m-a urmărit ocolind masa spre locul tatălui meu, la fel ca şi generalul când s-a aşezat pe scaunul de lângă ea.

— Bună dimineaţa!

Mi-am ocupat locul din capul mesei şi m-am uitat la dosarul subţire din faţa mea. Slavă Cerului că ordinea de zi nu părea încărcată.

— Cum se simte mama dumneavoastră? a întrebat solemn Lady Brice.

Ar fi trebuit să scriu răspunsul pe ceva, ca să nu mai fiu nevoită să-l tot repet.

— Încă doarme. Nu ştiu sigur cât de gravă este situaţia ei acum, dar tatăl meu îi este alături şi cu siguranţă vom anunţa pe toată lumea dacă apare vreo schimbare.

Lady Brice a zâmbit trist.

— Sunt sigură că va fi bine. Mereu a fost o femeie puternică.

Am încercat să-mi ascund uimirea, dar nu mi-am dat seama că Lady Brice o cunoştea atât de bine pe mama. De fapt, nici eu nu ştiam prea multe despre Lady Brice, dar sinceritatea din tonul ei m-a făcut să mă bucur că o am lângă mine în momentul acela.

Am dat aprobator din cap.

— Haideţi să ne apucăm de treabă, ca să pot să-i spun că prima mea zi de lucru a fost cât de cât productivă.

Replica mea a stârnit câteva chicote prin încăpere, dar zâmbetul mi-a pierit repede când am citit prima pagină care-mi fusese dată.

— Sper că este o glumă, am spus eu sec.

— Nu este.

M-am întors spre Sir Coddly.

— Suntem de părere că a fost o mişcare intenţionată de a slăbi Illéa şi, având în vedere că nici regele şi nici regina nu şi-au dat consimţământul, de fapt Franţa v-a răpit fratele. Căsătoria aceasta este un act de trădare, deci nu avem de ales decât să mergem la război.

— Sir, vă asigur că nu a fost trădare. Camille este o fată raţională. Mi-am dat ochii peste cap, urând să recunosc asta. Ahren este cel romantic şi sunt sigură că el a insistat în privinţa căsătoriei, nu ea.

Am respins declaraţia de război, refuzând să mă mai gândesc o clipă la aşa ceva.

— Milady, nu puteţi să faceţi asta, a insistat Sir Andrews. Relaţiile dintre Illéa şi Franţa sunt tensionate de ani de zile.

— Chestiunea aceasta este una mai mult personală, nu politică, a încercat să-i explice Lady Brice.

Sir Coddly a fluturat o mână în aer.

— Ceea ce înrăutăţeşte şi mai mult situaţia. Regina Daphne aduce şi mai multă suferinţă emoţională asupra familiei regale, presupunând că nu vom răspunde. De data aceasta, trebuie să o facem. Spuneţi-i, generale!

Lady Brice a scuturat frustrată din cap când generalul Leger a vorbit.

— Nu voi spune decât că putem trimite trupe aeriene şi la sol în douăzeci şi patru de ore, dacă daţi ordinul, Alteţă. Deşi cu siguranţă nu v-aş *sfătui* să o faceţi.

Andrews a pufnit.

— Leger, spune-i cu ce pericole se confruntă.

El a ridicat din umeri.

— Nu văd niciun pericol. Fratele ei s-a căsătorit.

— Pe de altă parte, o căsătorie nu ar trebui să ne apropie ţările? am întrebat eu. Nu cumva e motivul pentru care căsătoriile prinţeselor au fost aranjate ani de zile?

— Dar acelea erau plănuite, a afirmat Coddly pe un ton care sugera că eram un pic prea naivă pentru discuţia de faţă.

— Ca şi aceasta, am ripostat eu. Toţi ştiam că Ahren şi Camille s-ar fi căsătorit într-o zi. Pur şi simplu s-a întâmplat mai devreme decât ne aşteptam.

— Nu înţelege, i-a mormăit el lui Andrews.

Sir Andrews a scuturat din cap spre mine.

— Maiestate, e trădare.

— Sir, este iubire.

Coddly a dat cu pumnul în masă.

— Nimeni nu vă va lua în serios dacă nu acţionaţi ferm!

A urmat o clipă de tăcere după ce vocea nu i-a mai răsunat prin cameră, şi toţi cei de la masă au rămas nemişcaţi.

— Bine, am răspuns eu calm. Sunteţi concediat.

Coddly a râs, uitându-se la ceilalţi domni de la masă.

— Nu puteţi să mă concediaţi, Alteţă.

Mi-am înclinat capul şi l-am fixat cu privirea.

— Vă asigur că pot. Momentan, nimeni din încăperea asta nu este mai mare în rang decât mine, şi sunteţi uşor de înlocuit.

Cu toate că încerca să fie discretă, am văzut-o pe Lady Brice strângând din buze, în mod clar abţinându-se să nu râdă. Da, cu siguranţă era aliata mea.

— Trebuie să luptaţi! a insistat el.

— Nu! am răspuns eu ferm. Un război ar tensiona şi mai mult un moment deja stresant şi ar provoca o revoltă între noi şi poporul de care suntem acum legaţi prin căsătoria aceasta. Nu vom lupta.

Coddly şi-a plecat capul şi a mijit ochii.

— Nu credeţi că sunteţi prea sentimentală în privinţa asta?

M-am ridicat, scaunul scârţâind în urma mea când m-am mişcat.

— Voi presupune că, prin afirmaţia aceasta, nu insinuaţi că sunt prea *slabă.* Pentru că, da, sunt sentimentală.

Am ocolit masa până în celălalt capăt, cu privirea aţintită asupra lui Coddly.

— Mama stă într-un pat cu tot felul de tuburi în gât, fratele meu geamăn este acum pe alt continent, iar tata abia mai rezistă.

Oprindu-mă în faţa lui, am continuat:

— Am doi fraţi mai mici pe care trebuie să îi calmez după toate acestea, o ţară de condus şi şase băieţi care aşteaptă la parter să-mi ofer mâna unuia dintre ei.

Coddly a înghiţit şi eu m-am simţit doar un pic vinovată în urma satisfacţiei primite.

— Deci, da, acum sunt sentimentală. Orice persoană cu suflet, aflată în locul meu, ar fi. Şi dumnevoastră, domnule, sunteţi un idiot. Cum îndrăzniţi să-mi forţaţi mâna în privinţa unei chestiuni atât de importante, pe baza unui lucru neînsemnat? Practic vorbind, eu sunt regina şi nu mă veţi constrânge să fac nimic.

M-am întors în capul mesei.

— Ofiţer Leger?

— Da, Alteţă?

— Mai este pe ordinea de zi vreun punct care nu poate să aştepte până mâine?

— Nu, Alteţă.

— Bun. Sunteţi liberi. Şi vă sugerez ca data viitoare să nu uitaţi cine este responsabil de toate.

De îndată ce am terminat de vorbit, toţi, în afară de Lady Brice şi de generalul Leger, s-au ridicat şi au făcut o plecăciune – destul de adâncă, am observat.

— Aţi fost minunată, Alteţă! a susţinut cu convingere Lady Brice de îndată ce noi trei am rămas singuri.

— Da? Uitaţi-vă la mâna mea.

Am ridicat-o.

— Tremură.

Mi-am strâns pumnul, hotărâtă să nu mai tremur.

— Tot ce am spus este adevărat, nu-i aşa? Nu mă pot forţa să semnez o declaraţie de război, nu?

— Nu, m-a asigurat generalul Leger. După cum ştiţi, în consiliu au fost mereu câţiva membri care credeau că ar trebui să colonizăm Europa. Cred că au văzut situaţia ca pe o oportunitate de a profita de experienţa dumneavoastră limitată, dar aţi procedat corect.

— Tatăl meu nu şi-ar dori să meargă la război. Pacea a fost mereu emblema domniei lui.

— Exact.

Generalul Leger a zâmbit.

— Ar fi mândru de cum v-aţi impus astăzi. De fapt, cred că s-ar putea să mă duc să-i spun.

— Să vin şi eu? am întrebat, brusc disperată să aud micul monitor anunţând că inima mamei rezista şi se străduia.

— Aveţi o ţară de condus. Vă voi aduce noutăţi cât mai curând posibil.

— Mulțumesc, i-am spus când a ieşit din cameră.

Lady Brice şi-a încrucișat brațele pe masă.

— Vă simțiți mai bine?

Eu am scuturat din cap.

— Ştiam că rolul acesta presupune multă muncă. Am fost alături şi mi-am urmărit tatăl făcând de zece ori mai multe lucruri decât mine. Dar trebuia să am mai mult timp la dispoziţie să mă pregătesc. Să-mi asum poziţia acum, pentru că mama ar putea să moară, este prea mult. Şi la numai cinci minute de când mi-am asumat responsabilitatea, trebuie să iau o decizie în privinţa unui război? Nu sunt pregătită pentru asta.

— În regulă, să le luăm pe rând. Încă nu trebuie să fiţi perfectă. Este ceva temporar. Mama dumneavoastră se va simţi mai bine, regele îşi va relua sarcinile, iar dumneavoastră vă veţi întoarce la învățat, cu o importantă experienţă la activ. Gândiţi-vă la perioada aceasta ca la o oportunitate.

Am răsuflat prelung. Temporar. Oportunitate. Bine.

— În plus, nu totul depinde de dumneavoastră. De aceea aveţi consilieri. Într-adevăr, astăzi nu au fost de

mare ajutor, dar noi suntem aici ca să nu fiţi nevoită să vă descurcaţi singură.

Mi-am muşcat buza, gândindu-mă.

— În regulă. Aşadar, ce fac acum?

— Mai întâi, vă respectaţi cuvântul şi îl concediaţi pe Coddly. Asta le va arăta celorlalţi că vorbiţi serios. Într-un fel, îl compătimesc, dar cred că tatăl dumneavoastră l-a păstrat doar ca să fie avocatul diavolului şi să-l ajute să vadă toate aspectele unei probleme. Credeţi-mă, nu i se va duce dorul, a mărturisit ea sec. În al doilea rând, gândiţi-vă la perioada aceasta ca la o pregătire practică pentru propria domnie. Începeţi să vă adunaţi în jur oameni în care ştiţi că puteţi avea încredere.

Am oftat.

— Simt că m-au părăsit toţi.

Ea a scuturat din cap.

— Fiţi mai atentă. Probabil aveţi prieteni unde nu v-aţi aştepta niciodată.

M-am trezit din nou văzând-o într-o altă lumină. Îşi păstrase rolul mai mult decât oricine altcineva; ştia ce ar fi hotărât tata în majoritatea situaţiilor şi, cel puţin, era o femeie în plus în încăpere.

Lady Brice m-a privit în ochi, forţându-mă să mă concentrez.

— Cine ştiţi că va fi mereu sincer cu dumneavoastră? Cine o să vă fie alături, nu doar pentru că faceţi parte din familia regală, ci pur şi simplu pentru că sunteţi aşa cum sunteţi?

Am zâmbit, absolut sigură de locul spre care mă îndreptam de îndată ce am ieşit din cameră.

CAPITOLUL 3

— Eu?

— Tu.

— Sunteți sigură?

Am apucat-o pe Neena de umeri.

— Tu îmi spui mereu adevărul, chiar dacă nu mă încântă să îl aud. M-ai suportat în cele mai proaste momente şi eşti mult prea inteligentă să-ți petreci zilele împăturindu-mi rufele.

Ea strălucea, clipind ca să-şi alunge lacrimile.

— O doamnă de onoare în devenire... ce înseamnă asta?

— Ei bine, e o combinaţie între a-mi fi însoţitoare, ceea ce deja eşti, şi a mă ajuta cu partea mai puţin fascinantă a slujbei mele, cum ar fi să-mi programezi întâlnirile şi să te asiguri că nu uit să mănânc.

— Cred că pot să mă descurc, a spus ea şi a zâmbit.

— O, o, o, şi... – mi-am ridicat mâinile, pregătind-o probabil pentru cea mai interesantă parte a slujbei – înseamnă

că nu mai trebuie să porţi uniforma aceea. Deci, du-te şi te schimbă.

Neena a chicotit.

— Nu ştiu dacă am vreo ţinută potrivită, dar sigur voi găsi una până mâine.

— Prostii. Caută prin dulapul meu.

Ea a căscat ochii la mine.

— Nu pot.

— Mmm, poţi şi trebuie.

I-am arătat uşile mari.

— Te îmbraci, ne întâlnim în biroul meu şi ne vom ocupa de toate, pe rând.

Ea a dat aprobator din cap şi, de parcă am fi făcut asta de o mie de ori, m-a îmbrăţişat.

— Mulţumesc!

— *Eu* îţi mulţumesc, am insistat.

— Nu vă voi dezamăgi.

M-am retras şi m-am uitat la ea.

— Ştiu. Apropo, prima ta sarcină este să-mi alegi o nouă servitoare.

— Nicio problemă.

— Excelent. Ne vedem în curând.

Am ieşit din cameră, simţindu-mă mai bine ştiind că am oameni de partea mea. Generalul Leger avea să fie legătura mea cu mama şi tata, Lady Brice consilierul principal, şi Neena cea cu care să-mi împart sarcinile de lucru.

Trecuse mai puţin de o zi şi deja înţelegeam de ce mama credea că am nevoie de un partener. Şi tot intenţionam să-mi găsesc unul. Pur şi simplu aveam nevoie de ceva timp să-mi dau seama cum.

*

În după-amiaza aceea, m-am plimbat îngrijorată în sus şi-n jos, cât l-am aşteptat pe Kile în faţa Salonului Domnilor. Dintre toate relaţiile mele cu Aleşii, cu el mi se părea a fi cea mai complicată şi, totuşi, cea mai uşoară cu care să încep.

— Hei! a spus el şi a venit să mă îmbrăţişeze.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc la gândul că, dacă ar fi încercat aşa ceva în urmă cu o lună, aş fi chemat paza.

— Cum te mai simţi?

Eu m-am oprit.

— Amuzant – eşti singurul care m-a întrebat.

Ne-am îndepărtat.

— Cred că bine. Cel puţin cât sunt ocupată. În clipa în care încetinesc ritmul, mă transform într-un ghem de nervi. Tata este terminat. Şi faptul că Ahren nu s-a întors mă ucide. Credeam că se va întoarce pentru mama, dar nici măcar nu a dat un telefon. N-ar fi trebuit măcar să sune?

Am înghiţit nodul din gât, ştiind că mă agitam prea mult.

Kile m-a luat de mână.

— În regulă, hai să ne gândim la asta. A plecat cu avionul în Franţa şi s-a căsătorit într-o zi. În mod sigur sunt o grămadă de documente oficiale şi de alte lucruri de care trebuie să se ocupe. Şi e posibil ca nici măcar să nu fi auzit ce s-a întâmplat.

Am dat aprobator din cap.

— Ai dreptate. Şi ştiu că îi pasă. Mi-a lăsat o scrisoare prea sinceră ca să mă îndoiesc de asta.

— Vezi, poftim. Și seara trecută tatăl tău arăta de parcă nu ar mai fi avut mult până să fie și el internat. Probabil faptul că stă cu mama ta și o supraveghează îl face să simtă că are controlul asupra situației când nu există niciunul. Ea a trecut cu bine peste cele mai grave lucruri și mereu a fost o luptătoare. Îți aduci aminte când a venit ambasadorul acela?

Eu am zâmbit superior.

— Te referi la cel de la Uniunea Paraguay-Argentina?

— Da! a exclamat el. Îmi aduc perfect aminte şi acum. A fost nepoliticos cu toată lumea, s-a îmbătat înainte de ora prânzului două zile la rând și, în cele din urmă, mama ta l-a apucat de ureche și l-a târât până la ieșire.

Eu am scuturat din cap.

— Aşa este. Îmi aduc aminte şi cum, după aceea, a dat nenumărate telefoane ca să încerce să îndrepte situaţia cu preşedintele lor.

Kile a ignorat detaliul.

— Uită de asta. Adu-ţi aminte că mama ta nu permite lucrurilor să i se întâmple. Atunci când ceva încearcă să îi strice viaţa, îi dă un şut în stradă.

Am zâmbit.

— E adevărat.

Momentul pe care ni l-am petrecut în tăcere a fost plăcut şi liniştit. Nu mai fusesem niciodată atât de recunoscătoare.

— Sunt ocupată pentru restul zilei, dar ce-ai spune să petrecem ceva timp împreună mâine-seară?

El a dat aprobator din cap.

— Desigur.

— Avem multe de vorbit.

Kile a ridicat din sprâncene.

— Cum ar fi?

Ne-am întors amândoi în acelaşi timp, observând silueta cu coada ochiului.

— Scuzaţi-mă, Alteță, a spus gardianul cu o plecăciune, dar aveţi un vizitator.

— Un vizitator?

El a dat din cap, fără să-mi spună cine ar fi putut să fie.

Eu am oftat.

— Bine. Ne auzim mai târziu, da?

Kile mi-a strâns repede mâna.

— Bineînţeles. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.

Am zâmbit când am plecat, ştiind că vorbeşte serios. În sinea mea, eram sigură că toţi tinerii din camera aceea s-ar fi grăbit să-mi fie alături dacă aş fi avut nevoie de ei şi, într-o zi groaznică de altminteri, gândul era o mică bucurie.

Am ocolit scările, încercând să-mi dau seama cine este acolo. Dacă era vorba despre un membru al familiei, ar fi fost condus într-o încăpere; şi dacă ar fi fost vreun guvernator sau un alt oficial, ar fi trimis un bilet. Cine era atât de important de nici măcar nu putea fi anunţat?

Când am coborât la primul etaj, răspunsul la întrebarea mea era acolo, zâmbetul său larg lăsându-mă fără suflare.

Marid Illéa nu mai venise de ani de zile la palat. Ultima dată când îl văzusem, era un preadolescent deşirat, care nu stăpânea arta conversaţiei de la curte. Însă obrajii rotunzi i se transformaseră într-o linie a maxilarului suficient de ascuţită încât să taie, iar membrele subţiri i se împliniseră, făcându-i costumul să cadă perfect. M-a privit în ochi când m-am apropiat şi, cu toate că mâinile-i erau

ocupate cu un coş prea plin, a făcut o reverență şi mi-a zâmbit ca şi când nu ar fi fost deloc împovărat.

— Alteță, a spus el. Îmi cer scuze că am venit neanunțat, dar de îndată ce am auzit despre mama ta, am simţit că trebuie să facem ceva. Așa că...

Mi-a întins coșul plin de daruri. Flori, cărți cu pagini puţine, borcane cu supă și panglici în jurul capacelor, și chiar și câteva produse de patiserie care arătau atât de bine, că mi-a fost greu să nu mă servesc.

— Marid, am spus eu, rostindu-i numele ca pe un salut, o întrebare și avertisment în același timp. Vizita e neaşteptată, ținând cont de toate.

El a ridicat din umeri.

— Controversele nu înseamnă pierderea compasiunii. Regina noastră este bolnavă şi măcar atât ne-am gândit să facem.

Eu am zâmbit, mişcată de apariţia lui neaşteptată. I-am făcut semn unui gardian.

— Du-l în aripa spitalului, te rog.

El a luat coşul şi eu mi-am îndreptat din nou atenția spre Marid.

— Părinţii tăi nu au vrut să vină?

Marid şi-a băgat mâinile în buzunare şi s-a strâmbat.

— S-au temut că vizita ar părea una mai mult politică decât personală.

Eu am dat din cap.

— Este de înţeles. Dar te rog să le spui ca pe viitor să nu-şi mai facă griji în privința asta. Sunt încă bine-veniți aici.

Marid a oftat.

— Nu aşa li s-a părut, nu după... ieşirea lor.

Am strâns din buze, amintindu-mi totul atât de clar.

August Illéa şi tatăl meu au lucrat împreună după moartea bunicilor mei, încercând să desfiinţeze castele cât mai repede posibil. Când August s-a plâns că schimbarea nu se desfăşura destul de rapid, tata a profitat de rangul său superior şi i-a spus să îi respecte planul. Când tatăl meu nu a reuşit să şteargă stigmatul de a aparţine castelor inferioare, August a spus că „fundul lui răsfăţat" trebuie să părăsească palatul şi să iasă-n stradă. Tata fusese dintotdeauna un om răbdător şi, din câte-mi aminteam, August era mereu nervos. În cele din urmă, s-au certat groaznic şi August şi Georgia şi-au luat lucrurile, inclusiv pe fiul lor timid, şi au plecat într-un uragan de durere şi mânie.

De atunci, îl auzisem pe Marid o dată sau de două ori la radio făcând comentarii politice sau dând sfaturi de afaceri, dar acum era ciudat să-i asociez vocea cu mişcările buzelor şi să-l văd zâmbind atât de uşor când, în copilăria lui, mi-l aminteam timid şi retras.

— Sincer, nu înţeleg de ce taţii noştri nu şi-au vorbit în ultima vreme. Cu siguranţă ai văzut problemele legate de discriminarea în urma desfiinţării castelor pe care am încercat să le rezolvăm. Credeam că unul din ei va ceda şi-l va căuta pe celălalt. Nu mai este o chestiune de mândrie.

Marid mi-a întins un braţ.

— Poate ar fi mai bine să discutăm la o plimbare?

L-am luat de braţ şi am pornit pe hol.

— Cum merge până acum?

Eu am ridicat din umeri.

— Cât se poate de bine, având în vedere circumstanțele.

— Mi-ar plăcea să pot să-ți spun să privești partea bună, dar s-ar putea să fie greu să găsești una.

— Deocamdată nu mă gândesc decât la faptul că îmi ajut părinții.

— Așa este. Și cine știe? S-ar putea să faci niște schimbări importante cât ești în funcție. De exemplu, în privința chestiunilor de după desființarea castelor. Părinții noștri nu au reușit, dar tu ai putea.

Gândul mă liniștea mai puțin decât intenționase el. Nu speram să fiu la conducere suficient de mult timp pentru a face schimbări.

— Nu sunt atât de sigură că sunt în stare de așa ceva.

— Ei bine, Alteță...

— Te rog, Marid. Spune-mi Eadlyn. Mă cunoști de când m-am născut.

El a zâmbit superior.

— Chiar așa este. Totuși, acum ești regentă și mi se pare greșit să nu mă adresez cum se cuvine.

— Și eu ce formulă de adresare ar trebui să folosesc?

— Credinciosul tău supus, simplu. Mi-ar plăcea să te ajut în perioada aceasta tensionată. Și știu că desființarea castelor nu a fost un proces atât de inofensiv pe cât v-ați dorit toți, nici măcar la început. Mi-am petrecut ani de zile ascultând oamenii. Cred că i-am auzit destul de clar și, în cazul în care comentariile mele ți-ar fi de folos, te rog să mă anunți.

Am ridicat din sprâncene cât m-am gândit la cuvintele lui. Mulțumită Aleșilor, acum știam mai multe despre

viața oamenilor de rând, dar un expert în opinia publică ar fi putut fi „arma" perfectă din arsenalul meu. Şi chiar dacă nu aş fi avut mari ambiţii pentru scurtul timp pe tron, aşa ceva ar fi putut să le arate oamenilor mei că îmi pasă şi asta era vital, mai ales având în vedere ce-mi scrisese Ahren.

Cuvintele lui mă loveau ca un pumn de fiecare dată când mi le aminteam, dar ştiam că nu mi-ar fi spus că oamenii mă dispreţuiesc dacă nu ar fi crezut că mi-ar fi de vreun ajutor. Chiar dacă plecase, aveam încredere în el.

— Mulţumesc, Marid! Dacă aş putea să fac ceva pentru a mai reduce presiunea la care este supus tata din cauza situaţiei, ar fi o uriaşă binecuvântare. Când va fi gata să se întoarcă la muncă, mi-ar plăcea ca poporul să fie mai calm, cum nu l-a văzut de ani de zile. Ţinem legătura.

Din buzunar, el a scos o carte de vizită şi mi-a dat-o.

— Acela este numărul meu personal de telefon. Poţi să mă suni când vrei.

Eu am zâmbit.

— Se vor supăra părinţii tăi că mă ajuţi? Nu înseamnă că fraternizezi cu duşmanul?

— Nu, nu, nu, a spus el pe un ton relaxat. Scopul părinţilor noştri era acelaşi. Pur şi simplu au avut metode diferite de a-l atinge. Şi acum, că mama ta nu se simte bine, nu ar trebui să-ţi faci atât de mult griji în privinţa lucrurilor care pot fi remediate, iar moralul ţării cu siguranţă este unul dintre ele. Acum, mai mult ca niciodată, cred că părinţii noştri vor fi de acord să lucrăm împreună.

— Să sperăm, am zis eu. Mult prea multe au mers prost în ultima vreme. Mi-ar prinde bine să mai îndrept câteva situaţii.

Capitolul 4

M-am strecurat în cadă şi am observat că apa nu era aşa plăcută ca de obicei, nu avea lavandă, nici bule. Eloise era tăcută şi rapidă, dar nu era Neena. Am oftat. Am presupus că nu conta, de vreme ce nu era decât un mic spaţiu unde, în sfârşit, puteam să nu mai pretind că ştiu ce fac. Mi-am strâns genunchii la piept, pregătită să plâng.

Ce trebuia să fac? Ahren nu mai era aici să mă îndrume şi mă temeam că, fără el, aveam să comit greşeală după greşeală. Şi de ce încă nu sunase? De ce nu era în primul avion spre casă?

Ce aş fi făcut dacă mamei i s-ar fi scos tuburile din gât şi nu ar fi putut să respire singură? Brusc, mi-am dat seama că, deşi nu mă gândisem în mod concret să mă căsătoresc şi să am copii, mi-o imaginasem mereu dansând la nunta mea şi alintându-l pe primul meu născut. Dacă nu ar fi acolo, să facă asta?

Cum se presupunea că trebuie să-i iau locul tatei? Ziua de astăzi mă epuizase complet. Nu mă puteam imagina făcând asta toată ziua, zilnic, pentru următoarele câteva săptămâni, ca să nu mai vorbesc de anii în care aş fi fost nevoită să o fac, după moştenirea tronului.

Şi cum aveam să-mi aleg un soţ? Cine era cea mai bună alegere? Cine ar fi avut mai multe şanse să câştige aprobarea publicului? Era măcar drept să mă întreb aşa ceva? Sau potrivit?

M-am şters la ochi cu podul palmei ca un copil şi mi-am dorit să pot fi din nou fericit de inconştientă de cât de multe rele se puteau aduna într-o singură zi.

Aveam putere şi nu ştiam cum să o folosesc. Eram o conducătoare care nu ştia cum să conducă. Eram o soră geamănă pe cont propriu. Eram o fiică cu părinţi care lipseau. Mă curtau şase tineri şi nu ştiam cum să mă îndrăgostesc.

Tensiunea care îmi apăsa inima ar fi fost suficientă să copleşească pe oricine. Mi-am masat pieptul care mă durea, întrebându-mă dacă aşa începuse totul în cazul mamei. M-am ridicat şi am împroşcat apa, alungându-mi gândul.

Eşti bine. Ea este bine. Trebuie să mergi mai departe.

M-am îmbrăcat şi eram aproape gata să mă duc la culcare, când am auzit o bătaie timidă în uşă.

— Eady? a spus cineva.

— Osten?

El şi-a băgat capul pe uşă, urmat de Kaden, iar eu m-am grăbit spre ei.

— Sunteţi în regulă?

— Da, m-a asigurat Kaden. Şi nu suntem speriaţi sau aşa ceva.

— Deloc, a adăugat Osten.

— Dar nu am mai auzit nicio veste despre mama şi ne-am gândit că poate ştii tu ceva.

Mi-am dat o palmă peste cap.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă spun ce se întâmplă.

M-am blestemat, gândindu-mă la cum îmi petrecusem douăzeci de minute în cadă, în loc să-mi fac timp să-mi văd fraţii.

— Mama se reface. Am încercat să-mi aleg cu grijă cuvintele: Doctorii o ţin adormită ca să poată să se vindece. Ştiţi cum este mama. Dacă ar fi trează, ar vrea să alerge după noi ca să se asigure că facem tot ceea ce ar trebui să facem. Aşa se va odihni suficient încât să fie sănătoasă când se va trezi.

— Oh!

Osten a ridicat din umeri şi eu mi-am dat seama că, oricât de mult mă afecta situaţia, pe ei îi afecta şi mai mult.

— Şi cum rămâne cu Ahren?

Kaden şi-a ros o pieliţă de lângă unghie, un gest pe care nu-l mai văzusem să-l facă niciodată.

— N-a dat niciun semn încă, dar sunt sigură că e din cauză că se acomodează cu noua lui viaţă. La urma urmei, este un bărbat însurat.

Expresia lui Kaden arăta că răspunsul nu îl mulţumea.

— Crezi că se va întoarce?

Eu am inspirat adânc.

— Haideţi să nu lăsăm subiectul să ne îngrijoreze în seara asta. Sunt sigură că va suna în curând şi că va putea să ne povestească tot. Deocamdată, tot ce trebuie să ştiţi

voi doi este că fratele vostru e fericit, că mama va fi bine şi că eu am totul sub control. În regulă?

Ei au zâmbit.

— În regulă.

În câteva secunde însă, expresia mulţumită a lui Osten a dispărut, chipul i s-a întristat şi buza a început să îi tremure.

— E vina mea, nu-i aşa?

— Ce să fie din vina ta?

M-am lăsat pe un genunchi în faţa lui.

— Ce-a păţit mama. Mereu îmi spunea să fiu un pic mai calm şi apoi îşi trecea mâna prin părul meu de parcă ar fi fost epuizată. Este vina mea. Am obosit-o prea mult.

— Măcar tu nu i-ai dat prea multe bătăi de cap cu şcoala, a spus Kaden încet. Eu întotdeauna o supăram pentru că voiam cărţi şi meditatori mai buni şi o obligam să-mi răspundă la întrebări când avea altele de făcut. Îi răpeam tot timpul.

Aşadar, toţi ne învinuiam. Perfect.

— Osten, să nu mai gândeşti niciodată aşa, am insistat eu şi l-am tras spre mine într-o îmbrăţişare. Mama este regină. La drept vorbind, ai fost cea mai puţin stresantă parte a vieţii ei. Da, este greu să fii mamă, dar mereu ne punea să alergăm, dacă voia să râdă. Şi cine este, de departe, cel mai amuzant dintre noi patru?

— Eu.

Vocea îi era subţire, dar a zâmbit uşor când şi-a şters nasul.

— Exact. Şi Kaden, crezi că mama ar preferea să-i pui zeci de întrebări sau să rătăceşti prin viaţă cu răspunsurile greşite?

El s-a jucat cu degetele cât s-a gândit la răspuns.

— Ar vrea să vin la ea.

— Ei, vezi? Haideţi să fim cinstiţi – suntem o gaşcă plină de energie, nu-i aşa?

Osten a râs şi chipul lui Kaden s-a luminat.

— Dar toate prin câte am făcut-o să treacă au fost bine-venite. Ar fi preferat să mă oblige să învăţ să scriu caligrafic decât să nu aibă niciodată o fiică. Ar fi preferat să fie enciclopedia ta vie decât să nu interacţioneze cu noi. Ar fi preferat să te implore să te potoleşti decât să fi avut numai trei copii. Nu suntem vinovaţi de nimic, i-am asigurat eu.

Am aşteptat să se întoarcă şi să fugă, să treacă peste mica lor supărare, dar nu s-au clintit din loc. Am oftat, ştiind că sperau şi dându-mi seama că eram pregătită să-mi pierd o parte din somnul de care aveam atât de multă nevoie pentru ei.

— Vreţi să rămâneţi aici în seara asta?

Osten s-a repezit spre patul meu.

— Da!

Am scuturat din cap. Ce aveam să fac cu băieţii aceştia? M-am strecurat în pat şi Kaden s-a lipit de spatele meu când Osten şi-a lăsat capul pe perna din faţa mea. Mi-am dat seama că lumina din baie era încă aprinsă, dar am lăsat-o aşa. În momentul acesta, aveam nevoie de un pic de lumină.

— Nu este la fel fără Ahren, a zis încet Kaden.

Osten şi-a adunat braţele în jurul pieptului.

— Da. Pare ciudat.

— Ştiu, dar nu vă faceţi griji. Vom găsi o nouă normalitate. Veţi vedea.

Cumva, pentru ei, aveam să mă asigur de asta.

Capitolul 5

— Bună dimineața, Înălțimea Voastră!

— Bună dimineața! i-am răspuns majordomului. O cafea tare, te rog, și orice a pregătit bucătarul pentru Elită.

— Desigur.

El a revenit cu clătite cu afine și cârnăciori, și cu un ou fiert tare, tăiat în jumătăți. Am ciugulit din mâncare cât am răsfoit ziarele. Scria că vremea era proastă într-o zonă și mai erau câteva speculații în privința posibilului meu viitor soț, dar, în general, părea că întreg poporul își pierduse dorința de a face mai mult decât să se îngrijoreze pentru mama. Fusesem sigură că țara avea să se revolte din cauza numirii mele ca regentă. O parte din mine încă își făcea griji că, dacă le-aș fi dat câtuși de puțin de înțeles că nu aș fi reușit să mă descurc, ura lor m-ar fi izbit fără milă.

— O zi bună astăzi! a spus cineva.

Nu *cineva.* I-aș fi recunoscut vocea lui Henri chiar și din mormânt.

Am ridicat capul ca să-i zâmbesc şi să le fac semn cu mâna, lui şi lui Erik. Îmi plăcea oarecum că pe Henri nu îl afecta tristeţea care plutea în palat. Şi Erik părea să fie braţul care-l aducea cu picioarele pe pământ, amabil şi calm, indiferent de ce se întâmpla în jurul lui.

Osten şi Kaden au intrat odată cu Kile, apropiindu-şi capetele în mers. Kile încerca să îi facă să zâmbească – îmi dădeam seama după limbajul trupului său – şi, în schimb, ei îi zâmbeau timid. Ean a apărut alături de Hale şi Fox, iar eu am fost plăcut surprinsă să-i văd în sfârşit interacţionând şi cu alţii. Gunner a venit în urma lor, de parcă l-ar fi uitat. Îl păstrasem printre cei din Elită pentru că nu reuşisem să uit că poezia lui mă făcuse să râd. Dar, în afară de asta, nu prea îl cunoşteam. Trebuia să-mi dau mai mult silinţa cu el, cu toţi.

Fraţii mei şi-au ocupat împreună locurile obişnuite, mai cuminţi decât de obicei. Văzând masa familiei atât de goală, o tristeţe mi-a străbătut corpul. Tipul acela de amărăciune tăcută şi solitară poate să preia controlul atât de repede fără să fie sesizată. Acum, vedeam cum încerca să se strecoare în fraţii mei, după cum îşi ţineau capetele un pic mai plecate, probabil fără să-şi dea seama.

— Osten?

El s-a uitat la mine şi eu am simţit toate privirile Elitei asupra noastră.

— Mai ţii minte când ne făcea mama clătite?

Kaden a început să râdă şi s-a întors spre ceilalţi ca să le povestească.

— Când eram mici, mama gătea des şi, din când în când, ne pregătea şi nouă ceva, doar ca să se amuze. Cred că ultima dată a încercat acum patru ani.

Eu am zâmbit superior.

— Ştia că îi lipseşte antrenamentul, dar a vrut să ne facă clătite cu afine. Problema a fost că a vrut să aranjeze afinele în formă de stele, flori şi tot felul de chipuri, dar a lăsat aluatul pe grătar atât de mult ca să pună afinele, că, atunci când a întors clătitele, erau toate arse.

Osten a râs.

— Îmi amintesc! Îmi amintesc de clătitele crocante!

I-am auzit pe cei din Elită chicotind.

— Totuşi, ai fost aşa de rea, că nici măcar n-ai vrut să încerci una! m-a acuzat Kaden.

Eu am dat ruşinată din cap.

— Din instinct de conservare.

— De fapt, au fost destul de bune. Crocante, dar bune.

Osten a muşcat dintr-o clătită din faţa lui.

— Erau grozave, nu ca astea.

Am auzit un chicot zgomotos şi am văzut că Fox scutura din cap.

— Şi tatăl meu este un bucătar groaznic, a spus el, cu glas puternic. Folosim mult grătarul şi zice mereu că e „carbonizat", a explicat el, conturând cu mâinile ghilimelele în aer.

— Adică vrea să spună că este ars, nu? a întrebat Gunner.

— Da.

— Tatăl meu..., a rostit Erik timid.

Faptul că voia să se alăture conversaţiei m-a surprins şi m-am trezit sprijinindu-mi capul pe cot, atentă.

— El şi mama au un fel de mâncare pe care şi-l pregătesc unul altuia, şi pentru care trebuie să prăjească. Ultima dată când l-a preparat, a ieşit din cameră cât se prăjea, iar fumul

a fost atât de dens, încât au fost nevoiţi să se mute cu mine cât au aerisit casa.

— Ai o cameră liberă? a întrebat Kile.

Erik a scuturat din cap.

— Nu. Aşadar, camera de zi s-a transformat în dormitorul meu, lucru grozav când mama se trezea la şase şi hotăra să înceapă curăţenia.

Gunner şi-a exprimat acordul râzând.

— De ce fac părinţii mereu asta? Şi mereu în ziua în care poţi să dormi până mai târziu?

Eu am mijit ochii.

— Nu poţi să-i rogi să nu o mai facă?

Fox a râs exagerat.

— Poate tu poţi, Alteţă.

Eram conştientă că mă necăjeau, dar ştiam că o făceau doar ca să ne distrăm.

A intervenit şi Hale.

— Apropo de asta, îşi face vreunul griji că este incredibil de răsfăţat dacă pierde şi trebuie să se întoarcă acasă, după ce a trăit aşa? a spus el arătând cu un gest spre masă şi încăpere.

— Eu nu, a răspuns Kile simplu, şi băieţii au izbucnit.

Camera s-a umplut de poveşti şi comentarii, sfârşitul fiecărei fraze făcând un alt băiat să îşi aducă aminte de ceva. Conversaţia a devenit atât de zgomotoasă şi râsetele atât de nestăpânite, încât nimeni nu a observat-o pe servitoarea singuratică îndreptându-se către mijlocul camerei. Ea a făcut o plecăciune şi a venit lângă mine.

— Mama dumneavoastră s-a trezit.

M-a cuprins o furtună de emoţii, zeci de sentimente netrăite până atunci, cu excepţia bucuriei obişnuite.

— Mulţumesc!

Am ieşit grăbită din cameră, prea temătoare ca să-i aştept pe Kaden şi pe Osten.

Am alergat pe hol şi am dat năvală în aripa spitalului, oprindu-mă doar cât să îmi adun curajul când am ajuns la uşa ei. Când am deschis-o încet, am observat monitorul cardiac ce încă-i înregistra toate bătăile şi cum ritmul s-a mărit uşor când privirile ni s-au întâlnit.

— Mamă? am şoptit eu.

Tata s-a uitat peste umăr şi a zâmbit, deşi ochii îi erau roşii şi plini de lacrimi.

— Eadlyn, a şoptit mama şi a întins mâna.

M-am dus la ea, lacrimile înceţoşându-mi atât de mult vederea că abia o zăream.

— Bună, mamă! Cum te mai simţi?

Am luat-o de mână şi am încercat să nu o strâng prea tare.

— Mă doare un pic.

Ceea ce însemna că sigur o durea groaznic.

— Ei bine, recuperează-te în ritmul tău, în regulă? Nu e nicio grabă.

— Ce mai faci?

Mi-am îndreptat spatele şi am răspuns, sperând să o conving.

— Am totul sub control şi Kaden şi Osten se descurcă de minune – sunt sigură că vin imediat. Şi în seara asta am o întâlnire.

— Bravo, Eady, a spus tata rânjind, şi apoi s-a întors spre mama: Vezi, dragă? Nici măcar nu este nevoie de mine acolo. Pot să stau aici, cu tine.

— Ahren? a întrebat mama şi apoi a inspirat adânc.

Eram descurajată. Când am vrut să îi spun că nu primisem veşti de la el, tata a intervenit.

— A sunat azi-dimineaţă.

Eu am rămas pe loc, uluită.

— Oh?

— Speră să vină acasă în curând, dar a spus că au existat nişte complicaţii, cu toate că era prea agitat ca să-mi explice. Mi-a zis să-ţi transmit că te iubeşte.

Sperasem că vorbele îmi erau adresate mie, dar tata se uita direct la mama în timp ce le rostea.

— Îl vreau pe fiul meu, a spus mama şi vocea i s-a frânt.

— Ştiu, dragă. Curând.

Tata i-a mângâiat mâna mamei.

— Mamă?

Osten a intrat în salon, expresia de pe faţa lui arătând că abia îşi stăpânea emoţiile. Kaden fonfăia şi stătea drept, ca şi când s-ar fi considerat prea puternic să plângă.

— Bună!

Mama a reuşit să le zâmbească larg şi, când Osten s-a aplecat şi a îmbrăţişat-o, ea s-a strâmbat de durere, dar nu a scos niciun sunet.

— Am fost foarte cuminţi, a asigurat-o el.

Mama a zâmbit.

— Ei bine, încetaţi imediat!

Noi am râs.

— Bună, mamă!

Kaden a sărutat-o pe obraz, părând să-i fie încă teamă să o atingă.

Ea a ridicat o mână ca să-i cuprindă faţa. Doar faptul de a ne vedea părea să o înzdrăvenească cu fiecare secundă. M-am întrebat ce ar fi făcut dacă Ahren ar fi fost aici. Ar fi sărit din pat?

— Voiam să știți că sunt bine.

Pieptul i se mişca spasmodic, dar zâmbetul nu îi şovăia.

— Cred că mâine pot să mă întorc la etaj.

Tata a dat repede din cap.

— Da, dacă trecem peste ziua de azi fără probleme, mama voastră poate să se recupereze în camera ei.

— Asta-i foarte bine.

Vestea i-a înviorat vocea lui Kaden.

— Deci eşti pe drumul cel bun.

Nu voiam să omor speranţa din ochii lui sau ai lui Osten. De obicei, Kaden era atât de inteligent şi vedea dincolo de toate amăgirile, dar era evident cât de mult îşi dorea să fie adevărat.

— Exact, a spus mama.

— În regulă, toată lumea, a zis tata. Acum că ați văzut-o pe mama, vreau să vă întoarceți la învățat. Tot mai avem de condus o țară.

— Eadlyn ne-a dat liber astăzi, a protestat Osten.

Eu am zâmbit vinovată. Când ne-am dat jos din pat dimineaţă, acela a fost singurul meu ordin. Aveam nevoie ca ei să se joace.

Mama a râs, un sunet slab, dar frumos.

— Ce regină generoasă!

— Încă nu sunt regină, m-am împotrivit eu, recunoscătoare că adevărata regină mai trăia, vorbea și zâmbea.

— Totuși, a zis tata, mama voastră are nevoie de odihnă. Mă voi asigura că o veți vedea înainte de culcare.

Asta i-a potolit pe băieți, care au plecat făcându-i mamei cu mâna.

Eu am sărutat-o pe cap.

— Te iubesc!

— Fata mea.

Degetele ei slăbite mi-au atins părul.

— Te iubesc!

Acele cuvinte au fost primul sprijin al zilei mele, iar eu puteam să mă descurc în rest ştiind că Kile Woodwork avea să fie celălalt.

Când am părăsit aripa spitalului, m-am întâlnit cu un alt membru al familiei Woodwork.

— Doamnă Marlee? am întrebat eu.

Şi-a ridicat privirea de pe banca pe care stătea, strângând în mâini o batistă şi cu faţa umflată de plâns.

— Vă simţiţi bine?

Ea a zâmbit.

— Mai mult decât bine. M-am temut că s-ar putea să nu îşi revină şi... sincer, nu ştiu ce m-aş face fără ea. Toată viaţa mea am fost aici, cu mama ta.

M-am aşezat şi am îmbrăţişat-o pe cea mai dragă prietenă a mamei, iar ea m-a cuprins ca şi când aş fi fost fiica ei. O parte din mine era tristă pentru că ştiam că nu exagera când spunea asta. O singură privire spre palmele ei

cu cicatrice spunea lunga poveste despre cum ajunsese de la o concurentă vrednică, la o trădătoare crudă şi la o doamnă loială. Când vorbeau despre trecut, evitau unele detalii şi eu nu insistam niciodată, pentru că nu era treaba mea. Însă mă îngrijora faptul că, uneori, doamna Marlee simțea că iertarea părinților mei încă depindea de devotamentul ei şi al soțului.

— Au spus că tu şi frații tăi o vizitați şi voiam să o văd, dar nu am vrut să vă răpesc din timpul petrecut cu ea.

— Ați văzut că băieții au plecat? Vizita noastră s-a terminat. Ar trebui să vă grăbiți, înainte să adoarmă din nou. Ştiu că şi-ar dori să vă vadă.

Şi-a şters iar obrajii.

— Cum arăt?

Eu am râs.

— Groaznic.

Am strâns-o în brațe.

— Intrați. Şi puteți să încercați din când în când să vedeți ce mai fac? Ştiu că nu voi putea să cobor aici atât de des pe cât mi-ar plăcea.

— Nu-ți face griji. Te voi înştiința cât de des posibil dacă apar noutăți.

— Mulțumesc, doamnă Marlee!

După o ultimă îmbrățişare, s-a îndreptat spre aripa spitalului. Eu am oftat, încercând să-mi permit să mă bucur de scurtul moment de linişte. Cel puțin acum, totul urma să fie mai bine.

Capitolul 6

Kile își ținea mâna pe spatele meu, conducându-mă prin grădină. Luna era joasă și plină, aruncând umbre chiar și în noapte.

— Ai fost impresionantă în dimineața asta, a spus el scuturând din cap. Toţi ne-am făcut griji pentru mama ta şi este atât de ciudat să nu-l avem pe Ahren prin preajmă. Şi Kaden? Nu l-am văzut niciodată atât de... tulburat.

— E groaznic. El este cel statornic.

— Nu te îngrijora prea mult. E normal să fie un pic zdruncinat acum.

M-am apropiat şi mai mult de Kile.

— Ştiu, doar că îmi este greu să văd că i se întâmplă unei persoane care nu se agită niciodată.

— De aceea micul dejun a fost atât de grozav. Credeam că vom suferi toţi la masă, fără să putem să vorbim despre ce se întâmplă sau chiar deloc. Apoi, tu ai deschis subiectul, pur şi simplu. A fost remarcabil. Nu uita că ai abilitatea asta, m-a asigurat el arătând cu degetul spre mine.

— Ce abilitate? Să distrag lumea? am întrebat râzând.

— Nu.

El încerca să găsească cuvintele potrivite.

— Mai degrabă stăpânești metoda de a ușura lucrurile. Adică, ai mai făcut-o până acum. La petreceri sau la *Actualități*. Tu schimbi momentul. Nu oricine poate să o facă.

Ne-am plimbat până la marginea grădinii, unde terenul se deschidea spre un spațiu plat şi întins, înaintea pădurii.

— Mulțumesc. Înseamnă mult. Mi-am făcut griji.

— Nu e nimic în neregulă cu asta.

— Totuşi, e mai grav decât ce a pățit mama.

M-am oprit şi mi-am pus mâinile-n şolduri, întrebându-mă cât de mult ar fi trebuit să îi spun.

— Ahren mi-a lăsat o scrisoare. Ştiai că oamenii sunt nemulțumiți de monarhie? De mine, mai exact? Şi, în principiu, eu sunt acum la conducere şi, sincer, nu sunt sigură că vor accepta. Deja au aruncat o dată cu mâncare în mine. Am citit atât de multe articole îngrozitoare la adresa mea... Dacă vor veni după mine?

— Și dacă o fac? a glumit el. Nu înseamnă că nu există și alte opțiuni. Am putea deveni o dictatură – asta i-ar pune la locul lor. Există republica federală, monarhia constituțională... oh, poate o teocrație! Am putea preda totul Bisericii.

— Kile! Vorbesc serios! Dacă mă înlătură de la conducere?

El mi-a cuprins fața în mâini.

— Eadlyn, nu se va întâmpla asta.

— Dar s-a mai întâmplat! Aşa au murit bunicii mei. Oamenii au intrat peste ei în casă şi i-au omorât. Şi toată lumea o venera pe bunica!

Simţeam cum mi se adună lacrimile. Uf, ce plângăcioasă fusesem în ultimele zile! Le-am şters, dându-i peste degete.

— Ascultă-mă! Acela a fost un grup de revoluţionari. Acum au dispărut şi oamenii sunt prea ocupaţi să-şi trăiască viaţa ca să-şi piardă timpul să o strice pe a ta.

— Nu sunt sigură de asta, am şoptit eu. Mereu am fost sigură în privinţa unor lucruri şi aproape toate s-au năruit în ultimele săptămâni.

— Tu... El s-a oprit şi m-a privit în ochi: Nu vrei să nu te mai gândeşti acum la asta?

Eu am înghiţit, meditând la propunerea lui. Aici, singuri în noaptea liniştită, parcă eram în seara primului nostru sărut. Doar că, de data asta, nu ar fi fost nimeni care să ne urmărească, nimeni care să lucreze pentru vreun ziar. Părinţii noştri nu se vedeau pe nicăieri, iar gardienii nu ne urmau. Pentru mine, însemna că, pentru o clipă, nimic nu mă putea împiedica să am ce-mi doresc.

— Aş face orice mi-ai cere, Eadlyn, a şoptit el.

Eu am scuturat din cap.

— Dar nu pot să-ți cer.

El a mijit ochii.

— De ce nu? Am făcut ceva greşit?

— Nu, idiotule, am spus şi m-am retras. Se pare că... Am pufăit. Se pare că ai făcut ceva cum trebuie. Nu pot să te sărut ca şi când n-ar fi nimic, pentru că însemni ceva.

M-am holbat în pământ, din ce în ce mai iritată.

— Apropo, este numai vina ta! l-am acuzat şi i-am aruncat o privire urâtă, în timp ce mă agitam de colo-colo. Îmi convenea să nu te plac. Îmi convenea să nu plac pe nimeni.

Mi-am ascuns faţa. Şi acum sunt în mijlocul chestiei ăsteia şi atât de pierdută, că nici nu pot să gândesc limpde. Dar ştiu că tu contezi şi nu ştiu ce să fac în privinţa asta.

Când mi-am adunat suficient curaj cât să-l privesc din nou, el zâmbea superior.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi aşa de încrezut!

— Îmi pare rău, a spus el, încă zâmbind.

— Ştii cât este de înfricoşător pentru mine să spun toate astea?

El s-a apropiat.

— Probabil tot atât de înfricoşător cât este să le aud.

— Vorbesc serios, Kile.

— Și eu! În primul rând, este ciudat să mă gândesc la ce înseamnă totul, pentru că tu vii cu un titlu, un tron şi o viață întreagă planificată. Pentru mine este o nebunie să încerc să-mi găsesc vreun loc. Și, în al doilea rând, mai mult decât oricine altcineva de aici, ştiu că nu îți dezvălui intențiile. Practic, o astfel de mărturisire trebuie să fie dureroasă pentru tine.

Eu am dat aprobator din cap.

— Nu sunt supărată că te plac... doar că, într-un fel, sunt.

El a râs.

— Este mai degrabă exasperant.

— Dar trebuie să ştiu, acum, înainte să mergem mai departe, dacă simţi ceva asemănător pentru mine? Chiar şi un pic? Pentru că, dacă nu simţi, trebuie să-mi fac planuri.

— Şi dacă simt?

Mi-am ridicat braţele şi le-am lăsat să-mi cadă pe lângă corp.

— Atunci, tot trebuie să fac planuri, dar unele diferite.

El a oftat adânc.

— Se pare că şi tu contezi pentru mine. Şi, în ultima vreme, nu m-aş fi gândit la asta dacă n-ar fi fost schiţele mele.

— Hmm... ce romantic!

El a râs.

— Nu, serios, cam aşa este. De obicei, mă entuziasmează să proiectez zgârie-nori şi adăposturi pentru cei fără cămin, lucruri de care cineva s-ar putea să-şi amintească sau care ar putea să-i ajute pe oameni. Dar, de curând, m-am trezit schiţând o locuinţă de vară pentru tine, un palat în miniatură, poate ceva cu o vie. Azi-dimineaţă mi-a venit o idee pentru o casă pe plajă.

Eu am icnit.

— Mereu mi-am dorit o casă pe plajă!

— Nu că am apuca vreodată să stăm acolo, cu tine care conduci lumea şi aşa mai departe.

— Totuşi, este un gând minunat.

El a ridicat din umeri.

— Se pare că, în ultima vreme, tot ce vreau să fac este pentru tine.

— Asta înseamnă mult. Ştiu cât este de importantă munca ta pentru tine.

— Nu e doar munca mea. Este ceva de care îmi pasă.

— Bine, atunci. Ce-ar fi ca, deocamdată, să adăugăm şi asta pe listă? E ceva de care ne pasă, şi amândoi o ştim, şi vom urmări şi vom vedea ce se întâmplă.

— E corect. Nu vreau să te descurajez, dar mi se pare prea devreme să spun că este vorba de iubire.

— Absolut! am fost eu de acord. E prea curând şi aşa ceva este prea important.

— Prea extenuant.

— Prea înfricoşător.

El a râs.

— La fel de înfricoşător cu a fi detronată?

— Cel puţin!

— Uau! Bine.

A continuat să zâmbească, probabil gândindu-se şi el la improbabilitatea de a ne îndrăgosti.

— Aşadar, ce se va întâmpla acum?

— Cred că voi continua Alegerea. Nu vreau să îţi rănesc sentimentele, dar trebuie să continui. Trebuie să fiu sigură.

El a dat aprobator din cap.

— Nu te-aş vrea, dacă nu ai fi sigură.

— Mulţumesc, domnule.

Stăteam amândoi acolo, şi singurul zgomot care se auzea era şuieratul vântului prin iarbă.

El şi-a dres vocea.

— Cred că trebuie să mâncăm ceva.

— Câtă vreme nu sunt nevoită să gătesc.

Pe drumul de întoarcere spre palat, mi-a cuprins umerii cu un braţ. Mi s-a părut un gest pe care l-ar fi făcut un iubit.

— Dar ne-am descurcat atât de bine data trecută!

— Nu am învăţat decât despre unt.

— Atunci, ştii totul.

Dimineaţă, m-am dus ţintă în aripa spitalului, disperată să văd chipul mamei. Chiar dacă era adormită, trebuia să îmi aduc aminte că trăieşte şi că se vindecă, dar,

când am deschis ușa, era trează și stătea în șezut... iar tata dormea. Zâmbind, și-a dus un deget la buze. Cu cealaltă mână, îi trasa linii blânde prin păr, în vreme ce el stătea așezat pe scaun, dar lăsat pe pat, cu un braț sub cap și cu celălalt peste poala ei.

În liniște, m-am dus de cealaltă parte a patului ca să o sărut pe obraz.

— Mă tot trezesc noaptea, mi-a șoptit și m-a strâns ușor. Toate tuburile și chestiile astea mă deranjează. Și, de fiecare dată, este treaz și mă veghează. Mă simt bine să văd că doarme.

— Și eu. Pare epuizat.

Ea a zâmbit.

— Eh. L-am văzut arătând și mai rău. Va trece și peste asta.

— Doctorii au venit să te consulte?

Mama a scuturat din cap.

— I-am rugat să revină după ce se mai odihnește el un pic. Mă voi întoarce curând în camera mea.

Bineînțeles. Bineînțeles că femeia care tocmai suferise un atac de cord putea să amâne să stea într-un loc mai confortabil pentru ca soțul ei să poată trage un pui de somn. Serios, chiar dacă mi-aș fi găsit pe cineva, s-ar fi putut compara vreodată relația noastră cu a lor?

— Ce mai faci? Îți sunt toți de ajutor? m-a întrebat mama continuând să-și treacă mâna prin părul tatei.

— L-am concediat pe Coddly. Nu cred că ți-am spus ieri.

Ea a încremenit, privindu-mă cu atenție.

— Poftim? De ce?

— Oh, nu e mare lucru. Voia să meargă la război.

Mama şi-a acoperit gura, încercând să nu râdă de cât de nepăsătoare discutam despre invazie. După o secundă, a încetat să mai zâmbească şi şi-a ridicat ambele mâini spre piept.

— Mamă? am întrebat eu prea tare.

Tata şi-a ridicat imediat capul.

— Dragă? Ce s-a întâmplat?

Mama a scuturat din cap.

— Sunt doar cusăturile. Sunt bine.

Tata s-a ridicat de pe scaun, somnul ajungându-i pentru moment. Mama a încercat să continue conversația, să facă orice pentru a nu se mai gândi la boala ei.

— Cum e cu Alegerea? Cum mai merg lucrurile?

Eu am tăcut.

— Mmm, bine, cred. Nu prea am avut timp să stau cu băieții, dar lucrez la asta. Mai ales că urmează *Actualitățile.*

— Ştii, dragă, nimeni nu te-ar învinui dacă ai anula. Ai avut multe de îndurat săptămâna trecută şi acum eşti regentă. Nu sunt sigură că ar trebui să încerci să le împaci pe toate.

— Sunt nişte băieți foarte drăguți, a spus tata, dar dacă Alegerea te încurcă prea mult...

Am oftat.

— Nu cred că trebuie să mai ascundem faptul că nu sunt cea mai iubită membră a familiei. Cel puțin nu de publicul larg. Spui că nu m-ar învinui nimeni, dar sunt sigură că ar face-o.

Mama şi tata s-au uitat unul la celălalt, părând în acelaşi timp că vor să mă contrazică, dar nu să mă mintă.

— Dacă într-o zi voi fi regină, trebuie să-i atrag pe oameni.

— Şi tu crezi că vei reuşi dacă îţi găseşti un soţ? a întrebat mama cu suspiciune.

— Da. E vorba despre modul în care sunt percepută. Ei cred că sunt prea rece. Cea mai sigură metodă de a dezminţi asta este să mă căsătoresc. Oamenii cred că sunt prea masculină. Cea mai sigură metodă de a-i convinge că nu sunt aşa este să fiu mireasă.

— Nu ştiu. Încă ezit în privinţa continuării Alegerii.

— Trebuie să îţi aduc aminte că a fost ideea ta?

Ea a oftat.

— Ascultă-ţi fiica, a spus tata. E o fată foarte inteligentă. Îmi seamănă.

— Nu vrei să mai dormi? l-a întrebat ea cu glas egal.

— Nu, mă simt foarte înviorat, a spus el.

Nu eram sigură dacă o zisese pentru că voia să continue conversaţia sau dacă simţea nevoia să fie atent la mama. Oricum ar fi fost, minţea în mod clar.

— Tată, arăţi de parcă ţi-ar fi dat moartea un pumn în faţă.

— Cred că şi asta o moşteneşti de la mine.

— Tată!

Au râs amândoi şi mama şi-a apăsat din nou pieptul cu mâinile.

— Uite! Glumele tale groaznice sunt acum o ameninţare pentru viaţă. Trebuie să încetezi.

El i-a zâmbit mamei.

— Eadlyn, du-te să faci ceea ce trebuie. Te vom sprijini cum vom putea.

— Vă mulţumesc! Vă rog să vă odihniţi.

— Uf, ce autoritară este! s-a plâns mama.

Tata a dat aprobator din cap.

— Ştiu. Cine se crede?

M-am uitat la ei o ultimă dată. Tata mi-a făcut cu ochiul. Indiferent cine ar fi fost astăzi împotriva mea, cel puţin îi aveam pe ei.

I-am lăsat şi am urcat scările spre birou, şocată să găsesc un frumos buchet de flori pe masa mea.

— Cineva crede că faceţi treabă bună, nu-i aşa? a remarcat Neena.

— Sau crede că voi muri din cauza stresului şi a vrut să le-o ia tuturor înainte, am glumit, nefiind sigură că voiam să admit cât de plăcut surprinsă eram.

— Relaxaţi-vă. Vă descurcaţi de minune.

Dar Neena nu se uita la mine, ci la bilet.

L-am ţinut aproape de piept când ea s-a smiorcăit şi l-am ridicat suficient cât să pot să-l citesc.

Păreai cam tristă când ne-am despărţit ieri. Am vrut să-ţi începi mai fericită ziua de astăzi. Sunt aici pentru tine. Marid

Am zâmbit şi i l-am dat Neenei, care a oftat înainte să se întoarcă şi să se uite la imensul buchet.

— De la cine sunt florile? a întrebat generalul Leger, intrând în cameră.

— De la Marid Illéa, am răspuns.

— Am auzit că a trecut pe aici. Doar v-a adus cadouri sau avea nevoie de ceva? a întrebat generalul, cu scepticism în glas.

— În mod ciudat, se asigura că nu am nevoie de ceva. S-a oferit să mă ajute cu publicul. Ştie mai multe decât mine despre cum îşi trăiesc viaţa oamenii după desfiinţarea castelor.

Generalul Leger mi s-a alăturat la masă şi s-a uitat insistent la aranjamentul extravagant.

— Nu ştiu. Lucrurile nu s-au sfârşit chiar bine între familia dumneavoastră şi a lui.

— Îmi aduc aminte perfect, dar mi-ar prinde bine să învăţ câte ceva acum, pentru când va veni vremea mea.

Generalul mi-a zâmbit, chipul său îmblânzindu-se.

— A venit deja! Fiţi atentă în cine aveţi încredere, bine?

— Da, domnule.

Neena era tot leşinată.

— Cineva trebuie să-i spună lui Mark să facă ceva. Tocmai am fost promovată. Unde sunt florile mele?

— Poate are de gând să ţi le aducă personal. Este mult mai romantic, am spus eu.

— Pff! La cum munceşte băiatul ăla? a spus ea sceptică. Dacă toată lumea din palat ar muri şi eu aş deveni, cumva, regină, probabil că tot nu şi-ar găsi timp liber. Este mereu atât de ocupat!

Cu toate că încerca să glumească, îi simţeam tristeţea.

— Dar îi place, nu?

— O, da, îi place să cerceteze. Doar că este greu pentru că e ocupat şi atât de departe.

Nu ştiam ce să mai spun despre asta, aşa că am revenit la darul meu.

— Buchetul e cam exagerat, nu crezi?

— Cred că este perfect.

Am scuturat din cap.

— Oricum, probabil ar trebui mutat în altă parte.

— Nu vreţi să vă mai uitaţi la el? m-a întrebat Neena tocmai când s-a dus să ia o vază.

— Nu. Am nevoie de spaţiu pe birou.

Ea a ridicat din umeri şi a apucat cu grijă aranjamentul ca să îl ducă în salon.

Eu m-am aşezat la birou, încercând să mă concentrez. Trebuia să mă concentrez dacă voiam să câştig poporul de partea mea. Şi asta trebuia să fac – aşa spusese Ahren.

— Aşteaptă! am spus mai tare decât intenţionasem, iar Neena a tresărit. Pune-l unde era.

Ea a făcut o mutră, dar l-a adus înapoi.

— Ce v-a făcut să vă răzgândiţi?

M-am uitat la buchet şi am atins câteva petale din partea de jos.

— Tocmai mi-am dat seama că pot să conduc şi să-mi placă şi florile în acelaşi timp.

Capitolul 7

La ora cinei, eram foarte îngrijorată că aş fi putut să adorm cu capul în farfurie. Exista o şansă ca nimeni să nu se supere, dacă nu aş fi fost prezentă. În general, era linişte când mâncam, dacă nu mă străduiam să fie altfel. Însă când am coborât şi am văzut-o pe bunica Singer aruncându-i unui gardian poşeta, am ştiut că seara nu avea să fie plictisitoare.

— Nu-mi spune că nu pot să vin la ora asta!

Ea şi-a scuturat pumnul ridat, iar eu mi-am muşcat buzele ca să nu râd.

— Nu vă spuneam, doamnă, a răspuns gardianul neliniştit. Spuneam doar că se face târziu.

— Regina va dori să mă vadă!

Bunica Singer era o fiinţă teribilă. Dacă am fi purtat vreodată un război sub conducerea mea, planul meu era să o trimit în primele linii. S-ar fi întors acasă după o săptămână, trăgându-l pe inamic de ureche.

Am intrat în foaier.

— Bunico!

I-a întors imediat spatele gardianului, afişând cea mai dulce expresie.

— Oh, uite-o pe fata mea preţioasă! La televizor nu arăți bine – tu eşti atât de minunată!

M-am aplecat ca să mă poată săruta pe ambii obraji.

— Mulţumesc... Cred.

— Unde este mama ta? Tot am vrut să vin, dar May a insistat să nu mă bag.

— Se simte mult mai bine acum. Pot să te duc la ea, dar nu ţi-ar plăcea să mănânci mai întâi şi să îți revii după călătorie? am întrebat, făcând un semn spre sala de mese.

Bunica locuise la palat în copilăria mea, dar după ani de zile în care mama a încercat să aibă grijă de ea, s-a săturat şi a plecat. „Lunga" ei călătorie era, de fapt, un drum de o oră în care traversa oraşul, dar la fel de bine ar fi putut să vină şi din cealaltă parte a Illéei, după cum se comporta.

— Ar fi minunat, a spus ea şi a venit lângă mine. Vezi, aşa trebuie să îţi tratezi bătrânii. Cu respect.

Şi-a îndreptat privirea spre sărmanul gardian, care stătea stupefiat, cu poşeta ei în mână.

— Mulţumesc, ofiţer Farrow! Te rog s-o duci în apartamentul pentru oaspeţi cu vedere spre grădini, de la etajul trei.

El a făcut o plecăciune şi a plecat când noi am intrat în încăpere. Câţiva dintre băieţii care aşteptau deja au ridicat din sprâncene când au văzut-o pe regina-mamă. Fox a venit imediat să se prezinte.

— Doamnă Singer, este o plăcere să vă cunosc! a spus el întinzând o mână.

— Ce drăguţ este, Eady. Uită-te la faţa lui.

Bunica l-a apucat de bărbie și Fox a râs.

— Da, bunico, ştiu. E o parte din motivul pentru care încă se mai află aici.

Am mormăit apoi o scuză, dar Fox a scuturat din cap, încântat de aprecierea venită din partea bunicii.

Gunner, Hale şi Henri au venit să o cunoască şi eu am profitat de ocazie ca să vorbesc în linişte cu Erik.

— Eşti ocupat mâine?

El a mijit ochii.

— Nu cred. De ce?

— Pun ceva la cale pentru Henri.

— Oh, a spus el şi a scuturat din cap ca şi când ar fi trebuit să fie evident. Nu, vom fi amândoi liberi.

— Bine. Să nu îi spui, am insistat eu.

— Bineînțeles că nu.

— Poftim? a strigat bunica. Mai spune o dată!

Erik s-a grăbit spre ea, făcând o plecăciune.

— Îmi pare atât de rău, doamnă! Sir Henri s-a născut în Swendway şi vorbeşte numai finlandeză. Eu sunt interpretul lui. Spune că este foarte încântat să vă cunoască.

— Oh, aşa-i, aşa-i.

Bunica i-a luat mâna lui Henri.

— ŞI EU SUNT ÎNCÂNTATĂ SĂ TE CUNOSC!

Am condus-o către capul mesei.

— Nu este surd, bunico.

— Ei bine, a spus ea ca şi când ar fi fost o explicaţie suficientă.

— Ai vorbit cu unchiul Gerad?

— Gerad ar vrea să fie aici, dar lucrează la un proiect în care timpul este esenţial. Ştii că nu înţeleg niciodată nimic din ce spune.

Bunica şi-a fluturat braţul în aer de parcă ar fi alungat cuvintele elaborate pe care le folosea el.

— Am vorbit şi cu Kota. Nu e sigur dacă ar trebui să treacă pe aici. El și mama ta au încercat de-a lungul anilor, dar, pur și simplu, se pare că nu pot fi civilizați. Totuși, Kota s-a schimbat în bine. Cred că datorită soției.

Am condus-o în jurul mesei și ea mi-a ocupat locul. Chiar dacă nu era o situație permanentă, era ciudat să stau lângă ea, pe scaunul liber al tatei. Mi se încredințaseră atât de multe lucruri și, totuși, mă simțeam de parcă l-aș fi lipsit de ceva.

— Mătușa Leah pare a fi o persoană care știe să calmeze spiritele, am fost eu de acord. Cred că este important faptul că se echilibrează unul pe celălalt.

Majordomii s-au grăbit să îi aducă supă bunicii, știind cât de nerăbdătoare este. Am zâmbit când s-a apucat de mâncat.

— A funcționat pentru mine și bunicul tău. Și pentru părinții tăi.

Ignorându-mi bolul, mi-am sprijinit bărbia în mână.

— Cum era bunicul?

— Bun. Foarte bun. Mereu voia să facă ceea ce era corect. Nu se supăra la fel de repede ca mine și nu lăsa lucrurile să îl doboare. Îmi doresc ca tu să îl fi cunoscut.

— Și eu.

Am lăsat-o să mănânce şi m-am trezit uitându-mă prin cameră. Kile era opusul meu, în sensul că era umil, pe când eu eram mândră. Henri vedea bucuria în toate, în vreme ce eu mă concentram asupra provocării. Ean, Fox, Gunner... în toţi era câte ceva care m-ar fi completat.

— Aşa e şi franţuzoaica pentru Ahren? a întrebat bunica, fără să încerce să îşi ascundă dispreţul.

M-am gândit la întrebarea ei.

— De fapt, nu. E ca şi când ar fi două jumătăţi ale aceleiaşi inimi în trupuri diferite.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Eram aşa de obosită şi îmi era atât de dor de el!

— Nici nu pot să îţi spun cât de mult o iubeşte.

Ea a mormăit.

— Destul încât să plece.

Eu am răsuflat încet.

— Întocmai, bunico. Îl durea atât de mult să fie departe de ea, încât a acceptat suferința de a-şi părăsi familia, casa şi țara, fără să ştie cum va fi perceput totul, doar ca să îi fie alături.

Ea a recunoscut tristețea din vocea mea și și-a întins o mână spre a mea.

— Te simți bine, dragă?

Eu m-am adunat.

— Bineînțeles. Sunt un pic obosită. Ar trebui să mă odihnesc.

Chiar atunci, Kaden şi Osten au venit în fugă, oferindu-mi scăparea perfectă.

— Băieţii te vor duce la mama.

Ea a strigat încântată.

— Băieţii mei!

M-am îndepărtat cât a fost distrasă, mergând în linişte de-a lungul camerei până am ajuns la Henri.

L-am bătut uşor pe umăr şi el şi-a ridicat privirea de la mâncarea lui, zâmbitor ca întotdeauna.

— Bună astăzi!

Eu am chicotit.

— Ai vrea să iei mâine prânzul cu mine?

Am aşteptat ca Erik să intervină, dar Henri a ridicat o mână, concentrându-se.

— Mâine, prânz? a întrebat el.

— Da.

— Bun, bun! Da!

Am zâmbit.

— Ne vedem atunci.

Am ieşit din cameră, uitându-mă în urmă ca să-l văd pe Henri ţinându-l pe Erik de umăr, încântat de invitaţie. Părea şi foarte mulţumit că reuşise să interacţioneze fără să aibă nevoie de traducere. Erik a dat aprobator din cap, zâmbind, spre Henri, bucuros pentru prietenul său... dar altădată îl văzusem zâmbind mult mai strălucitor decât acum.

M-am uitat la ceas. Trecuseră zece minute peste miezul nopţii. Dacă aş fi adormit acum, aş fi reuşit să dorm aproximativ cinci ore.

După zece minute, mi-am dat seama că asta nu avea să se întâmple. Înainte, mă pricepeam de minune să-mi golesc mintea de cele petrecute peste zi, dar acum mi se părea că orice sarcină îndeplinită pe jumătate mă urmărea până

ce o terminam, fără să îi pese dacă eram suficient de bine odihnită ca să o rezolv.

Mi-am pus halatul, mi-am pieptănat părul cu degetele şi am ieşit desculţă pe hol. Poate dacă m-aş fi dus în birou, aş fi reuşit să mai lucrez câte ceva şi să-mi liniştesc mintea, iar apoi m-aş fi întors la culcare. Dar, dacă intenţionam să fac asta, aveam nevoie de cafea.

Era prea târziu ca vreuna dintre servitoare să fie la datorie, aşa că m-am îndreptat spre bucătărie. Părea că nu era niciodată pustiu acolo şi eram sigură că s-ar fi găsit cine să mă ajute. Ocolind palierul de la etajul al doilea, am sărit înapoi, speriată de silueta care venea spre mine.

— Oh! a exclamat Erik, dându-şi brusc seama că în calea lui a apărut cineva.

Mi-am strâns mai bine halatul, cu toate că eram complet acoperită, şi mi-am dat părul pe spate, sperând să par mai puţin surprinsă decât fusesem de fapt.

El s-a retras, jucându-se o clipă cu mâinile sale, şi apoi a făcut o plecăciune pe neaşteptate. Gestul era atât de grăbit şi de mântuială, încât nu m-am putut abţine să nu râd.

A zâmbit şi el uşor, scuturând din cap în faţa momentului stupid. Şi Erik era în pijamale – pantaloni cu dungi albastre şi o cămaşă simplă, de bumbac – şi rătăcea desculţ prin palat.

— Ce faci treaz la ora asta? l-am întrebat eu.

— De când ai anunţat Elita, Henri îşi exersează deosebit de mult engleza. Şi, cu întâlnirea de mâine, a vrut să fie mai mult decât pregătit. Am încheiat pe ziua de astăzi

acum câteva minute şi eu mă duceam la bucătărie pentru nişte ceai cu miere. Se presupune că mierea te ajută să dormi bine.

El mi-a spus toate astea cu voce scăzută, grăbit, ca şi când ar fi fost îngrijorat că m-ar putea plictisi.

— Serios? S-ar putea să încerc mâine. De fapt, mă duceam la bucătărie pentru o cafea.

— Alteță, cred că sunteţi o femeie foarte inteligentă, aşa că mă doare să vă spun că o cafea nu vă va ajuta să dormiţi. Deloc.

Eu am chicotit auzindu-i tonul protocolar.

— Nu, ştiu. Voiam să lucrez. Nu puteam să dorm, aşa că m-am gândit că aş putea face ceva util.

— Sunt destul de sigur că sunteţi mereu utilă. Chiar şi atunci când dormiţi.

Mi-am ferit capul şi am ocolit balustrada, iar el m-a urmat pe scări. Mă gândeam doar la cât de neinteresant mi se păruse în prima zi, o persoană ştearsă. Acum ştiam că simplitatea era scutul lui, care ascundea cât de inteligent, grijuliu şi amuzant este. Deşi tot nu îi înțelegeam alegerea, ştiam că nu era doar ce îi lăsa pe majoritatea oamenilor să vadă.

— Cum se mai descurcă Henri? Cu lecţiile de engleză.

El a ridicat din umeri şi şi-a strâns mâinile la spate.

— Bine. Nu grozav. Ce ţi-am spus înainte este adevărat; va trece mult timp până veţi putea comunica fără ajutor. Dar îşi doreşte atât de mult, că se străduieşte mai mult ca niciodată.

Erik a dat din cap ca şi când, în mintea lui, şi-ar fi evaluat eforturile comune.

— Iartă-mă... Ar fi trebuit să te întreb. Ce mai fac părinții tăi? Am auzit că mama ta s-a trezit și că este în convalescență.

— Așa este, mulțumesc. Astăzi trebuia să se mute în camera ei, dar a fost ceva ciudat cu nivelul ei de oxigen, așa că o mai țin o noapte în aripa spitalului, ca măsură de precauție. Și tata încă mai doarme într-un pat extensibil lângă ea.

Erik a rânjit.

— Ideea „la bine și la rău" devine astfel mai reală când o vezi în fața ochilor.

Eu am aprobat dând din cap.

— Sincer, uneori este covârșitor să îi urmărești. Pare imposibil să găsești pe cineva cu care să ai o relație asemănătoare cu a lor.

El a zâmbit compătimitor.

— Nu ai de unde să știi totul despre relația altora, chiar și despre a părinților tăi. Uneori, mai ales despre a părinților, a adăugat ca și când s-ar mai fi gândit la asta, poate în legătură cu propria familie. Îți garantez – i-a dăruit cel puțin o dată un cadou groaznic de Crăciun și, din cauza asta, mama ta nu i-a vorbit o zi întreagă.

— E foarte puțin probabil.

Erik nu era tulburat.

— Trebuie să îmbrățișezi ideea de imperfecțiune, chiar și față de lucrul care pentru tine reprezintă perfecțiunea. Fratele tău și-a ales repede o fată și s-a căsătorit în pripă și acum e posibil să descopere că ea sforăie atât de zgomotos, încât nici măcar nu poate să doarmă.

Mi-am acoperit gura, dar nu suficient de repede cât să-mi înăbuș râsul. Ceva din imaginea lui Ahren cu perne peste urechi chiar m-a amuzat.

— Este foarte posibil, a adăugat el, părând destul de mulțumit că mă făcuse să râd.

— Mi-ai stricat părerea despre Camille! Cum o să pot să stau serioasă când o voi vedea data viitoare?

— Nu o să poți, a spus el simplu. Râzi. Probabil că toate impresiile tale despre toți sunt greşite într-un fel.

Scuturând din cap, am oftat.

— Sunt sigură că ai dreptate, ceea ce face totul mult mai greu.

— Te referi la Alegere?

— Sunt momente în care o încăpere plină cu politicieni pare mai uşor de condus decât şase băieți. Din câte am învățat până acum, cred că mi-au scăpat zeci de lucruri.

— Înseamnă că te bazezi mult pe intuiție?

— Foarte mult.

— Ei bine, au avut dreptate în privința lui Henri. E tot atât de drăguț pe cât pare. Totuşi, probabil că şi tu ai ştiut asta, de vreme ce l-ai păstrat în ultimul grup.

Am observat ceva în neregulă cu tonul lui când a vorbit, ca şi când ar fi fost dezamăgit să recunoască.

Mi-am împreunat mâinile, abia atunci dându-mi seama că trecusem de mult de bucătărie. Am presupus că aş fi putut să mă întorc oricând după cafea, dacă mi-aş mai fi dorit o ceaşcă.

— Toată situația asta este greu de gestionat. Nu trebuia să organizez o Alegere. În trecut, prințesele erau căsătorite în străinătate pentru a susține relațiile internaționale, dar părinții mei mi-au promis că nu mi-ar face niciodată aşa ceva. Aşa că, să mă trezesc într-o cameră plină cu băieți şi să fiu nevoită să-mi aleg dintre ei un partener pentru o

viață... este înfricoşător. Nu pot să mă bazez decât pe nişte impresii şi să sper că nimeni nu mă înșală?

Am riscat să îi arunc o privire, iar el era atent şi întristat.

— Pare incredibil de înfricoşător, a spus încet. Sunt surprins că Alegerea a avut rezultate atât de bune în trecut. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar pare cam nedrept.

Am dat aprobator din cap.

— Exact asta am spus şi eu când mi-a fost prezentată ideea. Dar ei au insistat să încerc, aşa că...

— Deci... nu a fost ideea ta?

Eu am înghețat.

— Măcar ți-ai dorit să organizezi Alegerea?

Atunci când îți dai seama că ai fost prins cu minciuna, simți că un fior îți străbate şira spinării. Şi era înspăimântător, pentru că ziarele sugeraseră asta deja şi mulți oameni ghiciseră că nu-mi doream Alegerea.

— Erik, asta trebuie să rămână între noi, am spus eu încet, vorbele fiind mai mult o rugăminte, şi nu un ordin. Recunosc, la început, nu mi-am dorit Alegerea. Dar acum...

— Acum ești îndrăgostită? a întrebat el, pe un ton curios și melancolic în același timp.

Eu am râs.

— Sunt în multe feluri. Infatuată, înspăimântată, disperată, plină de speranță. Ar fi frumos să adaug „îndrăgostită" pe listă.

M-am gândit la Kile şi la discuția noastră din grădină. *Iubire* era încă un cuvânt prea important pentru relația dintre noi şi nimic din ce îi spusesem lui Kile nu mi se părea potrivit să îi împărtăşesc lui Erik.

— Uneori cred că sunt aproape, dar acum, Alegerea este un lucru pe care trebuie să îl duc până la capăt. Din multe motive. Şi pentru mulţi oameni.

— Sper că eşti unul dintre ei.

— Sunt, te asigur. Poate doar nu aşa cum ar crede oamenii.

El nu mi-a răspuns, ci pur şi simplu a mers pe lângă mine, gândindu-se la cuvintele mele.

— Să nu spui nimic, nimănui, din tot ce am vorbit. Nu-mi vine să cred ce ţi-am dezvăluit. Dacă Alegerea asta pare cumva o glumă sau o şaradă...

El a ridicat o mână.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Nu ți-aş trăda niciodată încrederea. Presupun că nu este uşor de obținut în primul rând, și nu mi-ar plăcea să o pierd.

Am zâmbit.

— Ei bine, nu doar ai câștigat-o. Deja păstrezi secrete pentru mine, m-ai scos dintr-o încăierare și mi-ai adus o floare când nu erai nevoit să o faci.

— Era doar o păpădie.

— Totul ține de perspectivă, i-am adus eu aminte și el a rânjit când și-a auzit propriile cuvinte, care acum îi dădeau peste nas. Nu spun decât că ai făcut multe pentru mine, fără să fii obligat în vreun fel. Mi-ai câştigat încrederea.

— Bun, a spus el simplu. Pentru că îți sunt alături pentru orice şi oricând ai nevoie.

Sinceritatea din vocea lui era atât de dureros de clară, încât am încremenit. Ochii săi albaştri și limpezi contrastau cu părul lui brunet. Probabil de aceea ieșeau acum atât de strălucitor în evidență.

— Serios? am întrebat, deşi nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de cuvintele lui.

— Bineînțeles, mi-a răspuns. Vei fi suverana mea. Este un privilegiu să te servesc.

Mi-am dres vocea.

— Da. Corect. Mulțumesc! Mă liniștește să știu că sunt măcar câțiva oameni pentru care nu trebuie să mă dau peste cap ca să îi câştig de partea mea.

Avea un zâmbet blând și mi-am dat seama că era o victorie să am alături de mine pe cineva ca el.

— Te rog să mă scuzi, am spus și m-am îndepărtat, chiar ar trebui să încerc să dorm.

El a făcut o plecăciune.

— Desigur. Ştiu că trebuie să fiu la dispoziția lui Henri, dar te rog să mă anunți dacă mai pot să te ajut cu altceva.

Eu am zâmbit, fără să îi răspund, și m-am întors rapid în camera mea, cu spatele drept.

Capitolul 8

— La *Actualitățile* din seara asta, tu vei fi în centrul atenției.

Lady Brice se plimba încolo şi-ncoace în fața biroului meu. Era liniştitor să îi urmăresc paşii eleganți în timp ce se gândea la tot. Tata făcea aşa uneori. Mă obliga să-l însoțesc în grădină, cât încerca să găsească o soluție.

— Ştiu că nu am multă experiență pe cont propriu, dar Gavril va fi acolo să mă ajute. Şi am o idee cum să acționez mai departe cu Alegerea mea.

— Bun. Era şi timpul să vă aduceți contribuția, m-a tachinat ea. Apropo de Alegere, mai este ceva. Încerc să decid dacă e o chestiune care merită adusă în discuție.

Eu am mijit ochii.

— Ce se întâmplă?

— Ei bine, a început ea. Marid Illéa a fost ieri prezent la o altă emisiune radio. Avem o înregistrare, dacă vreți să

o auziți, dar, pe scurt, s-a aflat că a fost în vizită la palat și că v-a trimis flori.

— Şi?

— Şi a fost întrebat dacă asta înseamnă ceva.

Am fixat-o cu privirea.

— Dar sunt în mijlocul Alegerii. Cum...?

— A spus şi el acelaşi lucru, dar şi că regretă faptul că nu a mai ţinut legătura cu dumneavoastră şi că ați devenit o tânără foarte frumoasă şi inteligentă.

Ea a ridicat din sprâncene, iar eu am simțit un tremur în stomac.

— A zis el aşa ceva?

Ea a dat aprobator din cap.

— De ce discutăm despre asta? am întrebat, încercând să respir normal.

— Trebuie să fiți conştientă că în presă s-a creat o legătură între voi și că situația aceasta ar putea să determine două lucruri: să vă submineze Alegerea până în punctul în care pare că nu vă pasă, ori...

— Cum ar putea să o submineze?

— Ei bine, dacă pare că vă abandonați pretendenții pentru el...

— Am înţeles. Care e cel de-al doilea lucru?

— Ar putea să vă mai ofere un pretendent, dacă nu vă opuneți.

Am râs.

— Sunt sigură că regulile Alegerii sunt destul de rigide. Nu cred că aş putea să renunţ pur şi simplu la procedura asta pentru altcineva, nu-i aşa?

Lady Brice a ridicat din umeri.

— El este destul de simpatizat.

— Mă sfătuiți să îl iau în considerare?

— Nu. Vă sfătuiesc să fiți conştientă că această chestiune a devenit publică şi că trebuie să fiți atentă la cum interacționați cu el. Şi cu Elita.

— Pot să fac asta. Mai ales că prea am interacționat cu el. Nu vreau să fac ceva care ar putea să submineze procesul. Deja am făcut-o accidental de multe ori și vreau ca oamenii să știe că Alegerea contează pentru mine. Nu am făcut nimic prin care să-l încurajez pe Marid și nu cred că merită să deschid subiectul la *Actualități.*

— Sunt de acord.

— Bine. Doar în cazul meu s-ar fi putut transforma un generos act de bunătate în ceva scandalos.

— Şi, nu mi-o luați în nume rău, dar ce veți purta în seara asta?

M-am privit.

— Habar nu am. Nu prea am reuşit să mă îmbrac singură.

Ea s-a uitat cu atenție la hainele mele.

— Vi se va părea o insultă, dar credeți-mă când vă spun că nu intenționez să vă jignesc. Cred că trebuie să vă dați mai mult silința. Chiar dacă hainele pe care le-ați ales sau pe care le-ați conceput în trecut sunt frumoase, este timpul să nu ne mai jucăm cu moda şi să o folosim ca pe o metodă de a vă susține cuvintele.

Am simțit gândul de a-mi anula imaginea pe care mi-o creasem pentru mine şi de a o transforma în ceva pentru alți oameni ca pe o durere ascuțită în stomac.

— Înțeleg. Ce propuneți?

Ea şi-a încrucişat brațele, gândindu-se.

— Ați putea să împrumutați una dintre rochiile mamei dumneavoastră?

M-am uitat la ceas.

— Dacă plec acum, pot să aleg ceva. Dar Neena este singura care ar putea să o modifice destul de repede, şi ea trebuie să îmi termine programul pentru săptămâna viitoare. Şi la prânz am o întâlnire.

Ea şi-a împreunat mâinile.

— Offf!

— Serios? Ca şi când nu ar fi destul de grav că bunica i-a spus lui Fox că este drăguț.

Lady Brice și-a încrucișat brațele la piept şi a râs.

— Chiar aşa a făcut?

— Femeia aceea este de neoprit.

— Cred că este o trăsătură de familie. Mergeți să vă alegeți o rochie.

— În regulă. Trimiteți după Hale. Sunt sigură că este la fel de priceput ca Neena şi presupun că vom afla cât este de rapid. Şi să-mi faceți o listă cu subiecte de discuție pentru seara asta. Mi-e groază să nu mă blochez.

— Desigur.

M-am grăbit pe hol cu speranța că mama nu fusese încă externată din aripa spitalului pentru că m-aş fi simțit extrem de prost dacă aş fi deranjat-o căutând o rochie în camera ei. La nu mai mult de doi paşi de uşă, l-am văzut pe Gunner care mă aștepta. El s-a ridicat imediat de pe bancă şi a făcut o plecăciune.

— Bună. Este totul în regulă? l-am întrebat şi m-am apropiat.

— Da, a spus el. Ei bine, cu excepția faptului că probabil urmează să fac un lucru atât de incredibil, încât parcă îmi sare inima din piept.

— Oh, te rog, nu! Am făcut destule prostii cât pentru o viață.

El a chicotit.

— Nu, nu este cazul. Eu doar... voiam să te întreb ceva.

Am ridicat din sprâncene, devenind atentă.

— În regulă. Ai două minute.

El a înghițit zgomotos.

— Bine, uau! Deci sunt foarte flatat că m-ai păstrat printre primii şase. Am simțit că am făcut ceva cum trebuie, deşi habar nu am ce anume.

Eu am ridicat din umeri.

— Poezia ta m-a făcut să râd. Râsul este important.

El a zâmbit.

— De acord, dar asta îmi susține punctul de vedere. A început să-și frământe mâinile. Doar că, până acum, ai fost mereu aşa de ocupată, iar eu nu mi-am petrecut niciodată timpul numai cu tine, aşa că mă întrebam ce şanse pot avea.

— Este o întrebare corectă, dar nu pot să îți răspund chiar acum. Am atât de multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

— Exact, a răspuns el cu entuziasm. Deci te voi întreba ceva ridicol. Aş putea să te sărut?

Eu am făcut un pas în spate.

— Poftim?

— Nu trebuie să o facem, dacă nu vrei. Dar cred că un sărut poate să spună multe. Cred că un singur sărut ar fi

suficient ca să îţi dai seama dacă merit să nu renunţi la mine sau dacă meriţi să nu renunţ la tine.

Rugămintea lui era oarecum duioasă, ca şi când, în ciuda faptului că fotografia cu sărutul nostru fusese afişată peste tot prin ţară, tot nu credea că nu aş fi sărutat pe oricine. Şi că învăţase destule de la eliminarea lui Jack încât să acţioneze cu grijă. Numai lucrul acesta mă făcea să vreau să-i ofer ceea ce îmi cerea. Dar să o fac, să pierd un posibil ultim peţitor fără ca măcar să încerc să-l cunosc mai bine? Părea o prostie.

— Ai putea să fii un prinţ. Ai putea să ai mai mulţi bani decât ai şti ce să faci cu ei şi să fii atât de cunoscut, încât şi oamenii care nici măcar nu au televizor ţi-ar cunoaşte chipul. Eşti dispus să pariezi toate astea pentru un singur sărut?

— Sunt dispus să pariez fericirea mea şi a ta.

Eu am tras adânc aer în piept şi m-am gândit.

— Bine.

— Da?

— Da.

De îndată ce uimirea s-a evaporat, Gunner mi-a atins mijlocul cu o mână. Şi-a aplecat chipul spre al meu, oprindu-se pentru moment ca să râdă.

— Este cam suprarealist.

— Aştept, domnule.

A zâmbit chiar înainte ca buzele să ni se atingă. Sărutul avea multe părţi bune. Buzele nu îi erau rigide şi nu încerca să îmi bage limba pe gât. Mirosea şi destul de bine, deşi nu a scorţişoară, flori sau ceva uşor de recunoscut. Una peste alta, aş fi spus că nu era rău.

Dar apoi, faptul că puteam să evaluez sărutul chiar în timp ce se desfășura...

Gunner s-a retras, a strâns din buze și a apreciat.

— Nu a fost bine, nu?

El a scuturat din cap.

— Nu cred. Nu că a fost rău!

— Doar că nu a fost așa de bine.

— Exact. Ușurat, și-a schimbat poziția. Îți mulțumesc foarte mult pentru experiența aceasta, dar cred că este vremea să plec acasă.

Eu am zâmbit.

— Ești sigur? Ești bine-venit să rămâi pentru *Actualități,* să pleci acasă dimineață.

— Nu. A zâmbit timid. Cred că, dacă aș rămâne, aș încerca să mă conving să nu renunț. Poate că ești cea mai frumoasă fată pe care o voi cunoaște vreodată, dar... Nu cred că ești fata potrivită pentru mine. Nu mi-ar plăcea să găsesc un motiv pentru care ai putea fi, când de ceva vreme încerc să îmi spun că este puțin probabil.

I-am întins mâna.

— Îți respect decizia. Mult noroc, domnule!

Gunner mi-a strâns mâna.

— Și ție, Alteță.

Când Gunner s-a îndreptat spre scări, am văzut un majordom însoțindu-l pe Hale către camera mamei. I-am făcut semn să vină, deși, când au trecut unul pe lângă altul, privirea îi era ațintită asupra pețitorului lăsat să plece.

— Ce făcea Gunner aici, sus? a întrebat el.

— O alegere. Vino cu mine. Am nevoie de mâinile tale.

CAPITOLUL 9

Am ieșit din garderoba mamei cu cea mai frumoasă ținută aleasă de noi, strângând-o la piept.

— Mulțumesc pentru că faci asta, am spus când Hale s-a apucat de lucru, trăgând de cusături și fixându-le.

— Glumești? Acum o ajut pe viitoarea mea regină să se îmbrace. Sunt în al nouălea cer.

El a continuat să tragă, urmărind în oglindă cum se așeza materialul.

— Desigur, nu se compară cu a croi o rochie de la început, dar va fi un lucru impresionant de adăugat în CV-ul meu.

Am chicotit.

— Ei bine, e destul de plictisitor în Salonul Domnilor. Sunt sigur că, dacă îl întreb pe Kile, va veni și va sta cu mine cât lucrez. Sau poate pe Ean.

— Ean, am spus eu șocată. Îmi este greu să mi-l imaginez dispus să se alăture oricui, oriunde.

Hale a zâmbit.

— Da. Cred că, în sfârşit, începe să se obişnuiască cu noi. Uneori vorbeşte cu mine sau cu Erik. Probabil pentru că nu concurează împotriva lui.

— Este de înţeles. Ean pare genul „nu am venit aici să îmi fac prieteni", dar cred că nimeni nu ar putea să treacă prin asta fără să se apropie de cineva. Este prea greu. Pe cât de dificil îmi este mie, ştiu că e la fel de rău pentru voi toţi.

— Cu siguranţă noi suntem mai câştigaţi, a spus şi i-a făcut cu ochiul imaginii mele reflectate în oglindă.

Eu mi-am înclinat capul.

— Nu ştiu ce să zic despre asta. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă întristează faptul că trebuie să-i trimit pe toţi acasă, în afară de unul. Îmi va lipsi prezenţa voastră.

— Te-ai gândit la un harem? a spus el pe un ton indiferent.

Râsul m-a făcut să mă aplec şi, drept răsplată, m-am ales cu împunsătura unui ac în talie.

— Au!

— Îmi pare rău! Nu ar trebui să glumesc atunci când sunt ace în jur.

A venit în faţa mea şi am stat nemişcată, urmărindu-i ochii şi recunoscând privirea analitică, ştiind că şi eu făceam acelaşi lucru cu schiţele, propunerile şi, uneori, cu oamenii.

— Cred că trebuie să o mai simplificăm un pic. Eşti sigură că regina nu are absolut nimic împotrivă? Pentru că unele dintre tăieturi nu pot fi refăcute.

— Nu-ţi face griji. Ai permisiunea să faci orice modificare ţi se pare necesară.

— Asta mă face să mă simt important.

— Ei bine, chiar eşti. Mă ajuţi să arăt ca o adevărată conducătoare în seara asta. E nevoie de o mie de lucruri mărunte ca să îmi îndeplinesc bine rolul, aşa că îţi rămân datoare o dată. Sau de două ori. De cel puţin două ori.

— Te simţi bine?

Mi-am ridicat privirea, fără să îmi dau seama cât de serioasă devenisem.

— Da. Doar că uneori trebuie să mă confrunt cu multe. Încerc să nu greşesc, asta-i tot.

Hale a scos un ac din grămada pe care ne-o lăsase servitoarea şi mi l-a întins.

— Foloseşte-l data viitoare când simţi că lucrurile se năruie. Îţi va fi de ajutor, te asigur.

Încet, l-am luat şi l-am învârtit între degetul mare şi cel arătător şi, cel puţin pentru un moment, am crezut că este adevărat.

Henri a sosit la timp, grăbindu-se în salon ca şi când şi-ar fi dorit nespus să coboare în ultimele cincisprezece minute şi a ignorat protocolul când mi-a luat mâinile şi m-a sărutat pe obraz, făcându-mă să râd.

— Bună astăzi!

Am zâmbit.

— Bună, Henri!

În spatele lui Henri, Erik a făcut o reverenţă, iar eu am dat din cap.

L-am luat pe Henri de braţ şi l-am condus la masa pregătită cu două tacâmuri destul de apropiate şi un al treilea la o mică distanţă.

— Aici, a spus Henri, trăgând un scaun pentru mine.

După ce m-am aşezat, a înconjurat masa nerăbdător, ca să se aşeze în faţa mea... şi discuţia a încetat brusc. Am ridicat capacul de pe farfuria mea ca să ştie că puteau face la fel şi, după câteva îmbucături în tăcere, m-am străduit să leg o conversaţie.

— Ce mai fac părinţii tăi? am întrebat eu. Şi sora ta?

— *Miten on* Annika? a întrebat, întorcându-se spre Erik, pentru confirmare.

Acesta a dat din cap şi Henri m-a privit din nou, încântat.

— Bine. Face foarte bine. Ne este dor.

M-am uitat la el cu tristeţe şi am dat din cap.

— Înţeleg întru totul. Nu ai idee cât mi-aş dori ca Ahren să fie aici.

El şi-a păstrat calmul, dar s-a aplecat spre Erik, care i-a şoptit cât de repede a putut o traducere a răspunsului meu.

— Mama ta? Este bine? a zis Henri, străduindu-se.

— Da, slavă Cerului! Acum se întoarce în camera ei şi îşi revine.

Erik ne-a venit în ajutor încă o dată. Am mai continuat aşa câteva minute şi, în ciuda tuturor eforturile depuse de a învăţa engleză, Henri era la fel de pierdut ca şi mine. Uram situaţia. Era prea impersonală. Una era să ai nevoie de un traducător pentru un demnitar aflat în vizită, dar pentru cineva care era zilnic în casa mea, părea exagerat. Chiar dacă prezenţa lui Henri era temporară, îmi doream cu adevărat să pot vorbi doar cu el, cel puţin din când în când.

— Erik, cum se descurcă Henri cu ceilalţi din Elită? Tu îi ajuţi pe toţi să stea de vorbă cu el?

Erik şi-a îndreptat spatele, gândindu-se.

— În mare parte. Hale şi Kile au învăţat câteva cuvinte.

— Şi ceilalţi?

A strâns din buze, părând vinovat, ca şi când ar fi fost îngrijorat că le-ar fi afectat reputaţia celorlalţi.

— Gunner s-a arătat puţin interesat, ca şi Fox, dar nu par să vrea să accepte provocarea. Este mult de muncă. Şi Ean vorbeşte cu mine, dar nu încearcă să discute cu Henri.

Am oftat prelung, mai multe gânduri trecându-mi prin minte.

— Ai vrea să ne dai tuturor o mică lecţie de finlandeză mâine-dimineaţă?

Erik a ridicat din sprâncene.

— Vorbeşti serios?

— Absolut. Mi se pare nedrept ca Henri să facă toată munca.

Când i-am rostit numele, Henri şi-a îndreptat privirea spre mine. Cu siguranţă ne urmărea conversaţia în felul lui, dar mă încânta ca el să descopere ce aveam de gând.

Erik i-a vorbit repede în finlandeză, iar lui Henri i s-a luminat privirea.

— Vorbesc şi eu? Eu vorbesc? a întrebat ca şi când ar fi urmat o petrecere, nu o lecţie.

— Bineînţeles, am spus, şi Henri a rămas pe loc, pe deplin concentrat, rotiţele deja învârtindu-i-se în minte.

— Cred că tocmai i-ai făcut ziua mai bună, a spus Erik.

— Sunt supărată că nu m-am gândit mai devreme la asta. Va uşura lucrurile pentru toată lumea.

— Sper, dar tot mă voi concentra la lecţiile de engleză. Sper să evit alte apariţii la *Actualităţi*.

M-am strâmbat.

— Nu a fost aşa de rău.

— A fost groaznic! După ce a scuturat din cap, şi-a îndreptat furculiţa spre mine: Mama nu va înceta să vorbească despre asta. „Arăţi atât de bine! De ce nu ai zâmbit mai mult?" Jur, este exasperant.

— Dai vina pe mine? am întrebat, făcând pe indignata.

— Pentru totdeauna. Te învinovăţesc pentru totdeauna! Nu îmi place să fiu filmat.

S-a cutremurat. Mă bucuram că nu părea cu adevărat furios, dar simţeam cât de serios este în privinţa asta.

Am râs, iar Erik s-a uitat timid la farfuria lui şi a zâmbit. Atunci mi-am dat seama că Henri se blocase urmărindu-mi conversaţia cu traducătorul lui, în timp ce eu trebuia să fiu la întâlnire cu el.

— Ştii, Henri, poate vom avea parte de o întreagă experienţă swendwayană, iar tu ai putea să îi înveţi pe toţi cum să gătească supa despre care vorbeai.

Erik i-a tradus şi Henri a jubilat din nou.

— *Kala-keitto!* a exclamat el.

Eram curioasă în privinţa lui Henri. Voiam să aflu mai multe despre familia sa, mai ales despre sora lui. Şi voiam să aflu dacă se împăca cu ideea de a trăi aici şi de a lucra alături de mine sau dacă îl îngrijora faptul că am fi avut din nou parte de momente precum cel din timpul paradei şi că ar fi fost obligat să încerce să mă protejeze de masele furioase pentru tot restul vieţii lui. Voiam să îl întreb despre sărutul din bucătărie; dacă se gândise mult la el sau îl ignorase ca pe o clipă de rătăcire din partea unuia din noi sau a amândurora.

Dar, până nu aş fi reuşit să-l întreb toate aceste lucruri fără să-l implic şi pe Erik, mi-ar fi fost imposibil să aflu.

CAPITOLUL 10

Rochia era roșie. Faptul că mama nu o mai purtase de ani de zile era unul dintre motivele pentru care o alesesem. Hale ajustase mânecile lungi de dantelă până la coate și scosese câteva dintre straturile de sub fustă, așa că nu mai era atât de încărcată. Avusese dreptate când spusese că anumite părți nu mai puteau fi refăcute, dar o modificase cu atât de mult gust, că probabil și mama ar fi fost încântată de transformări, dacă și-ar fi dorit-o înapoi.

Eloise m-a ajutat să îmi aranjez părul, extrem de elegant, cu codițele împletite la spate, adunate într-un coc modest. Cu diadema cu rubine pe care o alesesem, arătam ca o flacără.

Ţinuta era într-adevăr frumoasă. Ştiam asta şi eram recunoscătoare tuturor care mă transformaseră într-o persoană căreia i se puteau încredința deciziile ce trebuiau luate în numele țării. Doar că mă simțeam bătrână, mai bătrână decât eram, deşi poate mai aproape de vârsta pe care ar fi trebuit să o arăt.

Oftând, am acceptat rochia. Acum, aşa trebuia să fiu.

Trăgeam de tiv în studio, când Josie a venit să-mi vorbească.

— Rochia este uimitoare, a lăudat-o ea, nereuşind să se abţină să nu atingă valurile de satin.

Eu mi-am netezit rochia în continuare.

— Este a mamei.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, apropo, a spus ea încet. Nu cred că ţi-am zis până acum.

Am înghiţit.

— Mulţumesc, Josie! Înseamnă mult.

— Ştii, de vreme ce totul este atât de serios, o petrecere ar putea fi o idee bună.

Aproape am râs.

— Sunt un pic cam preocupată de tot ce se întâmplă. Poate după ce lucrurile se vor mai linişti.

— Aş putea să o organizez eu! Lasă-mă să discut cu câteva servitoare şi într-o săptămână am putea reuşi să facem ceva împreună.

M-am întors cu spatele la oglindă.

— Repet, poate într-o zi, dar nu acum.

M-am îndepărtat, încercând să mă concentrez.

Ea m-a urmat prin cameră, insistentă.

— Dar de ce? Nu ar trebui să sărbătoreşti? Adică, practic eşti regină, deci...

Furioasă, m-am întors spre ea.

— Dar *nu* sunt regină! Titlul acesta îi aparţine mamei, care aproape a *murit*. Din cauză că uiţi atât de uşor, compasiunea pe care tocmai mi-ai arătat-o este inutilă. Ce nu pricepi, Josie? Crezi că slujba asta înseamnă doar rochii şi gale?

Ea a rămas pe loc, uluită. Am văzut-o cum se uită prin cameră, verificând dacă discuția noastră era urmărită. Nu voiam să o umilesc. Într-un fel, o înțelegeam. Poate fusese o vreme când nimic nu mi-ar fi adus mai multă bucurie decât un motiv să încep o listă cu invitați, o vreme când şi eu credeam că rolul acesta însemna doar să porţi rochii elegante şi să participi la gale...

Am oftat.

— Nu încerc să te insult, dar ar fi nepotrivit să dau o petrecere când mama încă se recuperează. Te rog, în seara asta am nevoie să mă înțelegi, ceea ce îmi dau seama că poate fi prea mult, având în vedere trecutul nostru. Totuşi, pentru sănătatea mea, te implor, încearcă doar să te gândeşti cum ar fi să te afli în locul meu.

Ea s-a îmbufnat.

— Este tot ce mi-am dorit vreodată. Bineînțeles că asta contează pentru tine numai atunci când îți convine.

Îmi venea să-i sparg capul. Ce parte din viața mea i se părea acum convenabilă? Dar aveam o emisiune la care trebuia să mă gândesc.

— Scuză-mă! i-am strigat unei servitoare aflate în trecere. Te rog să o însoţeşti pe domnişoara Josie în camera ei. Atitudinea ei mă tulbură în seara asta şi eu trebuie să mă concentrez.

— Da, Alteță.

Servitoarea s-a întors veselă spre Josie, deloc îngrijorată în privința problemelor noastre personale şi pregătită să îşi facă treaba.

Josie s-a supărat.

— Te urăsc!

I-am arătat uşa.

— Da, şi poţi să o faci la fel de bine ca aici şi în camera ta.

Nemaiaşteptând să văd dacă m-a ascultat, m-am îndreptat spre locul meu. Niciodată nu îl mai văzusem amplasat aşa: Elita pe o parte şi un singur scaun pe cealaltă.

Cât mă uitam lung la scaunul gol şi trist, Kile s-a apropiat de mine.

— Ce s-a întâmplat cu Josie?

Am zâmbit şi am clipit.

— Nimic, dragule. Doar că mă face să mă îndoiesc de cât de mult mi-o doresc drept cumnată.

— Încă e prea devreme.

Am râs.

— Nu, am avut o… neînţelegere. Şi mă simt cam prost, pentru că o înţeleg. Pur şi simplu mi-aş dori să mă înţeleagă şi ea.

— S-ar putea să îi fie greu lui Josie. O interesează doar propria persoană. Pe lângă asta, l-ai văzut pe Gunner?

Am mijit ochii.

— A plecat în după-amiaza asta. Nu şi-a luat „rămas-bun"?

Kile a scuturat din cap.

M-am dus spre ceilalţi băieţi, care se adunau unii lângă alţii când m-am apropiat.

— Şi-a luat Gunner „la revedere" de la vreunul dintre voi?

Ceilalţi au dat confuzi din cap, când Fox şi-a dres vocea.

— A trecut să mă vadă. Gunner este cam sentimental şi nu a suportat să prelungească momentul despărţirii. A

spus doar că situația nu e una potrivită pentru el și că i-ai permis să plece.

— Așa este. Ne-am despărțit în termeni foarte buni.

Fox a dat aprobator din cap.

— Cred că s-a gândit că s-ar putea răzgândi, dacă ar mai rămâne. M-a rugat să le transmit tuturor cât de mult îi vor lipsi. A zâmbit și a adăugat: Chiar este un tip de treabă.

— Într-adevăr. Dar gândiți-vă la cuvintele lui, i-am rugat, privindu-i pe toți în față. Alegerea are legătură și cu viitorul vostru. Nu rămâneți pentru un lucru cu care nu v-ați putea descurca.

Kile a dat aprobator din cap, brusc îngândurat. Hale mi-a zâmbit strălucitor. Ean s-a arătat la fel de impasibil ca întotdeauna, și Henri era atent la traducerea lui Erik, părând confuz.

Cu siguranță aveam să-mi petrec restul serii analizându-le prea mult expresiile, dar, pentru moment, trebuia să dăm un spectacol.

— Hale, am șoptit, arătându-i rochia. Mulțumesc!

— Ești frumoasă, mi-a șoptit el.

Știam că vorbește serios și am încercat să stau cu spatele mai drept. În seara asta, voiam să onorez rochia.

Camerele de luat vederi au pornit și eu am salutat țara cât de sincer am putut.

— Permiteți-mi să încep cu veștile pe care vă doriți cel mai mult să le auziți. Mama mea se simte bine. În timp ce vă vorbesc, este în convalescență în camera ei, iar tatăl meu este lângă ea.

Am încercat să nu mă mai concentrez la poziția în care stăteam sau la ce trebuia să fac cu mâinile. În schimb, m-am gândit la părinții mei, care fără îndoială mă urmăreau îmbrăcați comod în pijamale, cu niște gustări aprobate de doctori alături. Şi când mi-am imaginat asta, am zâmbit.

— Toți ştim că povestea lor de dragoste s-ar putea să fie cea mai adevărată din câte s-au spus vreodată. Să intru în rolul tatălui meu nu a fost o sarcină uşoară. Fratele meu, Ahren, acum prințul consort al Franței, este tot o mărturie a puterii celei mai profunde iubiri. Din câte înțeleg, se acomodează foarte bine cu noua lui poziție şi este deja foarte fericit să fie soț. Am zâmbit din nou uşor. Nimic din toate acestea nu mă surprinde. Devotamentul lui față de prințesa Camille, atât în timp, cât și de la distanță, a fost constant și puternic, iar eu pot doar să-mi imaginez fericirea pe care o simte acum, că îi este alături în fiecare moment. Cât despre situația de ansamblu a țării – m-am uitat la notițele mele, deși uram să o fac – o parte din tulburările pe care le-ați trăit s-au potolit în ultimele săptămâni.

Într-un fel, era absolut adevărat, dar în ceea ce privea neliniştea lor față de mine, ar fi trebuit să-mi crească nasul în timp ce vorbeam.

— Având în vedere cât de mult a lucrat tatăl meu pentru a susține cauza păcii peste hotare, gândul că, în sfârșit, vom putea să avem parte de o pace adevărată acasă îmi aduce o extraordinară bucurie.

Am atins toate punctele necesare – propunerea de buget, apropiatul început al proiectului de foraj și schimbarea din consiliul consultativ, care i-a făcut pe câțiva oameni din

încăpere să se agite – și, după ce am terminat, m-am uitat prin mulțime după câteva fețe importante. Lady Brice m-a aprobat dând evident din cap, ca și generalul Leger. Am văzut-o pe bunica foindu-se, nerăbdătoare din cauza anunțurilor lungi și care, probabil, se stăpânea doar ca să îi audă pe băieți vorbind. Şi, chiar la marginea scenei, Erik mi-a zâmbit, mulţumit.

— Alteță, a zis Gavril făcând o plecăciune. Daţi-mi voie să spun că, având în vedere circumstanțele în care aţi fost forţată să preluaţi rolul acesta, vă descurcaţi de minune.

— Vă mulţumesc, domnule!

Nu ştiam cât adevăr conţine declaraţia, dar poate faptul că o rostise avea să îi facă pe alţii să o creadă.

— Trebuie să ne întrebăm: dacă aţi muncit în ritmul acesta, v-aţi făcut şi ceva timp pentru grupul de acolo? a întrebat el, dând din cap spre Elită.

— Un pic.

— Serios? E ceva ce aţi putea să ne împărtăşiţi?

El a ridicat din sprâncene, iar eu mi-am dat seama din nou, că personalitatea lui în faţa camerei era diferită de cea din spatele ei. Divertismentul era slujba lui şi o făcea grozav.

— Da, dar pentru distracţie... nu voi da nume.

— Nu veţi da nume?

— De exemplu, un membru al Elitei ne-a părăsit astăzi, am spus eu, cu toate că ştiam că era o afirmaţie ce avea să fie exploatată în câteva secunde. Aş vrea să spun că pretendentul a plecat vesel şi ne-am despărțit prieteni.

— Ah, am înțeles, a zis Gavril. Îmi place! Spuneți-ne mai multe.

— Ei bine, astăzi, unul dintre pretendenții mei mi-a dăruit un cadou dintr-un metal foarte prețios.

— Oh, vai!

Gavril mi-a studiat cu atenție mâinile ca să vadă vreun inel, aşa cum ar fi vrut toți.

Eu le-am ridicat, să le vadă lumea.

— Nu, nu din aur, ci din oțel. Mi-a dăruit un ac! Dar vă asigur că a fost un moment deosebit.

Publicul şi Elita au chicotit, iar eu am sperat că era la fel de amuzant în fața camerelor pe cât era în mintea mea.

— Vă rog, spuneți-mi că mai aveți ceva, a insistat Gavril.

— Încă un lucru, am fost eu de acord. La începutul săptămânii, unul dintre cei din Elită mi-a spus că sigur nu este îndrăgostit de mine şi eu i-am zis că sentimentul este reciproc.

Gavril a făcut ochii mari.

— Este acelaşi tânăr care s-a întâmplat să ne părăsească?

— Nu. Şi asta este partea ciudată. Nu suntem îndrăgostiți şi, totuşi, nu ne dorim să fim despărțiți, ca să vezi!

Am ridicat jucăuş din umeri şi am zâmbit cât am ascultat suspinele şi râsetele din încăpere.

— Deşi sunt sigur că o bună parte a țării va sta până târziu în noaptea asta încercând să ghicească despre cine vorbiți, ar fi frumos să avem nişte informații mai concrete.

— Va trebui să discutați cu băieții despre asta.

— Atunci, aşa cred că voi face. Pot să merg şi să le adresez întrebări acestor tineri chipeşi?

— Chiar vă rog, i-am răspuns cu un zâmbet, bucuroasă să ies din lumina reflectoarelor.

— În regulă, să începem de aici. Domnule Fox, ce mai faceți?

— Foarte bine, domnule! Mulțumesc! a răspuns el, îndreptându-și postura şi zâmbind strălucitor.

— Oamenii înțeleg că prințesa este foarte stresată şi ocupată în fiecare zi, deci timpul pentru întâlniri individuale este limitat, a comentat Gavril cu grație.

— Da, a fost impresionant să văd cât de mult muncea înainte, deci să o văd asumându-şi şi mai multe sarcini în ultimele zile... este înălțător.

Mi-am înclinat capul, simțind o uşoară căldură interioară. Înălțător? Ce gând minunat!

Gavril şi-a exprimat acordul dând din cap.

— Având în vedere toate acestea, ați putea să ne povestiți un moment din timpul petrecut cu prințesa, deosebit față de toate celelalte?

Fox a afişat imediat un zâmbet.

— Presupun că cel mai important moment al relației noastre ar fi cel de după încăierare, când Burke a plecat acasă. A venit şi mi-a vorbit şi a fost sinceră în privința aşteptărilor ei. În plus, m-a ascultat. Cred că aceasta este o parte a ei pe care puțini oameni au privilegiul să o vadă. Nu este ca şi când ar putea să meargă din uşă în uşă şi să le ofere tuturor o oră din timpul ei... dar, când este cu tine, îți acordă toată atenția. Te ascultă cu adevărat.

Mi-am adus aminte cu căldură de noaptea cu Fox, dar nu mi-am dat seama cât de mult însemnase pentru el. Fox prețuise momentul acela.

Kile a ridicat mâna.

— Trebuie să fiu de acord cu asta. Toată lumea ştie că Ead... ăăă, prinţesa şi cu mine ne-am început abia recent prietenia. Şi, între timp, simt că multe dintre grijile şi aspiraţiile mele mi-au fost ascultate.

— Cum ar fi? l-a îndemnat Gavril.

El a ridicat din umeri.

— Adică, nu e nimic interesant, dar sunt pasionat de arhitectură, şi prinţesa chiar a stat şi s-a uitat la schiţele mele. A ridicat un deget, ca şi când şi-ar fi amintit ceva brusc: Recunosc, am băut şi nişte vin şi sunt sigur că s-a plictisit, dar, totuşi...

Toţi au chicotit şi eu i-am zâmbit lui Kile. Făcea apariţia la televizor să pară atât de uşoară şi mereu avea ceva frumos de spus, lucru care mă asigura că nu greşisem spunându-i ce simt.

Continuând, Gavril l-a ocolit pe Henri şi s-a dus direct la Ean. Uram că Henri era exclus, dar părea că Gavril are un plan.

— Domnule Ean, sunteţi poate cel mai tăcut dintre toţi. Aveţi ceva de adăugat?

Expresia lui era calmă ca întotdeauna.

— Nu vorbesc mult, a încuviinţat el, dar voi spune că prinţesa este incredibil de serioasă. Cu toate că am mai rămas doar cinci, niciuna dintre eliminări nu a fost făcută întâmplător. Doar prin simplul fapt că îi cunosc pe aceşti domni, îmi dau seama că prinţesa a depus un efort imens în a face cea mai bună posibilă alegere pentru ea şi poporul ei. Ceea ce camerele de filmat nu au reuşit să surprindă a fost atmosfera din Salonul Domnilor, din timpul

celei mai recente eliminări. Nu s-a simțit niciun strop de animozitate în aer. A fost atât de generoasă cu noi, că era imposibil să fii supărat. Toţi ceilalţi candidaţi au plecat mulțumiți.

Gavril a dat aprobator din cap.

— Aşadar, ce şanse crezi că ai? Te numeri printre primii cinci!

Ean a rămas calm ca de obicei.

— Sunt la dispoziția Alteței Sale. Este cea mai grozavă femeie pe care ar putea să o aibă oricare dintre noi şi, prin urmare, are standarde incredibile. Nu este vorba despre evaluarea şanselor mele, ci despre preferința ei. Pentru asta, vom aştepta şi vom vedea.

Nu îl mai auzisem niciodată pe Ean vorbind atât de mult, dar m-am trezit imediat simțindu-mă recunoscătoare față de el. Deși aveam o înțelegere, și una în mod clar lipsită de romantism, el tot vedea latura bună din mine sau era un actor incredibil.

— Foarte interesant. Și dumneavoastră, domnule Hale? Din câte îmi amintesc, ați fost primul care v-ați întâlnit cu prințesa. Cum vă simțiți acum?

— Mă simt norocos, a spus el călduros. Am crescut văzând-o la parade, urmărind-o la televizor și zărindu-i chipul în reviste. A arătat cu degetul spre mine: Este atât de drăguță, încât te intimidează și are o privire de parcă ar putea să te ardă, dacă ar vrea.

O parte din ce spusese m-a durut, dar ceva era atât de teribil de cinstit, încât nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Însă am reuşit să luăm cina o dată şi am făcut-o să râdă atât de tare, că şi-a scuipat băutura.

— Hale!

El a ridicat din umeri.

— Cineva tot ar fi aflat într-o zi. La fel de bine ai putea să le spui tu!

Mi-am acoperit fața cu mâinile, întrebându-mă ce aveau să creadă mama şi tata despre toate astea.

— Ideea mea este că tot ce am spus despre ea e adevărat. Este dură, e un lider şi, da, cred că dacă ar vrea să ardă cu privirea, ar putea să o facă.

Cei din încăpere au chicotit.

— Dar este şi o bună ascultătoare, are calităţi şi ştie să râdă. Adică să râdă din tot sufletul. Nu sunt sigur că toţi vor avea ocazia să o vadă aşa, aşa că mă simt norocos că eu am făcut-o.

Toată această parte fusese un tribut atât de glorios adus celor mai fine calităţi ale mele, încât aproape m-am întrebat dacă nu cumva băieţii fuseseră instruiţi înainte. Şi, dacă aveam dreptate, atunci îi datoram foarte mult oricui se gândise la asta.

În momentul în care camerele nu au mai filmat, m-am dus la Gavril.

— Mulţumesc! Ai fost remarcabil în seara aceasta.

— Am fost şi voi fi mereu de partea dumneavoastră.

Mi-a făcut semn cu ochiul şi a plecat.

Am urmărit cum cei din public s-au împrăştiat şi am rămas pe loc pentru o clipă, simţindu-mă mândră. Trecusem peste asta, aproape fără niciun ajutor. Elita era

fantastică, mai bună decât aş fi putut să sper sau să presupun. Mama şi tata aveau să fie atât de mulţumiţi.

— Bravo! mi-a spus Kile, cuprinzându-mă cu un braţ. Prima ta apariţie singură la *Actualităţi* a intrat în istorie!

— Chiar credeam că seara asta ar putea să fie un dezastru, dar uite! am spus şi am început să sar în sus cu braţele întinse. Încă sunt întreagă!

Hale s-a apropiat şi a chicotit.

— Credeai că oamenii vor da buzna pe uşi şi te vor sfâşia în bucăţi?

— Nu se ştie niciodată!

Fox a râs şi Ean a rămas în spate, zâmbind în continuare. Eram atât de recunoscătoare! Dacă aş fi ştiut cum să mă exprim, cu siguranţă aş fi izbucnit spunându-le cât de grozavi fuseseră în seara asta.

— Cină? a întrebat Fox şi toţi băieţii au dat aprobator din cap.

L-am auzit pe Henri repetând de nenumărate ori un cuvânt şi am presupus că era încântat să mănânce. Am format toţi un mic grup şi ne-am îndreptat împreună spre sala de mese.

Capitolul 11

Am fost nespus de mulțumită cât am urcat scările și am mers pe hol, înconjurată de o senzație de familiaritate și pace despre care bănuiam că avea legătură cu faptul că mă simțeam atât de confortabil alături de însoțitorii mei și care a durat până am intrat pe ușile sălii de mese.

Mama și tata erau încă la etaj, iar bunica se retrăsese în camera ei. Osten nu se simțea bine în seara asta, așadar Kaden îi ținea de urât, iar de fratele meu geamăn mă despărțea un ocean.

După o singură privire aruncată spre locul neocupat din capul mesei, mi-am dorit să plec și să mă ascund.

— Alteță? a întrebat Erik și eu m-am întors ca să-mi dau seama că mă aflu la câțiva centimetri de privirea lui îngrijorată.

În ochii lui era totuși ceva liniștitor, un detaliu pe care mi l-am amintit după bătaia din bucătărie. Atunci mă

uitasem în ei și simțisem că îi văzusem sufletul. Chiar și acum, cu atât de mulți oameni în preajmă, simplul fapt de a-i vedea ochii de un albastru limpede cercetându-i pe ai mei îmi alunga tristețea.

— Te simți bine? a spus el și, după tonul lui, mi-am dat seama că mă mai întrebase o dată și nu îl auzisem.

— Da. Ai putea, te rog, să iei scaunele acelea și să le așezi de cealaltă parte a capului mesei? Și tu, Ean?

Ei s-au ridicat să îmi îndeplinească rugămintea.

— Hale, Fox? Puteți să luați tacâmurile?

M-am mutat și eu, luând argintăria și paharele, și îndreptându-mă spre capul mesei. Înainte ca altcineva să-și poată alege un loc, am ocupat scaunul tatei. Kile era într-o parte, iar Hale în cealaltă. Fox, Henri şi Erik stăteau în fața noastră și, brusc, masa lungă și impunătoare parcă se transformase într-o petrecere intimă, la care participam doar eu și băieții mei.

Majordomii nu prea s-au organizat cât ne-au servit, nepregătiți pentru aranjamentul improvizat, dar reuşind să ajungă pe la toți în timp util. Şi, la semnul de la întâlnirea noastră, Henri a început primul să mănânce şi ceilalţi l-au urmat.

— Deci, sper că sunteţi toţi pregătiţi pentru mâine, am anunţat eu. Erik şi Henri ne vor da lecţii de finlandeză dimineaţă.

— Serios? a întrebat Kile încântat.

Erik a roşit un pic şi a dat aprobator din cap.

— Ce includ planurile de lecţii? a întrebat Fox.

Erik şi-a ridicat privirea spre tavan, ca şi când încă s-ar mai fi gândit la soluţii.

— Am vorbit cu Henri şi cred că vom sări peste lucrurile obişnuite din primele zile, cum ar fi alfabetul. Mai de ajutor în situaţia aceasta sunt abilităţile de bază de a purta o conversaţie. Aşadar, să învăţaţi să spuneţi cât este ceasul şi alte teme vor fi în capul listei.

— Super! a comentat Hale. Voiam să aflu mai multe. Grozavă idee, Erik!

El a scuturat din cap.

— A fost ideea viitoarei noastre regine. Meritul este al ei.

— Hei, a zis Kile, atrăgându-mi atenţia. N-am putea să vorbim o clipă şi despre cât de grozavă ai fost din nou la *Actualităţi*? Ştiu că ai făcut nişte anunţuri şi altele, dar să conduci o întreagă emisiune de una singură e mare lucru.

— În plus, a adăugat Fox, cât de fabulos sunt aranjate scaunele în seara asta? Pentru toţi, cu excepţia unuia dintre noi, este singura dată când vom sta în capul mesei la palat. Este de neuitat.

— Sunt de acord, a adăugat Ean.

Şi, chiar dacă Henri nu a vorbit prea mult, mi-am dat seama că şi el este încântat. Dar, desigur, ar fi fost mai surprinzător să îl văd supărat. Când Erik l-a pus la curent cu ce se vorbise, el şi-a ridicat paharul.

— Pentru Eadlyn! a zis Henri.

Ceilalţi şi-au ridicat paharele şi au rostit în cor urarea. M-am trezit alungându-mi lacrimile de fericire. Clipeam şi nu eram în stare să rostesc niciun cuvânt. Nici măcar *mulţumesc,* deşi, după privirile lor, mi-am dat seama că înţeleseseră.

*

Poporul avea multe lucruri bune la care să se concentreze, dar, cu eliminarea în masă de la începutul săptămânii şi plecarea lui Gunner înainte de *Actualităţi*, părea că respingeam din nou oamenii. Cel puţin aşa scria în ziare. Era ca şi când nu ar fi auzit nimic din ce spusese Ean despre cât cântărisem acea decizie. O întreagă emisiune transmisă în direct era ruinată de câteva titluri.

În mod surprinzător, sub poveştile acelea era chipul frumos al lui Marid, întins pe paginile de lângă ziarele mele, cu un comentariu despre cum ratase ocazia, acum că începusem procesul Alegerii mele.

— Daţi-mi-le! a insistat Neena, mototolind ziarele şi îndesându-le în coşul de gunoi. Se pare că zilele astea se publică puţine ştiri şi multe bârfe.

— Fără îndoială, a încuviinţat Lady Brice. Concentraţi-vă mai puţin la ce spun oamenii şi mai mult la ce puteţi duce la bun sfârşit.

Am dat aprobator din cap, ştiind că are dreptate. Îmi spunea lucruri pe care eram sigură că mi le-ar fi spus şi tata, dacă ar fi fost în cameră şi, cu toate că nu era mereu uşor, mă simţeam obligată să o ascult.

— Pur şi simplu nu sunt sigură că pot să mă concentrez la ce sunt în stare să săvârşesc până când nu voi reuşi să stăpânesc opinia publicului. Orice îmi propun, chiar dacă e ceva pe care poate l-ar fi susţinut dacă ar fi fost iniţiat de părinţii mei, probabil va fi întâmpinat cu împotrivire. Trebuie să îmi aleg un soţ, am spus cu hotărâre. Sunt sigură că mă va ajuta cu opinia publică şi haideţi să sperăm cu toţii, pentru că pe mine nu mă plac.

— Nu este...

— Este adevărat. Ştiu că este, Lady Brice. Am trăit-o pe pielea mea. Trebuie să vă amintesc de paradă?

Ea şi-a încrucişat braţele.

— Bine, în regulă. Nu sunteți prea populară. Şi înţeleg cum găsirea unui partener ar putea să vă influenţeze imaginea. Deci, asupra acestui lucru ne concentrăm azi?

— Cel puţin pentru următoarele cinci minute. Am mai multă încredere în mintea decât în inima mea, aşa că ajutați-mă. Vorbiți.

Neena a ridicat din umeri.

— Cine este primul? Kile? Tot palatul îl sprijină. Este atât de drăguţ şi de inteligent şi, oh, Doamne, dacă nu-l vreți, dați-mi-l mie.

— Nu cumva ai un iubit?

Ea a oftat.

— Nu-mi place când aveți dreptate.

Eu am râs.

— Aş minţi dacă aş spune că nu am simţit o legătură cu el. I-am spus chiar şi lui... dar tot şovăi în privinţa sa. Nu ştiu de ce, dar nu sunt pregătită să spun că este prima mea opţiune.

— Bine, a răspuns Lady Brice. Altcineva?

— Hale. Are o atitudine grozavă şi mi-a promis că-mi va dovedi în fiecare zi că este demn de mine. Mai are timp să greşească. Şi e uşor să fii în preajma lui. Acesta este unul dintre motivele pentru care îl plac şi pe Fox.

— Fox este mult mai atrăgător decât Hale, a spus Neena. Nu vreau să fiu superficială, dar lucrurile astea contează în opinia publică.

— Înţeleg, dar frumuseţea este subiectivă. Ştii cum, uneori, ceea ce face o persoană atrăgătoare e felul în care te face să râzi sau cum pare că poate să-ţi citească gândurile? Vreau să mă gândesc şi la asta.

Neena a zâmbit.

— Deci l-aţi alege pe Hale în locul lui Fox?

Eu am scuturat din cap.

— Nu asta am vrut să spun, ci doar că aspectul nu este totul. Trebuie să ne concentrăm asupra altor calităţi.

— Cum ar fi? m-a încurajat Lady Brice.

— Cum ar fi că Henri este un optimist incurabil. Indiferent de situaţie, el este o rază de bucurie. Şi nu mă îndoiesc deloc de afecţiunea lui pentru mine.

Neena şi-a dat ochii peste cap.

— E un lucru bun, dar nu ştie engleză. E imposibil să fi purtat cu el vreo conversaţie prea profundă.

— Asta... Ei bine, e adevărat, dar este foarte dulce şi ar fi bun cu mine. Erik a spus că este posibil ca Henri să înveţe, dar că s-ar putea să dureze o vreme. Şi, de când a devenit membru al Elitei, stă treaz până la miezul nopţii ca să studieze. Şi, personal, chiar acum voi începe lecţiile de finlandeză. Putem lucra amândoi şi Erik ar putea să rămână la palat până ne vom înţelege.

Lady Brice a scuturat din cap.

— E nedrept faţă de Erik. El are o familie, o slujbă. Nu s-a angajat să fie probabil obligat să rămână la palat pentru următorii cinci ani. Dacă vrea să-şi găsească şi el o parteneră?

Am vrut să-i spun că greşeşte... dar nu am putut. Când a fost de acord să vină, Erik nu ştia cât avea să dureze Alegerea, dar cu siguranţă nu se implicase gândindu-se

că urma să locuiască la palat până când Henri ar fi vorbit fluent engleză. Şi nu ar fi fost frumos să-l rog să o facă.

— Ar rămâne. Sunt sigură, a fost tot ce am spus.

După asta s-a lăsat tăcerea, ca şi când Lady Brice ar fi ştiut că greşeam şi s-ar fi gândit dacă să-mi zică. În schimb, a oftat.

— Cine a mai rămas? Ean? a întrebat ea.

— Ean este un pic mai complicat, dar, credeţi-mă, este important.

Neena a mijit ochii.

— Atunci... sunt toţi pe primul loc?

Am oftat.

— Cred că da. Nu știu dacă asta înseamnă că am făcut alegeri bune sau proaste.

Lady Brice a râs.

— Ați ales bine. Serios. Poate că nu înțeleg farmecul lui Ean sau cum ați face să meargă lucrurile cu Henri, dar toți au meritele lor. Cred că ceea ce trebuie să facem în momentul acesta este să le intensificăm pregătirea, să începem într-adevăr să îi ferchezuim pentru tron. Sunt sigură că îi va ajuta pe unii dintre ei să fie mai rafinaţi.

— Să îi ferchezuim? Sună înfiorător.

— Nu am vrut să sune aşa. Spun doar că...

Lady Brice nu a apucat să-şi termine gândul pentru că, fără niciun avertisment, bunica a deschis uşa.

— Chiar trebuie să cereţi mai întâi permisiunea, a avertizat-o în şoaptă un gardian.

Ea a continuat să înainteze spre mine.

— Ei bine, fata mea, este timpul să plec.

— Aşa de repede? am întrebat şi am îmbrăţişat-o.

— Nu pot să rămân niciodată prea mult. Mama ta îşi revine în urma unui atac de cord şi tot îndrăzneşte să îmi dea ordine. Ştiu că este regină, a recunoscut ea, ridicându-şi mâinile în aer şi cedând, dar sunt mama ei şi am mereu câştig de cauză.

Am râs.

— Voi ţine minte pentru viitor.

— Aşa să faci, a spus ea, frecându-mi obrajii. Şi, dacă nu te superi, găseşte-ţi un soţ cât mai curând posibil. Nu întineresc şi mi-ar plăcea să-mi văd cel puţin un strănepot înainte să mor. S-a uitat fix la abdomenul meu şi a fluturat un deget: Să nu mă dezamăgeşti!

— Biiiiine, bunico. Noi trebuie să ne întoarcem la lucru, aşa că du-te acasă şi nu uita să ne suni când ajungi.

— Așa voi face, dragă. Așa voi face.

Nu am mai scos o vorbă, savurând frenezia bunicii mele.

Neena s-a aplecat spre mine.

— Acum, care dintre primii cinci aleşi şi-ar dori să devină cel mai repede tătic? Să trecem criteriul acesta pe o listă?

Nici măcar cea mai dură privire a mea nu a reușit să-i potolească ghidușia.

— Nu uita că, dacă vreau, pot să chem în orice moment un pluton de execuție.

— Puteți să chemați plutonul oricând, dar o am pe bunica dumneavoastră de partea mea, deci nu am de ce să îmi fac griji.

M-am muiat, gândindu-mă la ridicolul momentului.

— Din nefericire, Neena, cred că ai dreptate.

— Nu vă simțiți ofensată. La urma urmei, vă vrea binele.

— Voi încerca să țin minte. Deci, suntem în regulă deocamdată? Trebuie să mă duc să învăț ceva finlandeză.

— Scuze, scuze, scuze! am spus dând buzna în bibliotecă.

Băieții mi-au aclamat intrarea și eu m-am grăbit spre un loc liber de la masa la care stăteau Henri, Hale și Ean.

— Am fost chemată la datorie.

Erik a chicotit, punându-mi în față un mic teanc de hârtii.

— Ești scuzată. Nu îți face griji. Nu am făcut prea multe. Uită-te peste prima pagină și Henri te va ajuta cu pronunția cât verific eu cum se descurcă ceilalți. Apoi, vom trece mai departe.

— În regulă.

Am luat hârtia – o copie după notițele de mână ale lui Erik, cu imagini desenate pe margine – și am zâmbit. Prima lecție a zilei cerea să învățăm să numărăm până la doisprezece, ca să putem spune cât este ceasul. Holbându-mă la lecția asta simplă, m-am rușinat brusc. Nu mă puteam gândi decât la faptul că părea că nu erau suficiente vocale și că acelea care se deranjau să apară, o făceau unde nu trebuia.

— În regulă, am spus, uitându-mă la primul cuvânt: *yksi*.

— *Yucksey?*

Henri a chicotit și a scuturat din cap.

— Se pronunță *yoo-ksi*.

— *Yooksi?*

— Da! Continuă, continuă, m-a încurajat el și, cu toate că eram departe de perfecțiune, tot era drăguț să am un suporter personal. Se spune *kahk-si*.

— *Kahk-si... kaksi*.

— Bine, bine. Acum, *kolme*.

— *Coolmay*, am încercat eu.

— Ehhh, a zis el, încercând să nu-și piardă entuziasmul. *Kohl-may.*

Am mai încercat o dată, dar mi-am dat seama că greșeam. Cifra trei îmi crea probleme. Domn ca întotdeauna, el s-a aplecat, pregătit să-mi acorde timpul necesar.

— Se pronunță *oh. Kohl-may.*

— *Ooh. Ooh,* am încercat eu.

Și-a ridicat mâna și, cu blândețe, mi-a atins obrajii cu degetele, încercând să-mi schimbe poziția buzelor, și asta m-a gâdilat. Am zâmbit, nereușind nici măcar să scot sunetul pe care își dorea să-l audă de la bun început. Însă el nu și-a retras degetele de pe obrajii mei. După o clipă, amuzamentul i-a dispărut din ochi și eu am recunoscut privirea. O mai văzusem în bucătărie, când își transformase cămașa într-un șorț pentru mine.

Era o privire atât de captivantă, încât am uitat cu desăvârșire că mai erau și alți oameni în cameră.

Până când Erik a scăpat o carte pe celălalt birou.

— Excelent, a zis el și eu m-am retras cât de repede am putut de lângă Henri, rugându-mă ca nimeni să nu fi observat ceea ce tocmai se întâmplase.

— Se pare că toți vă descurcați cu numerele, așa că vom începe să le folosim în propoziții. Dacă vă uitați la tablă, veți vedea un exemplu scris; dar, după cum sunt sigur că v-ați dat deja seama, pronunția este mai dificilă.

Băieții au râs, părând să se fi luptat la fel de mult ca și mine cu numerele... și să fi fost prea ocupați ca să observe că fusesem atât de aproape de un sărut. M-am concentrat la cele scrise pe tablă, încercând să fiu atentă la fonetica vocabulelor din fața mea, și nu la cât de aproape stătea Henri.

Capitolul 12

Primul moment liber pe care l-am avut în ziua aceea a fost prânzul, și am știut că trebuie să profit de timp să mă concentrez asupra pagubelor. Deși toți s-au îndreptat spre sala de mese după lecția noastră de finlandeză, eu m-am întors în biroul meu și am scos biletul lui Marid din sertar. În mod evident, era scris pe o hârtie scumpă. M-am întrebat cu ce se ocupa acum familia lui, ca să își permită așa ceva. Probabil se descurcaseră, oriunde i-ar fi îndreptat viața.

Am format numărul, sperând oarecum că nu avea să răspundă.

— Alo?

— Da, ăăă, Marid?

— Eadlyn, tu ești?

— Da. M-am foit și mi-am netezit hainele, chiar dacă nu putea să mă vadă. Am sunat într-un moment potrivit?

— Absolut. Cum pot să te ajut, Alteță?

— Voiam doar să spun că am citit ieri în presă niște speculații în ceea ce privește relația noastră.

— Oh, da. Îmi pare rău pentru asta. Știi cum pot ziariștii să scoată un lucru din context.

— Știu, aproape am exclamat. Și, serios, voiam să îmi cer scuze. Știu ce schimbare se produce atunci când viața mea o implică pe a altuia și regret că ai trecut prin asta.

— Eh, lasă-i să vorbească, a răspuns el râzând. Sincer, chiar nu ai de ce să îți ceri scuze. Dar, dacă tot te-am prins la telefon, voiam să-ți prezint o idee.

— Bineînțeles.

— Știu că te îngrijorează violența în urma desființării castelor, și m-am gândit că ar fi bine să organizezi un fel de întrunire cu oamenii.

— Ce vrei să spui?

— Ai putea să alegi câțiva oameni din medii diferite care să vină la palat și să stea personal de vorbă cu tine. Ar fi o ocazie unică să vorbești direct cu poporul tău și, dacă ai invita presa, s-ar putea să fie și o oportunitate impresionantă de a demonstra cât de bine își ascultă palatul oamenii.

Eram uimită.

— De fapt, este o idee minunată.

— Dacă vrei, pot să mă ocup de majoritatea aranjamentelor în locul tău. Am câteva legături cu familii care au fost din Opt, dar și cu unele cărora le-a fost greu să renunțe la statutul de Doi. Să invităm oare numai câțiva oameni – poate în jur de doisprezece – ca să nu fii copleșită?

— Marid, sună minunat! O voi ruga pe viitoarea mea doamnă de onoare să te sune. Numele ei este Neena

Hallensway şi e la fel de organizată pe cât pari tu să fii. Îmi ştie programul şi ar fi cea mai potrivită persoană cu care să discuți despre zi şi oră.

— Excelent. Voi aştepta să mă contacteze.

A urmat un lung moment de tăcere, iar eu nu prea ştiam cum să pun capăt conversaţiei.

— Mulțumesc, am încercat eu să închei discuția. Acum, mai mult ca niciodată, chiar trebuie să demonstrez cât de mult îmi pasă de oamenii mei. Vreau să știe că, peste câțiva ani, voi reuşi să îi conduc aşa cum i-a condus tatăl meu.

— Pentru mine este un mister cum de s-ar putea îndoi cineva de asta.

Am zâmbit, încântată că-mi mai făcusem un aliat.

— Îmi pare rău că mă grăbesc, dar chiar trebuie să plec.

— Nicio problemă. Vom vorbi din nou în curând.

— Desigur. La revedere!

— La revedere!

Am închis telefonul şi am oftat uşurată. Nu era aşa de ciudat pe cât mă temusem. Vorbele lui Marid îmi răsunau în urechi. *Lasă-i să vorbească.* Ştiam că ar fi vorbit mereu. Speram doar că, în curând, ar fi avut ceva pozitiv de spus.

Capitolul 13

— Stai, în ce direcție spuneai că se mișcă tipii ăștia? a întrebat Hale înainte să se întindă, să ia doi omuleți și să îi așeze pe tablă.

— Nebunii se mișcă în diagonală. Nu aș face asta dacă aș fi în locul tău, dar ești terminat.

El a râs.

— Bine. Și micile castele?

— În linie dreaptă. De la stânga la dreapta sau înainte și înapoi.

Și-a mutat tura, luându-mi încă un pion.

— Sincer, nu aș fi crezut că te pasionează șahul.

— Nu îmi place atât de mult. Ahren era obsedat și m-a obligat să joc zilnic, luni la rând. Dar, apoi, relația cu Camille a devenit mai serioasă și jocul de șah a fost înlocuit cu scrisul scrisorilor.

Mi-am mutat nebunul și i-am luat calul.

— Uf, nici nu m-am așteptat la asta! s-a plâns el printre dinți. Voiam să te întreb despre Ahren, dar nu eram sigur că ești pregătită.

Am ridicat din umeri, gata să resping propunerea, dar, în schimb, mi-am adus aminte că, dacă voiam să am o șansă la fericire, trebuia să îi permit cuiva să mă cunoască cu adevărat. Oftând, i-am spus adevărul.

— Îmi este dor de el. Este ca și când am crescut cu un prieten „la pachet" și acum nu mai este aici. Mai sunt și alți oameni care îmi sunt apropiați, ca Neena, viitoarea mea doamnă de onoare. Nu cred că mi-am dat seama de cât de mult mă bazam pe ea înainte ca Ahren să plece. Dar asta mă face să mă tem. Dacă voi ajunge în punctul la care am ajuns cu Ahren, în care ea va fi persoana la care voi apela pentru orice, iar apoi o să se întâmple ceva și o să plece?

Hale a dat din cap cât a ascultat, iar eu mi-am dat seama că încerca să nu zâmbească.

— Nu este amuzant! m-am plâns și am aruncat în el cu unul dintre pionii pe care îi pierduse.

El a râs, evitând lovitura.

— Nu, nu zâmbesc din cauza asta. Doar că... ultima dată când am vorbit așa, ai fugit. Nu porți tenişi pe sub rochia aia, nu?

— Sigur că nu. Nu s-ar potrivi, l-am tachinat eu. Nu, vorbesc serios, ar fi trebuit să am atunci încredere în tine, dar am acum. Îmi pare rău dacă reacționez mai lent. Nu îmi este ușor să mă deschid în fața oamenilor.

— Nu e nicio grabă. Sunt o persoană foarte răbdătoare.

Nu am mai suportat să-l privesc în ochi, așa că m-am concentrat asupra tablei, urmărindu-i mâinile care îi șovăiau deasupra rețelei de linii.

— Cât despre sentimentele tale față de Neena, a continuat Hale, chiar dacă ar fi nevoită să plece, asta nu înseamnă că ți-ar fi mai puțin prietenă, tot așa cum nici Ahren nu ți-ar fi mai puțin frate. S-ar putea să fii nevoită să depui mai mult efort ca să țineți legătura, dar, dacă îi iubești atât de mult cum spui, va merita.

— Știu că este adevărat, am recunoscut eu. Deja îmi este destul de greu să îmi fac prieteni, având în vedere că nu ies prea mult. Așa că trebuie să îi păstrez pe cei pe care îi am.

Hale a chicotit, iar eu nu i-am văzut mișcarea pe tablă.

— Ei bine, vreau să îți spun oficial că, și dacă nu mă vei alege, îți voi fi prieten pe viață și mă voi urca imediat într-un avion spre Angeles, dacă o să ai nevoie de mine.

Am zâmbit.

— Ceva în fiecare zi.

El a dat aprobator din cap.

— În fiecare zi.

— Chiar aveam nevoie să aud asta. Mulțumesc!

Mi-am îndreptat spatele și am început să-mi plănuiesc următoarea mișcare.

— Și cum rămâne cu tine? Cine este cel mai bun prieten al tău?

— De fapt, mi s-a mai adresat întrebarea asta acum câteva săptămâni, chiar după plecarea lui Burke. Cel mai bun prieten al meu este o fată, iar ei credeau că îi scriam

„prietenei mele de acasă". Permite-mi să îți spun că a fost umilitor să o rog să vorbească la telefon cu un gardian și să îi explice faptul că nu am avut *niciodată* o relație romantică.

Mi-am mușcat buza, bucuroasă că reușise să vadă partea amuzantă.

— Îmi pare foarte rău.

— Este în regulă. De fapt, Carrie a fost încântată.

— Ei bine, asta mă bucură. Mi-am dres vocea. Dar acum trebuie să te întreb, chiar nu ai făcut niciodată o pasiune pentru ea?

— Nu! a exclamat el și aproape s-a cutremurat. Carrie îmi este ca o soră. Gândul de a o săruta mi se pare complet deplasat.

Mi-am ridicat mâinile în față, uimită de cât de ofensat era.

— Bine. Nu trebuie să îți faci griji în privința lui Carrie. Am înțeles.

— Îmi pare rău.

Dezgustul de pe fața lui s-a transformat într-un zâmbet timid.

— Doar că întrebarea asta mi-a fost adresată de un milion de ori. De prieteni, de părinții noștri... e ca și când toți și-au dorit dintotdeauna să fim împreună, iar eu nu simt nimic de genul acesta pentru ea.

— Înțeleg. Uneori mi se pare că toți vor să îl aleg pe Kile doar pentru că am copilărit împreună. De parcă asta e suficient să îți garanteze că o să te îndrăgostești.

— Ei bine, diferența este că tu chiar ai sentimente pentru Kile. Oricine te urmărește poate să-și dea seama, a comentat el jucându-se cu un pion aruncat.

Eu mi-am lăsat privirea în jos.

— Nu ar fi trebuit să deschid subiectul. Îmi pare rău.

— Nu, este în regulă. Cred că singura metodă de a nu ne pierde mințile cât durează Alegerea este să ne amintim că tu ești la conducere și că tu ești cea care hotărăște în ce situație ne aflăm. Singurul lucru pe care putem să îl facem este să fim noi înșine.

— Și care crezi că e situația ta?

El mi-a zâmbit ușor.

— Nu știu. Așa și așa?

Eu am scuturat din cap.

— E mult mai bună.

— Da?

— Da.

Zâmbetul i-a mai pierit.

— E uimitor, dar înfricoșător în același timp. Cine va câștiga Alegerea va avea multe responsabilități.

Am dat aprobator din cap.

— Extrem de multe.

— Cred că nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta. Dar, cu tine, care răspunzi de toate în zilele astea... e cam copleșitor.

L-am fixat cu privirea, sigură că înțelegeam ceva greșit.

— Nu încerci să renunți, nu-i așa?

— Nu, a spus și a continuat să răsucească pionul în palmă. Pur și simplu îmi dau seama cât de importantă este situația. Sunt sigur că și mama ta a trăit astfel de momente.

Seriozitatea care nu îl caracteriza de obicei nu părea să aibă legătură doar cu frustrarea lui în ceea ce o privea

pe Carrie. Când am continuat, încercând să vorbesc pe un ton egal, mi-a evitat privirea.

— Mi-a scăpat ceva? Entuziasmul tău permanent chiar m-a făcut să mă gândesc dacă nu cumva ai probleme la cap. De ce îți este brusc atât de teamă?

— Nu am spus că mă tem, a replicat el. Pur și simplu mi-am exprimat o grijă cu voce tare. Tu îți exprimi mereu grijile. Cu ce diferă situația mea de a ta?

Avea multă dreptate, dar, în mod clar, atinsesem o coardă sensibilă. Și, după cât mă străduisem să fiu deschisă cu Hale, nu înțelegeam de ce mi-ar fi reproșat așa ceva. Cu toate că nu credeam că este genul de om care să mă testeze doar de dragul de a o face, m-am întrebat dacă nu cumva încerca să vadă cât sunt de răbdătoare.

Mi-am încleștat și relaxat pumnii pe sub masă, aducându-mi aminte că am încredere în Hale.

— Poate e mai bine să schimbăm subiectul, am sugerat eu.

— De acord.

Dar singurul lucru care a urmat a fost doar tăcerea.

Capitolul 14

Salonul era pregătit pentru oaspeții care trebuiau să ajungă. Două rânduri de scaune erau așezate ca pe stadion, amintindu-mi de cum stăteau Aleșii pentru *Actualități*. Mâncarea și băuturile fuseseră amplasate prin încăpere, lângă ușă se afla un punct de control al securității și camerele de filmat erau în mișcare.

În spatele personalului de producție, Elita stătea lângă perete, toți părând încântați să găsească o parte a slujbei mele pe care să o poată observa. Eram bucuroasă să văd că atât Kile, cât și Erik (cu toate că acțiunile acestuia din urmă îi erau mai mult de ajutor lui Henri) își aduseseră carnețele de luat notițe. Ei veniseră la muncă.

— Arăți minunat, a spus Marid, probabil observând că-mi trăgeam gulerul.

— Încercam să am o ținută de profesionist, fără ca lucrurile să fie prea formale.

— Şi ai reuşit. Trebuie doar să te calmezi. Nu au venit să te atace; ei au venit să discute cu tine. Singurul lucru pe care trebuie să îl faci este să asculţi.

Am dat aprobator din cap.

— Să ascult. Pot să fac asta.

Am inspirat adânc. Nu mai făcusem niciodată aşa ceva, iar eu eram pe cât de nerăbdătoare, pe atât de îngrozită.

— Cum i-ai găsit pe oamenii aceştia? Sunt prieteni de-ai tăi?

— Nu chiar. Câţiva au sunat la emisiunile radio la care am participat, iar alţii mi-au fost sugeraţi de cunoştinţe. Este o bună combinaţie de statute economice şi sociale, care ar trebui să dea naştere unor discuţii închegate.

M-am gândit bine. Asta era tot: o discuţie. Urma să văd chipurilor oamenilor care locuiau în ţara noastră şi să le aud vocile. Nu erau o mulţime, ci doar câţiva indivizi.

— Vom reuşi să o scoatem la capăt, bine? a spus el liniştitor.

— În regulă.

Şi mi-am amintit că este un lucru bun, când invitaţii noştri au început să intre în cameră.

M-am dus să strâng mâna unei femei care părea că-şi petrecuse mai mult timp coafându-se decât mine şi a soţului ei care, în ciuda farmecului său, ar fi putut să facă victime în jurul său deoarece folosise mult prea multă apă de colonie.

— Alteţă, m-a salutat femeia şi a făcut o reverenţă. Numele meu este Sharron Spinner şi acesta este soţul meu, Don. El a făcut o plecăciune. Suntem foarte încântaţi să ne aflăm aici. Este atât de plăcut că palatul îşi rezervă timp să discute cu cetăţenii!

Am dat aprobator din cap.

— Deja s-a întârziat mult cu această chestiune. Vă rog, luați ceva de băut și simțiți-vă bine. S-ar putea ca producătorii să se oprească și să vă intervieveze cât își găsesc oamenii locurile, dar nu sunteți obligați să vorbiți cu ei, dacă nu doriți.

Sharron și-a atins colțurile buzelor, asigurându-se că machiajul este impecabil.

— Nu, nu ne deranjează deloc. Haide, dragule.

Abia m-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap. Familia Spinner părea un pic prea dornică să apară la televizor.

În spatele soților Spinner se aflau familiile Barnse și Palter. Mai era o fată singură, Bree Marksman, și doi bărbați mai tineri, Joel și Blake, care se cunoscuseră pe hol și deja discutau ca niște prieteni. În cele din urmă, au intrat doi tineri care s-au prezentat drept familia Shell. Păreau că își dăduseră silința să se îmbrace cât mai bine posibil pentru ocazia aceasta și eșuaseră.

— Brenton și Ally, ați spus?

Am fluturat o mână, invitându-i să mă însoțească.

— Da, Alteță. Vă mulțumim foarte mult pentru invitație!

Brenton a zâmbit, părând recunoscător și sfios în același timp.

— Asta înseamnă că acum vom reuși să ne mutăm?

M-am oprit și m-am întors cu fața spre ei. Ally a înghițit nodul din gât, încercând în mod clar să nu își facă speranțe.

— Să vă mutați?

— Da. Încercăm de ceva vreme să ne mutăm din cartierul nostru, din Zuni. Nu este foarte sigur, a adăugat Ally mai încet.

— Ne gândim să ne întemeiem o familie, dar ei tot schimbă prețurile apartamentelor.

— Am avut prieteni care s-au mutat și nu au avut nicio problemă, a insistat Ally.

— Dar când am încercat noi să intrăm în aceeași zonă, chiria era dublă față de cea plătită de Nic și Ellen.

— Proprietarii au spus că probabil prietenii noștri au înțeles că este vorba despre alt preț, dar... ei bine, nu vreau să acuz pe nimeni de nimic, dar Nic s-a născut un Trei, iar noi am fi fost Cinci.

— Pur și simplu vrem să trăim într-un loc mai sigur, a adăugat Brenton ridicând din umeri. Chiar dacă nu puteți să îndreptați situația, credeam că întâlnirea cu prințesa ar putea fi de ajutor.

— Alteță, a spus producătoarea. Îmi cer scuze că vă întrerup, dar începem.

Ea i-a condus pe soții Shell la locurile lor, iar eu m-am așezat în fața tuturor, neștiind cum să încep.

Am râs, încercând să spulber tensiunea.

— De vreme ce nu am mai făcut niciodată așa ceva, nu avem un anumit scenariu pe care să-l urmăm. Are cineva întrebări?

Unul dintre tineri – Blake, mi-am adus eu aminte – a ridicat mâna și am urmărit cum camerele și-au schimbat unghiul ca să se concentreze asupra feței lui.

— Da, Blake?

— Când va reveni regele?

Și în acea clipă, pur și simplu, eu am devenit neînsemnată.

— Nu sunt sigură. Depinde de momentul în care mama mea își va reveni pe deplin.

— Dar va reveni, nu-i așa?

M-am forțat să zâmbesc.

— Dacă dintr-un motiv anume nu va reveni, statul va continua să existe ca și până acum. Mereu am fost următoarea la tron și am aceleași idealuri ca și tatăl meu. El și-a dorit atât de mult să desființeze castele și, acum că nu mai există, voi continua să șterg urmele pe care le-au lăsat.

M-am uitat pe furiș la Marid, care mi-a făcut repede semn că totul decurge bine.

— Dar tocmai asta e problema, a început Andrew Barns. Palatul nu a făcut nimic pentru a-i ajuta pe cei ai căror părinți au fost din Cinci și Șase sau din alte caste inferioare.

— Cred că nu am găsit o metodă eficientă. Aceasta este o parte din motivul pentru care vă aflaţi astăzi aici. Vrem să vă auzim părerile.

Mi-am încrucișat mâinile în poală, sperând să par calmă.

— Oare monarhii chiar își ascultă poporul? a întrebat Bree. V-aţi gândit vreodată să cedați puterea poporului? Nu considerați că există o șansă să facem o treabă mai bună decât voi?

— Ei bine…

Sharron m-a întrerupt, întorcându-se spre Bree.

— Scumpo, tu abia reușești să te îmbraci singură. Cum să crezi că ai putea să conduci o țară?

— Dați-mi un vot! a cerut Bree. Numai asta ar schimba destule.

Domnul Palter – Jamal – s-a aplecat în față.

— Ești prea tânără, a spus, fiind și el împotriva lui Bree. Și eu vreau să văd schimbarea. Am trăit pe vremea castelor. Eram un Trei și am pierdut multe de atunci. Voi, copiii, nu știți suficiente lucruri despre trecut ca să puteți măcar să interveniți în discuție.

Celălalt băiat singur s-a ridicat, înfuriat.

— Doar pentru că sunt singur, asta nu înseamnă că nu sunt atent sau că nu cunosc oameni care s-au chinuit. Vreau ca țara asta să fie mai bună pentru toată lumea, nu doar pentru mine.

Trecuseră mai puțin de cinci minute și toată discuția se transformase într-un concurs de „cine strigă mai tare". Prezența mea nici măcar nu părea să conteze. Mulți oameni vorbeau despre mine, dar niciunul nu mi se adresa direct.

Am presupus că a încerca să înțeleg cât de cât o gamă largă de stiluri de viață însemna că urma să avem conflicte, dar mi-am dorit ca Marid să-i fi verificat mai amănunțit pe oamenii invitați. Pe de altă parte, poate o făcuse și tot am fi ajuns să întâlnim oameni cărora nu le păsa de prezența mea. Îmi petrecusem atât de mult timp îngrijorându-mă că m-ar fi urât, încât nu luasem în calcul posibilitatea că, pentru ei, eram pur și simplu irelevantă.

— Dacă am putea să ridicăm mâna, am sugerat eu, încercând să câștig din nou controlul. Nu vă aud părerile dacă vorbiți toți în același timp.

— Cer să votăm! a strigat Bree, iar ceilalți au tăcut.

Mi-a aruncat o privire urâtă.

— Voi habar nu aveți cum sunt, de fapt, viețile noastre. Uitați-vă la camera asta.

Ea a gesticulat spre tapiseriile și tablourile aranjate cu deosebită pricepere, spre vasele de porțelan și paharele strălucitoare.

— Cum să avem încredere în judecata voastră, când sunteți atât de departe de poporul vostru? Ne conduceți viețile fără să înțelegeți ce înseamnă să trăiți ca noi.

— Are dreptate, a spus Suzette Palter. Nu v-ați petrecut nicio zi în mizerie sau pe fugă. Este ușor să luați decizii în ceea ce privește viața oamenilor atunci când nu trebuie să o trăiți.

Am rămas pe loc, uitându-mă fix la străinii aceștia. Eram responsabilă pentru ei. Dar cum aș fi putut să fiu? Cum ar fi putut o singură persoană să se asigure că fiecare suflet are o șansă, tot ce îi trebuie? Era imposibil. Și, totuși, nici renunțarea nu părea o soluție.

— Îmi pare rău, trebuie să pun punct, a zis Marid, ieșind din umbră. Prințesa este prea binevoitoare ca să vă aducă aminte cine este, dar, în calitate de foarte drag prieten, nu vă pot permite să vorbiți astfel despre ea.

Stând în picioare și făcându-mă să mă simt rușinată, chiar și atunci când nu eram sigură că am vreun motiv să mă simt așa, mi-a amintit de câțiva dintre preparatorii mei.

— Poate că prințesa Eadlyn nu este astăzi monarhul vostru, dar este menită să moștenească tronul. L-a câștigat datorită unei lungi tradiții și sacrificiilor. Uitați că, în vreme ce voi puteți să vă alegeți profesia, locul și viitorul, ale ei i-au fost desemnate de la naștere. Și și-a acceptat de bunăvoie soarta grea de dragul vostru. Este nedrept să strigați la ea din cauza tinereții sale, câtă vrem toți știm că tatăl ei a avut doar un pic mai multă experiență când a

urcat pe tron. Prințesa Eadlyn a studiat ani de zile alături de el și a declarat deja că plănuiește să-i materializeze ambițiile. Spuneți-i cum să facă asta.

Bree și-a înclinat capul.

— I-am spus.

— Dacă sugerați să avem, brusc, o democrație, lucrul acesta v-ar da viața peste cap mai mult decât vă puteți imagina, a insistat Marid.

— Dar, dacă vreți să votați, am început eu, poate putem discuta despre cum să implementăm votul la nivel local. Liderii cei mai apropiați de voi, cei care vă văd zilnic zona, au mai multe posibilități de a vă oferi lucrurile de care aveți cea mai mare nevoie.

Bree nu a zâmbit, dar și-a relaxat umerii încordați.

— Ar fi un început.

— În regulă, atunci.

Am văzut-o pe Neena luând concentrată notițe.

— Brenton, ai spus ceva despre locuințe când ai venit. Poți să-mi dai mai multe detalii?

După cincisprezece minute, grupul a ajuns la concluzia că locuințele nu ar trebui niciodată refuzate nimănui din cauza profesiei sau a fostelor caste și că toate prețurile ar trebui făcute publice, astfel încât să nu poată fi crescute pentru a împiedica anumiți oameni să depună cereri.

— Nu vreau să par snoabă, a spus Sharron, dar unii dintre noi locuim în zone în care am prefera... să nu vină anumiți oameni.

— Nu ai reușit, a zis unul din băieți. Pari o snoabă în toată regula.

Am oftat, gândindu-mă.

— În primul rând, prespun că, dacă locuiești într-un cartier bogat, ar fi nevoie de o sumă considerabilă de bani pentru a te muta acolo de la bun început. Și, în al doilea rând, presupui că oamenii cu posibilități reduse ar fi niște vecini oribili. Suzette, ai avut dreptate în legătură cu ce ai spus despre mine.

Ea a devenit atentă când și-a auzit numele și a zâmbit pentru că avusese dreptate, deși încă nu aflase de ce.

— Nu am trăit niciodată în afara palatului. Dar, mulțumită Alegerii, tineri din multe medii diferite au intrat în viața mea și m-au învățat atât de multe! Unii dintre ei lucrau în timpul studiilor sau își sprijineau familiile, sau pur și simplu încercau să stăpânească engleza ca să aibă mai multe oportunități. Poate au trecut prin viață prin mult mai puține decât mine, dar mi-au îmbogățit existența în moduri pe care nici nu pot să le exprim. Sharron? am întrebat. Asta nu are nicio valoare?

Ea nu a răspuns.

— La sfârșitul zilei, nu vă pot forța să îi tratați pe oameni așa cum ar trebui. Dar ar trebui să fiți conștienți că, indiferent de ce legi aș da, nu vor avea cine știe ce efect dacă voi, ca indivizi, nu vă veți arăta binevoitori față de concetățenii voștri.

L-am văzut pe Marid zâmbind și mi-am dat seama că, deși poate nu mă descurcasem perfect, făcusem un pas important. Părea o victorie.

La finalul întrunirii, am simțit că sunt gata să mă prăbușesc din cauza tensiunii. Mi se părea că în cele aproape două ore de discuții lucrasem cât pentru o săptămână. Din

fericire, cei din Elită au părut să înțeleagă cât sunt de epuizată și au plecat dând politicos din cap. Urma să am destul timp să discut cu ei despre asta mai târziu. Deocamdată, nu îmi doream decât să mă întind pe o canapea.

M-am plâns lui Marid.

— Am sentimentul că vor vrea să repetăm experiența, dar refuz să o fac înainte să îmi revin după ziua de astăzi, și s-ar putea să dureze ani de zile.

El a râs.

— Te-ai descurcat minunat. Ei sunt cei care au făcut ca totul să fie dificil. Dar, de vreme ce a fost o premieră, nimeni nu a știut cum să se comporte. Dacă o vei mai face, va fi mult mai bine pentru toți.

— Sper. Mi-am frecat mâinile. Mă tot gândesc la cât de înflăcărată era Bree.

— Înflăcărată. Și-a dat ochii peste cap. Se poate spune și așa.

— Vorbesc serios. Conta foarte mult pentru ea, m-am lamentat eu, gândindu-mă că de multe ori păruse gata să plângă. Toată viața am studiat știința politică. Știu ce este cu republicile, monarhiile constituționale și democrațiile. Mă întreb dacă nu cumva are dreptate. Poate ar trebui...

— Permite-mi să te opresc aici. Ai uitat deja cât de deranjată a părut când și-a dat seama că nu va obține ce vrea? Chiar vrei ca una ca ea să ia decizii pentru o țară întreagă?

— Este o voce din milioane de alte glasuri.

— Exact. Și eu am studiat politica tot atât de mult ca tine și din perspective mult mai diverse. Crede-mă, este mai bine să păstrezi controlul aici.

Mi-a ținut mâinile într-ale lui, zâmbind atât de sigur, încât mi-am alungat gândurile rele.

— Şi tu eşti foarte capabilă. Nu lăsa un mic grup de oameni, care nu ştiu cum să-şi exprime părerile în mod rezonabil, să îți submineze încrederea.

Am dat aprobator din cap.

— Am fost un pic tulburată.

— Bineînţeles că ai fost. A fost o mulţime dură. Dar ai putea să uiți totul cu o sticlă de vin. Ştiu că aveți rezerve excelente aici.

— Așa este, i-am răspuns cu un zâmbet larg.

— Haide, atunci. Să sărbătorim. Tocmai ai făcut un lucru minunat pentru poporul tău. Meriţi cu vârf și îndesat un pahar.

Capitolul 15

— Ei bine, nu a fost grozav, am recunoscut eu, dar ar fi putut fi mult mai rău.

— Spuneți-i fiicei dumneavoastră să aibă mai multă încredere în ea, a insistat Marid.

Mama și tata au zâmbit și eu m-am bucurat că îi întâlnisem întâmplător pe hol. Părerea tatei, mai presus de toate celelalte, avea să mă ajute să-mi dau seama exact ce tocmai spusesem și făcusem.

— Încercăm, Marid, fii sigur de asta.

Tata a luat o gură din vinul său înainte să lase jos paharul, să îl împingă departe și să-și toarne o cană cu ceai, ca mama.

Doctorul spusese că era în regulă să bea ocazional, dar ea în mod clar nu voia să riște, iar eu nu eram surprinsă că tata îi urma exemplul.

— Ce mai face mama ta? l-a întrebat mama.

Felul în care-și ținea buzele mă făcea să cred că abia așteptase să pună întrebarea.

Marid a rânjit.

— E mereu în priză. Desigur, e tristă că nu poate face lucruri mai importante, dar își dă silința să aibă grijă de cei care ne sunt aproape în Columbia. Chiar și o mică faptă bună e mai bună decât niciuna.

— Sunt de acord, a răspuns mama. Vrei, te rog, să îi spui că mă gândesc deseori la ea?

Mama i-a aruncat o privire tatei, pe chipul căruia nu se putea citi nimic, dar Marid părea mulțumit.

— Bineînțeles. Și vă asigur că sentimentul este reciproc.

Conversația s-a oprit și, pentru un moment, toți s-au concentrat la băuturile lor. În cele din urmă, tata a spart tăcerea.

— Așadar, se pare că unul dintre cupluri a fost cam răutăcios. Cum o chema pe soție?

— Sharron, i-am răspuns eu și Marid.

Tata a scuturat din cap.

— A venit cu un plan.

— Toți au făcut-o, am spus eu. Dar nu acesta era scopul? Probabil toți au o anumită idee despre cum să își îmbunătățească viața de zi cu zi. Nu ideile lor au fost partea dificilă, ci modul în care încercau să și le impună.

Mama a dat aprobator din cap.

— Trebuie să existe o modalitate de a face așa ceva fără certuri. Încetinește totul.

— În unele privințe, dar în altele dezvoltă discuția, a afirmat Marid. După ce li s-a amintit cu cine vorbeau, conversația a fost mult mai clară.

— Sunt convinsă că au fost mai multe părți bune decât rele astăzi, am adăugat eu.

Tata se uita în jos, la masă.

— Tată? Nu crezi?

El și-a ridicat privirea spre mine, zâmbind.

— Ba da, dragă. A oftat și și-a îndreptat spatele. Și trebuie să îți mulțumesc, Marid. O astfel de mișcare este cu siguranță un progres, nu doar pentru palat, ci pentru țară, și a fost o idee foarte bună.

— Îi voi transmite aceste mulțumiri tatălui meu. El m-a făcut să mă gândesc la asta, cu mulți ani în urmă.

Tata a făcut o grimasă.

— Atunci, îți datorez și niște scuze.

A bătut ușor cu degetul în masă, adunându-și gândurile.

— Te rog să le spui părinților tăi că nu trebuie să păstreze distanța. Doar pentru că nu am fost de acord în privința metodelor nu înseamnă că...

Marid a ridicat o mână.

— Nu spuneți mai multe, Maiestatea Voastră. Tatăl meu a recunoscut de mai multe ori că a întrecut limita. Îl voi îndemna să vă sune. Curând.

Tata a zâmbit.

— Mi-ar face plăcere.

— Și mie, a adăugat mama.

— Și tu ești bine-venit să ne vizitezi oricând dorești, am spus eu. Mai ales dacă mai ai și alte idei despre cum să ne apropiem de poporul nostru.

Triumful se citea pe chipul lui Marid.

— Oh, am destule!

*

În dimineața următoare, am ajuns aproape prima la birou, întrecându-i pe toți, cu excepția generalului Leger, care cotrobăia destul de înverșunat prin sertarele mesei de scris a tatălui meu.

— Generale? am întrebat eu, anunțându-mi prezența.

El a făcut brusc o plecăciune și s-a întors la căutarea lui.

— Îmi cer scuze. Tatăl dumneavoastră și-a spart ochelarii și a spus că mai are o pereche în birou. Nu-i găsesc.

Vocea îi era răgușită, iar el a închis sertarul înainte de a se întoarce și de a se uita cu atenție la raftul din spatele lui.

— Generale Leger?

— A spus că sunt aici. Sunt chiar în fața mea și eu nu îi văd?

— Domnule?

— Un singur lucru, atât aveam de făcut. Nu sunt în stare să găsesc nici măcar o pereche de ochelari.

— Generale?

— Da? a răspuns el fără să mă privească.

— Te simți bine?

— Desigur.

A căutat în continuare, oprindu-se doar când l-am atins ușor pe umăr.

— Nu l-ai minți pe tatăl meu. Te rog să nu mă minți nici pe mine.

În cele din urmă, și-a abandonat căutarea, uimit.

— Când ai crescut atât de mult, Alteță? a întrebat el. Și ai devenit atât de elocventă? Parcă abia ieri intra mama ta grăbită în cameră, ca să ne cheme să te urmărim cum faci

primii pași. A zâmbit ușor. Nu știu dacă știi, dar Ahren aproape ți-a luat-o înainte. Dar nici măcar atunci nu aveai de gând să lași pe nimeni să te eclipseze.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Te simți bine?

El a dat aprobator din cap.

— Mă voi simți. Nu am știut niciodată cum să accept înfrângerea, nici măcar când era cel mai bun lucru. De fapt, Lucy suportă situația mai bine decât mine, deși nu cu mult. A mijit ochii. Presupun că știi despre ce vorbesc, Alteță.

Am oftat.

— Da, dar nu îndeajuns. Îmi este rușine să recunosc că am fost atât de concentrată asupra mea, că nu mi-am dat seama cât de mult te-ai chinuit. Îmi doresc să fi fost mai atentă în privința asta.

— Nu te învinovăți. Nu locuim la palat și nu suntem dispuși să discutăm despre faptul că nu avem o familie. În plus, nimeni nu poate face nimic.

— Nimic?

— Repet, acceptăm înfrângerea. La început, credeam că avem atât de mult timp la dispoziție și, când am încercat să obținem ajutor, am tot eșuat. Lucy nu mai poate să îndure.

El s-a oprit și a înghițit înainte să-mi zâmbească fără vlagă.

— Sper că am fost corect față de tine, Alteță. În calitate de oficial, de prieten. Îmi ești ca o fiică, deci asta contează pentru mine.

M-am surprins cu ochii în lacrimi, gândindu-mă cum, nu cu mult timp în urmă, spusesem că este părintele meu de rezervă.

— Ai fost. Bineînțeles că ai fost. Și nu doar față de mine, ci și față de toți copiii din palat la creșterea cărora ai ajutat.

El a mijit ochii.

— Domnul Woodwork avea un picior rupt când Kile era pregătit să învețe să meargă cu bicicleta. Îmi aduc aminte că ai alergat în spatele lui pe pietrișul din fața palatului până când a învățat în cele din urmă cum să-și mențină echilibrul.

Generalul Leger a dat din cap, afișând un zâmbet slab.

— Este adevărat. Am făcut asta.

— Și părinții mei erau în Noua Asie când lui Kaden i-a căzut primul dinte, nu-i așa? Doamna Lucy a fost cea care l-a ajutat să-l scoată. Și a învățat-o pe Josie cum să folosească dermatograful. Nu-ți mai aduci aminte cum s-a lăudat cu asta săptămâni în șir?

— Îmi aduc aminte că Marlee i-a spus să se șteargă, a spus el, un pic mai voios.

— Și i-ai învățat pe Ahren și pe Kaden cum să mânuiască o sabie. Recent, Kaden a sugerat un duel și primul lucru la care m-am gândit a fost la cum ar fi câștigat datorită ție.

Generalul Leger m-a privit.

— Prețuiesc amintirile acelea. Sincer îți spun, Alteță. V-aș apăra pe toți până la ultima suflare, chiar dacă nu aș fi plătit prea bine.

Am chicotit.

— Știu. Și de aceea nu i-aș încredința nimănui altcuiva viața mea. L-am apucat de mână. Te rog să îți iei liber astăzi. Nimeni nu o să ne invadeze azi și, dacă o vor face, te voi căuta, am adăugat repede când mi-am dat seama că avea de gând să se opună. Du-te și petrece-ți timpul cu

doamna Lucy. Adu-i aminte de cât de mult însemnați unul pentru celălalt și pentru noi. Știu că nu este același lucru cu a avea propria familie, dar fă-o.

— Încă nu am găsit ochelarii.

— Sunt sigură că tata i-a lăsat în salon. Mă ocup eu de asta. Tu pleacă, generale.

Mi-a strâns mâna o ultimă dată înainte de a-i da drumul și a face o reverență.

— Da, Alteță.

L-am urmărit cum pleacă, sprijinindu-mă de birou cât m-am gândit la general și la doamna Lucy, și la viața lor împreună. Înfruntaseră atâta tristețe și dezamăgire și, totuși, el tot venea la muncă în fiecare zi, gata să servească, la fel ca doamna Lucy. Era ciudat să îi compar cu părinții mei, ale căror vieți păruseră să se desfășoare perfect.

Eram înconjurată de exemple prin care iubirea, iubirea adevărată, reușea să te facă să nu te mai superi din cauza propriilor probleme, fie că te confruntai cu cea mai mare dezamăgire a vieții tale sau purtai pe umeri povara unei țări. Și, brusc, am uitat de ce mă temusem atât de mult.

M-am gândit la lista mea de pretendenți. Bunătatea lui Kile, entuziasmul lui Fox, bucuria lui Henri… toate acestea erau lucruri care mă atrăgeau. Dar, în afară de ele, era ceva frumos și de durată?

Încă nu știam, dar nu mi se mai părea atât de înfricoșător să aflu.

Mi-am alungat gândul pentru moment și m-am îndreptat spre salon. Evident, ochelarii tatei zăceau pe un teanc de cărți. I-am dus în camera lui, tot gândindu-mă la

viitor. Străduindu-mă să nu o trezesc pe mama, în caz că dormea, am bătut la ușa biroului său personal.

— Da? a spus el.

Am intrat ca să-l găsesc pe tata la birou, mijind ochii la niște hârtii.

— I-am găsit, am spus și am ridicat ochelarii, legănându-i în fața lui.

— Ah! Mi-ai salvat viața. Unde este Aspen? a întrebat, luând bucuros ochelarii și punându-i pe nas.

— I-am spus să-și ia liber pentru restul zilei. Părea cam abătut.

Tata și-a ridicat brusc privirea.

— Da? Nu am observat.

— Da. Cred că el și doamna Lucy au o zi proastă.

La menționarea numelui ei, a părut să înțeleagă.

— Ei bine, acum mă simt îngrozitor pentru că nu am spus nimic.

S-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a masat tâmplele.

— Ai dormit? l-am întrebat, jucându-mă cu un prespapier.

El a zâmbit.

— Încerc, scumpo, serios. Dar dacă mama ta clipește măcar, mă trezesc imediat și ajung să o veghez o oră înainte să mă calmez suficient cât să adorm la loc. Infarctul ne-a luat prin surprindere. Mai curând m-aș fi așteptat să mi se întâmple mie.

Am dat aprobator din cap. În ultima vreme, mă surprinsesem urmărindu-l de multe ori, întrebându-mă dacă se simte bine. Dar mama? Infarctul ei ne afecta pe toți.

— Mama ta tot vorbește despre apariția de mâine la *Actualități* ca și când ar fi un semn că lucrurile revin la normal. Ca și cum dacă ar fi în stare să o facă, eu ar trebui să mă întorc la muncă. Şi știu că imediat ce aș face-o, ar reveni și ea. Nu spun că vreau să stea cu mâinile-n sân, dar gândul de a-și relua funcția de regină... Nu știu cum să fac față situației.

S-a frecat la ochi și mi-a zâmbit fără să fie amuzat.

— Şi adevărul este că a fost frumos să iau o pauză, să mă relaxez. Nu cred că mi-am dat seama cât de mult am muncit până nu am fost nevoit să mă opresc. S-a uitat la mine. Nu-mi aduc aminte ultima dată când mi-am petrecut zece ore cu soția mea, fără să fiu deranjat. Când râde, i se formează niște riduri mici și drăguțe pe lângă ochi.

Am zâmbit.

— Ei bine, spui o mulțime de glume teribile, tată.

El a dat aprobator din cap.

— Ce pot să spun? Sunt un om cu multe talente, dar și asta e ceva greu de îndurat: când va fi din nou regină, va trebui să fiu rege. Şi nu știu când voi mai avea parte de așa o săptămână, în care să fim doar noi doi.

— Şi dacă nu ar face-o?

El a mijit ochii.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine...

Mă gândeam la asta de la întâlnirea din ziua precedentă. Probabil că nu aș fi reușit niciodată să-mi ajut întreg poporul, dar pe câțiva puteam să-i atrag de partea mea. Gândul acela mă încânta mai mult decât mi-aș fi imaginat. Şi cel puțin aș fi putut să-mi ajut părinții, lucru care în ultima

vreme începuse să mi se pară o realizare monumentală. Totuși, când am rostit cuvintele, mi-am dat seama că sunt o nebunie.

— Și dacă nu ar mai fi regină? Dacă aș fi eu?

Tata a încremenit, holbându-se neîncrezător la mine.

— Nu vreau să o spun ca pe o insultă, m-am bâlbâit eu. Știu că ești pe deplin capabil să conduci... dar ai dreptate. Mama va dori să-și asume în întregime rolul de regină. Dacă aș fi eu regină, ar trebui să facă altceva.

El a făcut ochii mari, ca și când nu s-ar fi gândit la o asemenea variantă.

— Cum ar fi dacă nu ați fi rege și regină, și ea n-ar fi suferindă, și ați putea să faceți mai multe lucruri, să călătoriți, de exemplu?

Tata a clipit, uimit de o astfel de posibilitate.

— Am putea să o facem săptămâna asta. Pot să comand să mi se croiască o rochie pentru încoronare, Lady Brice și Neena pot să organizeze totul, și știi că generalul Leger s-ar ocupa de siguranța întregului eveniment. Nu ar trebui să îți faci griji pentru nimic.

El a înghițit nodul din gât, uitându-se în altă parte.

— Te rog, tată, nu vreau să pară o insultă. Eu...

A ridicat o mână și am tăcut, uimită să-l văd cu lacrimi în ochi când s-a întors spre mine.

— Nu mă insulți, mi-a răspuns răgușit înainte să își dreagă vocea. Sunt atât de mândru de tine!

Am zâmbit.

— Deci... mă vei lăsa să urc pe tron?

— Îți va fi greu, a spus el cu seriozitate. Oamenii aceștia sunt agitați.

— Știu. Nu sunt speriată. Ei bine, nu *așa* de speriată.

Am râs amândoi.

— Vei fi minunată.

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt ca tine. Și cu siguranță nu sunt mama, dar pot să o fac. Am ajutoare și tot îmi veți fi alături. Și, cu voi toți, probabil voi părea o regină decentă.

El a scuturat din cap.

— Ești mai mult decât decentă, Eadlyn. Poate nu ți-am spus-o suficient, dar ești o tânără extraordinară. Inteligentă, amuzantă și capabilă. Va fi un privilegiu să fiu supusul tău.

Cuvintele lui erau atât de sincere, încât m-am trezit clipind ca să nu plâng.

Până în momentul acela, nu îmi dădusem seama cât de mult contează ce crede despre acțiunile mele. Totuși, ar fi trebuit să o fac, având în vedere câți pași reușisem la sugestia lui. Însemna foarte mult că îi aproba pe cei pe care îi făceam singură.

El a inspirat adânc.

— Bine, atunci.

Ridicându-se, a ocolit biroul și, scoțându-și inelul cu sigiliu de pe inelar, mi l-a strecurat pe degetul mijlociu. M-a fixat cu o privire limpede, cum nu o mai văzusem de multe zile.

— Îți stă bine cu el.

Eu mi-am înclinat capul.

— Mie îmi stă bine cu aproape orice.

Capitolul 16

Când mama a intrat în studio vineri seară, întreaga încăpere a izbucnit în aplauze. A făcut cu mâna, mulțumind pentru sprijin, când tata a mers atât de aproape de ea, încât nu se vedea nicio rază de lumină între ei. Șchiopăta un pic, ca urmare a operației prin care doctorii îi extrăseseră o venă din picior, dar era atât de grațioasă, că trebuia să te uiți cu atenție ca să observi. Alesese o rochie cu guler înalt, iar după cum îl tot atingea, mi-am dat seama că o îngrijora cicatricea de la gât.

— Arăți minunat, am spus, venind lângă ei și încercând să o distrag.

— Mulțumesc. La fel și tu.

— Cum te simți, tată? l-am întrebat, aplecându-mă în spatele mamei, în încercarea de a-i ghici emoțiile.

El a dat din cap.

— Pe de o parte ușurat, pe de altă parte neliniștit. Nu în privința ta, tu te vei descurca. Mă îngrijorează reacția lumii.

Am remarcat că părea mai odihnit și mi-am dat seama că faptul de a o vedea pe mama elegantă îi ridica moralul.

— Și pe mine. Dar știam că ziua aceasta avea să vină mai devreme sau mai târziu. Prefer să o fac acum și să fiu de ajutor când e cea mai mare nevoie.

Mama a oftat ușor.

— În sfârșit, departe de lumina reflectoarelor și într-un loc mai retras, a spus ea. Mi-a fost dor să mă aflu aici.

— Oamenii tot ne vor urmări, draga mea, a zis tata. Încearcă să ții capul sus în seara asta și eu îți voi fi alături, dacă vei avea nevoie de mine.

— Așadar, la fel ca întotdeauna?

El a zâmbit.

— La fel ca întotdeauna.

— Uite cum stă treaba, nu am de gând să te dau afară sau așa ceva, dar dacă o să fii sentimentală tot timpul, voi pune să fii închisă undeva cât ai zice „pește".

Mama m-a sărutat pe cap.

— Succes în seara asta.

Ei s-au îndreptat spre scaunele lor, iar eu m-am dus către băieți.

— Alteță.

Ean a făcut o plecăciune adâncă, zâmbind mai strălucitor ca de obicei.

— Bună, domnule!

— Cum te simți în seara asta?

— Bine, cred. Va fi o emisiune foarte interesantă.

Ean a făcut o plecăciune.

— Sunt mereu pregătit pentru lucruri palpitante, a şoptit el.

Mirosea a aftershave şi tutun şi, ca de fiecare dată din primul moment în care ne cunoscusem, ceva uşor hipnotic plutea în aerul din jurul lui.

— Am fost foarte ocupată în ultima vreme, dar mă întrebam dacă nu cumva noi doi ar trebui să avem o întâlnire curând.

El a ridicat din umeri.

— Numai dacă vrei. După cum am spus, nu am nicio intenție să îți cer ceva.

— Deci eşti destul de liniştit?

— Da, mi-a răspuns cu un zâmbet. Şi, ca întotdeauna, îți sunt alături, indiferent pentru ce ai avea nevoie de mine.

El a făcut o reverență și a plecat, aşezându-se lângă Hale, care i-a şoptit ceva lui Ean când acesta s-a apropiat. Am urmărit cum Ean a scuturat din cap drept răspuns.

Hale părea neliniştit şi mi-am dat seama că nu mai vorbisem cu el de la întâlnirea noastră dezastruoasă. Nu eram sigură că sunt pregătită să-l abordez.

M-am îndreptat spre micul meu grup de pretendenți.

— Este atât de minunat să o revedem pe regină! a spus Fox.

Eu am radiat.

— Într-adevăr. Va vorbi pe scurt despre starea ei de sănătate, apoi vor urma informațiile obişnuite din partea consilierilor, iar tatăl meu va face un anunț important. Ați scăpat în seara asta.

— Slavă Cerului! a exclamat Kile și s-a prăbușit din nou pe scaun, rânjind.

Am chicotit.

— Cunosc sentimentul. Așa că rămâneți aici și fiți frumoși.

— S-a făcut, a glumit Ean, lucru de care nu-l crezusem în stare.

Hale a râs și Henri a zâmbit, deși expresia lui îmi spunea că nu înțelegea ce se întâmplase.

Am vrut să plec, scuturând din cap în mers, când cineva mi-a cuprins ușor încheietura mâinii.

— Îmi pare rău, Alteță, a zis Erik. Mă întrebam dacă ar trebui să rămân în public, dacă în seara asta nu se vor adresa întrebări.

În ochii lui albaștri se reflectau luminile strălucitoare din studio.

— Îți e teamă că te voi târî în mijlocul platoului dacă nu te ascunzi?

El a chicotit.

— Mai mult decât crezi.

— Nu te îngrijora. Ești în siguranță, dar Henri va trebui să înțeleagă anunțul tatălui meu, așa că rămâi pe aproape.

Tânărul a aprobat dând din cap.

— Așa voi face. Te simți bine? Pari un pic agitată.

— Sunt foarte agitată, am mărturisit eu.

— Pot să te ajut cu ceva?

L-am atins cu mâna pe umăr.

— Ține-mi pumnii. Va fi o noapte interesantă.

Mi-am ocupat locul lângă mama, uitându-mă la micul grup. Ținuta lui Josie m-a uluit din nou. Era atât de plină de paiete, încât ai fi crezut că ea urma să apară la televizor

în seara asta. Poate că acesta era și planul ei, să fie pregătită în caz că s-ar fi întâmplat ceva.

De obicei, generalul Leger stătea în picioare, dar în această seară era așezat lângă doamna Lucy, care se sprijinea de el. Bărbatul și-a întors ușor capul ca să-i dea cel mai blând sărut pe frunte. Nu se priveau și nici nu își vorbeau, dar îmi dădeam seama că discutau fără cuvinte și că amândoi păreau să trăiască momentul.

Aș fi putut să îi urmăresc ore în șir, dar am fost distrasă. Kaden mi-a făcut frenetic semn cu mâna, ridicându-și ambele degete mari, iar eu am zâmbit și i-am răspuns cu o ușoară fluturare a mâinii.

— Dacă este atât de entuziasmat de ceea ce urmează, imaginează-ți cât de încântat va fi Ahren când va auzi, a spus mama, aranjându-și din nou colierul și gulerul rochiei.

— Da, am răspuns eu jalnic și m-am gândit că, dacă nici măcar nu mă sunase să îmi spună cum se simte, atunci poate nu era deloc entuziasmat.

Camerele s-au aprins și emisiunea a început.

În deschiderea *Actualităților,* mama a anunțat că este bine.

— Mă simt minunat datorită muncii doctorilor noștri excelenți și a grijii familiei mele, i-a asigurat ea.

Știam că era singura veste care ar fi contat pentru public până la marele nostru anunț. Nu prea reușeam să fiu atentă la noutățile despre fonduri și relații internaționale; mă îndoiam că restul țării putea.

În cele din urmă, tata a urcat pe podium, în mijlocul scenei. Uitându-se fix la cameră, a răsuflat ușor.

— Oameni buni, a început el, dar s-a oprit repede și s-a întors cu fața spre mine și spre mama.

Am luat-o de mână, îngrijorată că ar fi putut să se răzgândească. Chiar dacă mă speria să îl înlocuiesc, să renunț acum mi se părea un eșec.

Pentru un moment, ne-a aruncat o privire, zâmbind ușor, iar apoi s-a uitat din nou la cameră.

— Dragii mei, vin în această seară în fața voastră ca să vă cer înțelegere. În cei douăzeci de ani de domnie, am făcut tot ce mi-a stat în putință să temperez războaiele și problemele care ne-au amenințat pacea atât de mult timp. Am creat noi alianțe, am scăpat de practicile sociale arhaice și am făcut tot posibilul să vă dăruim vouă, oamenilor, cea mai mare șansă să fiți fericiți. Acum, mă rog să faceți și voi la fel pentru mine. Cu spaima provocată recent de starea de sănătate a soției mele, mă consider incapabil să mă concentrez la progresul țării noastre, ca să nu mai spun la menținerea stării prezente. Prin urmare, după multe reflecții și discuții, familia noastră a hotărât că fiica mea, prințesa Eadlyn Schreave, va urca pe tron.

El a făcut o pauză pentru ca vorbele lui să fie asimilate și, în momentul acela, am auzit cel mai neașteptat sunet: aplauze.

Mi-am ridicat privirea și am văzut că sunt băieții. Mă aplaudau. Kile a sărit în picioare, încântat de veste, iar Hale i s-a alăturat, băgându-și degetele în gură ca să fluiere. După ce Elita s-a ridicat, mi-am dat seama că toți din studio o făcuseră. Și nu doar doamna Marlee și generalul Leger, ci și fetele de la machiaj și personalul care se asigura că emisiunea decurge fără probleme.

Buza mi-a tremurat ușor, eram copleșită de bucuria lor imediată, care mi-a sporit încrederea în mine. Poate ne făcuserăm griji de pomană.

Tata, încurajat de răspuns, a continuat când zgomotele s-au potolit.

— Chiar în aceste momente, stabilim planurile pentru încoronare, care va avea loc până la sfârşitul săptămânii viitoare. Deoarece am lucrat împreună cu prințesa toată viața ei, ştiu că țara noastră nu ar putea să se afle pe mâini mai bune. Trebuie să vă mai spun și că s-a oferit de bunăvoie să preia funcția aceasta devreme, pentru ca mama ei și cu mine să ne putem retrage de la conducere și să ne bucurăm, pur și simplu, de a fi soț și soție, de o viață pe care încă nu am avut privilegiul să o trăim. Sper că ne vom bucura împreună de această veste minunată. Întreaga noastră familie vă mulțumește vouă, oamenilor, pentru sprijinul îndelungat.

De îndată ce tata a terminat de vorbit, aplauzele şi fluierăturile s-au auzit din nou. Am trecut unul pe lângă celălalt când m-am îndreptat spre podium și, când și-a ridicat mâna ca să batem palma, nu am putut să-i răspund. M-am oprit în fața podiumului, simțind o mie de fluturi în stomac.

— Vreau să le mulțumesc tuturor de la palat pentru ajutorul și îndrumarea pe care mi le-au oferit de când am devenit regentă și să anunț toată Illéa cât sunt de încântată să urc pe tron. Nu pot să vă spun cât sunt de bucuroasă că pot să fac asta pentru părinții mei.

Acesta era adevărul. Nici toate emoțiile din lume nu ar fi putut să mă descumpănească.

— Şi faptul că voi fi regină înseamnă că unul dintre aceşti domni de aici, din spate, nu va fi un prinţ pur şi simplu, ci va deveni imediat prinţ consort.

M-am uitat la ei peste umăr şi, în vreme ce unii, ca Fox şi Kile, păreau extaziaţi, Hale se încrunta. Aşadar, noaptea trecută nu era doar un eşec. El chiar avea îndoieli. Ce se întâmplase? Cum îl pierdusem?

— Viitoarea mea încoronare va fi una dintre cele mai mari sărbători pe care le-a văzut palatul vreodată. Vă rog să vă duceţi la Oficiul de Servicii Provinciale de care aparţineţi pentru informaţii, deoarece o familie din fiecare provincie va fi invitată la palat ca să se bucure de festivităţi, cu toate cheltuielile plătite.

Aceasta fusese ideea mea, una pe care eram sigură că Marid avea să o aprecieze.

— Şi, desigur, apreciem sprijinul acordat familiei noastre în această perioadă de tranziţie. Îţi mulţumim, Illéa! Noapte bună!

M-am dus la mama şi la tata imediat ce camerele nu au mai filmat.

— Vă vine să credeţi?

— A decurs atât de bine! a spus mama. Băieţii au dat tonul cu aplauzele lor. A fost atât de natural şi ştiu că asta sigur îi încurajează pe oamenii de acasă.

— Este un semn bun, a încuviinţat tata. Şi cred că ideea ta ca soţul să devină imediat prinţ consort adaugă ceva acestei Alegeri.

— Ca şi când nu ar fi fost deja o nebunie.

Am oftat şi am zâmbit, prea fericită să-mi pese că era o nebunie totală.

Tata m-a sărutat pe frunte.

— Ai fost minunată. Acum, ai nevoie de odihnă? a întrebat el, întorcându-se spre mama.

— Mă simt bine, l-a asigurat ea și și-a dat ochii peste cap când au coborât de pe scenă.

— Ești sigură? Am putea cere să ți se aducă în cameră cina.

— Dacă faci asta, te asigur că am să o arunc în tine.

Am râs. Faptul că se certaseră în timpul Alegerii lor avea din ce în ce mai mult sens.

Acum, trebuia să o finalizez pe a mea.

CAPITOLUL 17

A doua zi dimineață, am coborât scările în fugă la micul dejun, strângând ziarul în mână. Am trecut pe lângă gardieni și Elită, trântindu-l în fața mamei și a tatei.

— Uitați! i-am îndemnat arătându-le titlul.

Ce știu ei și noi nu știm? scria, deasupra unei poze cu toți băieții în picioare și aplaudând la *Actualități.*

Tata a luat ziarul, și-a pus ochelarii și a citit articolul cu voce tare.

— „Când te gândești la prințesa Eadlyn Schreave, e posibil ca primele cuvinte care-ți vin în minte să nu fie *plăcută, entuziastă* sau *iubită.* Nu încape îndoială că are stil și e frumoasă și, chiar dacă nimeni nu poate să susțină că nu este inteligentă, alte trăsături ar putea fi puse la îndoială, ca devotamentul față de oamenii ei. Așadar, trebuie să ne întrebăm ce știu acești tineri – într-adevăr Fiii Illéei – despre ea și nouă ne-a scăpat?"

Mama și-a ridicat privirea spre mine, zâmbind.

— „Trebuie să recunosc faptul că atunci când cei cinci domni rămași în Alegere s-au ridicat imediat și au aplaudat la anunțul cu privire la ascensiunea prințesei, nu aceasta a fost prima mea reacție. Eram îngrijorat. Ea este tânără. Distantă. Nu ține legătura cu poporul ei. Dar dacă băieții aceștia, toți străini pentru ea până de curând, mai puțin unul, au hotărât imediat să sărbătorească, atunci înseamnă că viitoarea noastră regină nu este doar un chip frumos. Recent, Elita a spus că prințesa este atentă cu cei din jur și implicată. Sunt acestea calități pe care le-a avut de la bun început și care, pur și simplu, nu au fost ușor de transpus pe micul ecran? Este o conducătoare înnăscută, gata să se sacrifice pentru poporul ei? Natura accederii la tron ar sugera că răspunsul este da. Regele și regina sunt încă tineri. Încă sunt capabili din punct de vedere fizic și mental să-și continue domnia. A o vedea pe prințesă preluând conducerea atât de devreme, astfel încât ei să se poată bucura de timpul pe care îl vor petrece împreună ca soț și soție, arată nu doar dragostea ei pentru familie, ci și angajamentul față de munca sa."

Vedeam că ochii mamei erau plini de lacrimi acum.

— „Doar timpul va spune dacă aceste presupuneri se vor dovedi adevărate, dar pot afirma că încrederea în coroană – cel puțin temporar – mi-a fost redată."

— Oh, dragă! a exclamat mama.

Tata mi-a înapoiat ziarul.

— Eady, este grozav!

— Este cel mai încurajator lucru care s-a întâmplat public de mult timp, am încuviințat oftând mulțumită. Încerc

să nu-mi fac speranțe prea mari, dar îmi este mult mai ușor să mă duc astăzi la muncă.

— Sper că ai de gând s-o iei ușor în dimineața asta, m-a atenționat mama, aruncându-mi o privire tăioasă. Nu vreau să te epuizezi înainte să începi.

— Ți-aș spune că am planuri simple pentru dimineață, dar ar fi o minciună, am recunoscut eu. Acum mă duc la o lecție de finlandeză. Știi ce greu este să numeri în finlandeză?

Tata a sorbit o gură de cafea.

— O ascult de ani de zile. Te admir că încerci.

— Henri este foarte drăguț, a comentat mama. Nu spre el mă așteptam să te îndrepți, dar cu siguranță te va face să zâmbești.

— *Pff!* a făcut tata întorcându-se spre ea. Ce știi tu despre alegerea unui soț? Ultima dată când ai încercat s-o faci, te-ai ales cu mine.

Ea a zâmbit și i-a dat una peste braț.

— Voi doi sunteți atât de revoltători, stricați totul, le-am spus și m-am îndreptat spre ușă.

— Să ai o zi grozavă, scumpo! mi-a strigat mama și eu am ridicat o mână drept răspuns înainte să mă opresc lângă Henri.

— Mmm. *Lähteä?*

El a radiat.

— Da! Bine, bine! mi-a răspuns, și-a lăsat șervețelul lângă farfurie și m-a luat de braț.

— Stați! a strigat Fox, în spatele căruia se afla Kile. Abia aștept să începem. M-am descurcat destul de bine data trecută.

— Erik este un profesor care te motivează atât de mult! Chiar dacă rostești niște sunete la întâmplare, îți spune „bună încercare", a zis Kile râzând.

Eu am dat aprobator din cap.

— Poate e o chestie specifică poporului swendwayan. Săracul Henri tot încerca să mă ajute și a trebuit să mă apuce de obraji pentru că nu-mi mișcam buzele cum trebuie.

Am mimat acțiunea, iar Henri s-a prins, zâmbindu-ne.

— Dar l-a deranjat asta? Nu.

La o secundă după ce am deschis subiectul, mi-am amintit că Henri și cu mine am fi putut fi pe punctul de a ne săruta în momentul respectiv. Şi, chiar dacă eram ușurată că niciunul dintre ei nu părea să fi observat, m-a uimit faptul că nu mă gândisem aproape deloc la sărut.

Când am ajuns în bibliotecă, Erik era deja acolo și scria la tablă.

— Bună dimineața, profesore! l-am salutat și am mers spre el.

— Alteță. Sau acum spunem Maiestate?

— Nu încă! am exclamat eu. Doar gândul la asta mă înfioară.

— Ei bine, sunt încântat pentru tine. Toți suntem. Adică *ei* sunt, s-a corectat dând din cap spre Elită, inclusiv spre Hale și Ean, care mergeau în spatele tuturor. Nu am vrut să mă includ printre ei. Pur și simplu am ocazia să văd reacțiile tuturor de aproape.

— Nu fi prostuț. Faci parte din gașcă. Am râs și m-am uitat prin cameră: Uneori mi se pare că e mai mult un mic club ciudat, și nu o competiție.

— Ai dreptate, dar nu schimbă faptul că tocmai asta este.

Tonul lui sumbru mi-a atras atenția, m-am uitat la fața lui, cu toate că el îmi evita privirea. În schimb, a luat câteva coli de hârtie și mi le-a dat.

— Și cât sunt de norocos că pot să spun că am ajutat-o pe noua regină să învețe finlandeză? a adăugat și mândria îi strălucea în privire.

M-am uitat la ceilalți peste umăr, urmărindu-i cum își aleg locurile, și m-am apropiat un pic pentru a nu putea fi auziți.

— Ştii, și mie îmi va fi dor de tine după ce se va termina totul. Eşti la fel de important ca și ceilalți. Mai mult decât unii dintre ei.

El a scuturat din cap.

— Nu ar trebui să spui asta. Nu sunt ca ei.

— Ești exact ca ei. La fel de simplu și de nobil, Eikko.

A încremenit când și-a auzit numele de botez și abia-abia a zâmbit.

— Hei, Eady, a strigat Kile. Vrei să fii partenera mea?

— Bineînțeles!

M-am dus la el și Erik m-a urmat.

— Vom recapitula câteva minute ce am învățat săptămâna trecută, a început Erik. După aceea, vom trece la niște întrebări și răspunsuri de bază pentru o conversație. Ştiu că unii dintre voi studiați alte lucruri și sunt bucuros să vă ajut și cu acelea. Deocamdată, să revenim la numere.

— Bine, să începem. *Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi,* a recitat Kile mândru.

— Cum de reuşeşti? Sunt invidioasă.

— Exersez. Ce, nu ai o oră liberă pe care să ţi-o dedici număratului în finlandeză?

Am râs.

— Zilele astea fac duş în viteză. Mi-e dor să am mai mult timp. Dar va merita, dacă le voi oferi mamei şi tatei şansa să se relaxeze.

— Mă simt ciudat să îți spun că sunt mândru de tine, dar așa este. A încercat să nu rânjească, dar nu a reușit. Înseamnă că nu mă îndrăgostesc de vreo plăsmuire a minții mele, că într-adevăr ești la fel de inteligentă, de altruistă și de hotărâtă cum am început să te văd.

— Spre deosebire de Eadlyn de anul trecut, cam pe vremea asta? am glumit eu.

— Nu mă înțelege greșit, era o fată amuzantă. Ştia cum să petreacă, cum să lumineze o încăpere. Fata de acum face asta și o sută de alte lucruri. Şi o plac, dar o știi deja.

— Şi eu te plac, am șoptit.

L-am privit pe Erik cu coada ochiului și m-am întors la hârtie.

— Opt și nouă mă încurcă pentru că sunt asemănătoare, dar diferite în același timp.

— Bine. Haide să ne mai uităm o dată la ele.

Erik s-a îndepărtat şi eu m-am simţit vinovată pentru că iroseam ora asta, când chiar îmi doream să învăţ.

— Apropo de faptul că te plac, îmi pare rău că nu am reuşit să-mi fac prea mult timp pentru tine.

Kile a ridicat din umeri.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, Eady. Tot aici sunt.

Zicând asta, mi-a arătat hârtia din fața mea și m-a obligat să mă concentrez asupra silabelor. L-am urmărit mișcân-du-și exagerat buzele ca să spună cuvintele, recunoscătoare pentru limba, timpul și tot ce mă aștepta.

Am deschis ușa biroului ca să o văd pe Lady Brice la telefon. Ea mi-a făcut cu mâna cât a continuat să vorbească.

— Da... da... de astăzi într-o săptămână. Mulțumesc! A pus receptorul în furcă. Îmi cer scuze. Biroul tău, Altețǎ, este cel mai mare și, cum încoronarea este peste o săptămână, sunt multe de făcut. Florile sunt pregătite, biserica este rezervată și trei creatori lucrează la variantele pentru rochii; și, dacă vrei ca Neena să supravegheze ceva, sunt sigură că ar fi încântată.

M-am strâmbat, iar ea a zâmbit înainte să mărturisească adevărul.

— Am presimțit că se va întâmpla, așa că am pregătit câteva lucruri pentru orice eventualitate.

Am scuturat din cap.

— Mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu.

— E o parte a slujbei mele. Pe lângă asta, a zis ea, dimineață am primit un telefon de la Marid. Ți-a mulțumit pentru că i-ai invitat familia la încoronare, dar nu era sigur că părinții lui vor fi pe deplin bine-veniți.

— Am vorbit cu tata. Știa asta, nu-i așa?

— Da.

Am oftat.

— Dar Marid vine?

— Da. Și după ce totul se va termina și te vei instala ca regină, poți să continui să le ceri ajutorul, dacă vrei.

Am dat aprobator din cap.

— Dacă e o legătură care poate fi reluată, vreau să o fac.

— Mi se pare o idee foarte înțeleaptă.

Am inspirat adânc, bucurându-mă de laudă. Trebuia să-mi țin aproape cuvintele bune care mi se spuneau, ca pe o armură, dacă voiam să supraviețuiesc.

— Sunt gata să muncesc. Spune-mi ce-i de făcut.

— De fapt, cred că cel mai bine ți-ai folosi timpul dacă ai vorbi cu câțiva din Elită sau dacă te-ai duce la vreo întâlnire sau așa ceva.

— Abia m-am despărțit de ei, am protestat eu. Sunt în regulă.

— Mă refer mai mult la întâlnirile individuale. Pe lângă detaliile încoronării, cu care nici măcar nu ar trebui să-ți bați capul, nu e nimic care să nu poată aștepta până luni. Viața ta profesională avansează și tu ai spus că e legată de cea personală, a încheiat ea ridicând din sprâncene.

— În regulă.

— De ce ești așa de posacă? Dacă îmi aduc bine aminte, crezi că toți cinci sunt pe primul loc.

— Este complicat. S-ar putea ca tânărul cu care am cea mai mare nevoie să discut nici să nu vrea să-mi vorbească. Am oftat. Urează-mi noroc.

— Nu ai nevoie de el.

CAPITOLUL 18

Am stat în camera mea, așteptându-l pe Hale. Voiam să port conversația într-un loc intim și confortabil. Palmele îmi transpirau și, oarecum brusc, mi-am dat seama că ajungeam la băieții pe care nu voiam să îi trimit acasă. Știam că doar unul singur urma să rămână la final, dar aproape mi-am dorit ca și ceilalți să poată numi palatul „acasă" sau să-mi promită că aveau să mă viziteze de sărbători.

Bătaia la ușă m-a făcut să-mi înalț capul și m-am dus să o deschid. Nu voiam ca Eloise să fie prin preajmă.

Hale a făcut o plecăciune.

— Alteță.

— Intră. Îți e foame? Sete?

— Nu, mulțumesc.

Își freca palmele, părând la fel de agitat ca și mine.

M-am așezat la masă și Hale mi s-a alăturat.

Când nu am mai suportat tăcerea, am vorbit.

— Vreau să îmi spui ce se întâmplă.

El a înghițit.

— Vreau să îți spun, dar nu știu ce voi face dacă vei ajunge să mă urăști din cauza asta.

În ciuda căldurii, am simțit un fior.

— De ce te-aș urî, Hale? Ce ai făcut?

— Nu este vorba despre ce am făcut, ci despre ce nu pot să fac.

— Și anume?

— Să mă însor cu tine.

Cu toate că mă așteptasem la asta, deși inima mea nu-i aparținuse niciodată, tot era o lovitură dureroasă.

— Ce...

A trebuit să mă opresc și să respir adânc. Cea mai mare frică a mea prindea viață. Nu puteam fi iubită. O știam. Nu avusese nevoie decât de câteva săptămâni lângă mine ca să își dea seama.

— Ce te-a făcut brusc să fii sigur că nu poți să te căsătorești cu mine?

El a făcut o pauză, părând îndurerat, iar pe mine m-a alinat oarecum că nu părea că *vrea* să mă rănească.

— Faptul că am aflat că am sentimente pentru altcineva.

Față de teama mea inițială, asta era ceva mai ușor de gestionat.

— Carrie?

El a scuturat din cap.

— Ean.

Am fost redusă la tăcere. Ean? Adică, *Ean* Ean?

Nu mă aşteptasem la asta. Hale fusese atât de tandru, de romantic. Dar, imediat, am înțeles tot ce avea legătură cu Ean.

Pe vremea castelor, legea spunea că fiecare familie aparținea castei soțului. Din acest motiv, doar un singur bărbat putea fi capul familiei. Același lucru se aplica şi în cazul femeilor: dacă nu erau căsătorite, familia nu era legitimă. Unii oameni locuiau împreună fără să se deranjeze cu mariajul, spunându-le persoanelor iubite „colegi de cameră", dar nu era ceva acceptat. Mama îmi povestise despre un cuplu de același sex din Carolina, care fusese evitat până ajunsese să fie alungat din oraş.

Nu îmi păsase în mod deosebit de povestea asta. Mi se părea că multora le era greu pe vremea copilăriei ei. De ce s-ar fi străduit cineva să-și îngreuneze și mai mult viața?

Chiar și aşa, cuplurile de același sex aveau tendința să trăiască în umbră, la periferia societății şi, din nefericire, situația nu se schimbase între timp, ceea ce făcea mult mai uşor de înțeles faptul că Ean accepta că nu avea să găsească iubirea în viață.

Dar Hale?

— Cum... cum de ai...?

— Am început să vorbim într-o seară în Salonul Domnilor. Nu puteam să dorm și am hotărât să mă duc acolo ca să citesc. L-am găsit scriind în jurnalul lui.

Hale a zâmbit și a continuat.

— Nu pare când te uiți la el, dar, de fapt, e foarte poetic. Oricum, am stat de vorbă. Şi nici măcar nu știu când am ajuns să stăm unul lângă altul, dar apoi m-a sărutat

și... Mi-am dat seama de ce nu am plăcut-o niciodată pe Carrie. Am știut de ce nu pot să mă însor cu tine, chiar dacă ești cea mai inteligentă, cea mai amuzantă și curajoasă fată pe care o cunosc.

Am închis ochii și am meditat la ce tocmai îmi spusese. Și m-am îngrozit pentru că nu am reușit să mă gândesc decât la cât de mult ar fi putut să mă afecteze asta. Nu conta că Hale trebuia să le explice alor lui ce descoperise despre sine și că, într-un final, Ean ar fi fost forțat să recunoască. Ce ar fi scris presa când, în cele din urmă, ar fi aflat că nu unul, ci doi dintre pretendenții mei ar fi preferat să fie împreună, și nu cu mine?

Uneori eram o persoană cumplită.

— Știu că e o trădare ca unul dintre Aleși să aibă o relație cu altcineva, a șoptit Hale.

Am ridicat din sprâncene, deoarece uitasem acel detaliu.

— Dar mai știu și că o viață scurtă, cinstită, este mai bună decât una lungă și plină de minciuni.

— Hale, m-am grăbit eu, aplecându-mă peste masă ca să-l iau de mână. Ce te face să crezi că aș putea să te pedepsesc vreodată?

— Știu regulile.

Am oftat.

— Ne trăim viața în funcție de ele, nu-i așa?

El a dat aprobator din cap.

— Oare noi doi n-am putea face o înțelegere?

— Ce fel de înțelegere?

Mi-am retras mâinile și mi le-am frecat una de alta.

— Dacă mi-ai face favoarea de a rămâne până după încoronare și de a mă lăsa să vă trimit acasă pe tine și pe Ean după câteva săptămâni, poate zile, atunci îți voi permite să părăsești palatul fără niciun fel de repercusiuni.

El m-a fixat cu privirea.

— Serios?

— Recunosc, mă îngrijorează consecințele acestui fapt, dar, dacă pare că voi doi v-ați îndrăgostit după ce ați fost eliminați, atunci nimeni nu ar putea să vă acuze de trădare. Și, îmi pare rău, dar dacă presa ar afla, m-ar distruge din cauza asta.

— Chiar nu am vrut să-ți îngreunez situația. Nu sunt îndrăgostit de tine, dar te iubesc suficient cât să-ți spun adevărul.

M-am ridicat și m-am apropiat. S-a ridicat și el și l-am îmbrățișat, lăsându-mi capul pe umărul lui.

— Știu. Și eu te iubesc. Nu ți-aș dori să duci o viață legat de mine, când asta te-ar face nefericit.

— Pot să fac ceva pentru tine? Să plec de aici cu binecuvântarea ta e mai mult decât speram. Cum pot să te ajut?

M-am retras.

— Nu trebuie decât să mai fii câteva zile un candidat exemplar. Îmi dau seama că e o rugăminte importantă, dar ar însemna foarte mult să trec cu bine de încoronare.

— Nu îmi ceri mare lucru, Eadlyn. E aproape ca și când nu m-ai ruga nimic.

I-am atins obrazul cu mâna. Ceva în fiecare zi.

— Așadar, este alesul tău sau cum?

Hale a râs, în sfârșit ușurat.

— Nu știu. Adică nu am mai simțit niciodată așa ceva.

Am dat aprobator din cap.

— De vreme ce nu vorbesc mult cu el, ai putea să-i spui tu cum se vor desfăşura eliminările voastre? Probabil se va duce acasă înaintea ta din moment ce, în mod public, a părut un candidat mai puţin potrivit.

Rostirea cuvintelor cu voce tare m-a făcut şi pe mine să simt ceva în piept. Ean fusese o rezervă; şi, totuşi, ştiind adevărul, nu mă bucura ideea plecării lui.

— Mulţumesc! Pentru tot.

— Pentru puţin!

Hale s-a grăbit şi m-a îmbrăţişat înainte de a pleca. Am zâmbit, gândindu-mă că Hale şi cu mine eram în situaţii asemănătoare: ne avântam spre viitor, fără garanţia unui sfârşit fericit. În acelaşi timp, însemna ceva faptul că fugeam, nu?

Mie aşa îmi plăcea să cred.

Ziua minunată se complicase rapid şi, la finalul ei, eram gata să sar peste cină şi să mă trântesc în pat. Am deschis uşa de la camera mea, încercând să mă gândesc la părţile bune. Lady Brice spunea că sunt înţeleaptă. Presa era plină de speranţă. Hale zâmbise înainte să iasă din încăpere.

— Ştii, s-a auzit o voce profundă, cred că s-ar putea să fiu preferatul servitoarei tale.

Kile stătea întins confortabil pe patul meu, cu braţele încrucişate la ceafă.

Am râs.

— De ce?

— Pentru că a fost mult prea uşor de mituit.

— Ai fi putut măcar să te descalţi.

S-a strâmbat și și-a dat jos încălțările, apoi a bătut ușor locul de pe pat, de lângă el.

Eu m-am trântit, incredibil de necuviincios pentru o domnișoară. S-a întors cu fața spre mine și i-am zărit degetele.

— Ce, Doamne iartă-mă, ai făcut astăzi?

— Mi-am petrecut după-amiaza făcând schițe în cărbune, mi-a răspuns și și-a întors palmele în sus. Nu-ți face griji. Nu îți voi păta cearșafurile. Pur și simplu mi s-au colorat degetele.

— Ce ai visat?

— Îmi dau seama că s-ar putea să încalc niște limite, dar mă gândeam la primărie și mă întrebam dacă ar fi de ajutor să se mai organizeze astfel de întâlniri. Refăceam proiectul unuia dintre saloane pentru o sală a tronului permanentă, unde ai putea să primești oameni, să asculți cererile individuale și să le vorbești între patru ochi. Ceva oficial, dar nu atât de important.

— Foarte grijuliu din partea ta.

El a ridicat din umeri.

— Ți-am spus, tot schițez lucruri pentru tine.

Strălucirea din privirea lui era atât de băiețească încât, pentru un moment, nu am realizat că suntem aproape de trăirile unor adulți.

— S-ar putea să-ți dorești să înființezi și un post de radio, a comentat el.

— Uf, de ce? *Actualitățile* sunt și așa destul de rele.

— Când mergeam la cursuri în Fennley, prietenii mei și cu mine ascultam foarte mult emisiunile de la radio. Îl lăsam în bucătărie sau când lucram și, de fiecare dată

când auzeam ceva interesant, ne opream, ascultam şi începeam să discutăm. S-ar putea să fie o metodă bună de a te apropia de oameni. Şi nu e chiar atât de rău ca atunci când eşti filmată.

— Interesant. Mă voi gândi la asta. I-am atins vârfurile degetelor murdare. Ai lucrat și la altceva?

El s-a strâmbat.

— Mai ţii minte micile unităţi despre care vorbeam? Am încercat să văd dacă ar putea fi construite cu un etaj, pentru familiile mai numeroase. Dar, uitându-mă la materialele pe care voiam să le folosesc, nu pare posibil. Metalul ar fi prea subţire. Ar fi util dacă aş putea să construiesc una și să o testez. Poate cândva.

M-am uitat la el.

— Ştii, Kile, prinţii rareori se murdăresc pe mâini.

— Ştiu. A zâmbit. E mai degrabă ceva la care îmi place să mă gândesc.

Şi-a schimbat apoi poziția în care stătea și conversația s-a îndreptat în altă direcție.

— Astăzi scria de bine în ziare.

— Da. Acum trebuie doar să continui aşa, deşi nu am nicio idee cum să o fac.

— Nu trebuie. Uneori, lucrurile se întâmplă pur şi simplu.

— Ar fi frumos să nu încerc să *muncesc* atât de mult.

Am căscat. Până și o zi destul de bună era obositoare.

— Vrei să plec ca să poţi să te odihneşti?

— Nu, am spus eu apropiindu-mă și întinzându-mă pe spate. Poţi să mai rămâi un pic?

— Bineînțeles.

El m-a ținut de mână și amândoi am fixat cu privirea pictura complicată de pe tavan.

— Eadlyn?

— Da.

— Ești bine?

— Da. Simt că m-aș putea descurca mai bine dacă ritmul nu ar fi atât de alert, dar totul trebuie să se întâmple acum, acum, acum.

— Ai putea să amâni încoronarea. Să rămâi regentă o vreme. Practic, e același lucru.

— Știu, dar nu-i chiar așa. Tatei îi era bine cu mine regentă, dar, cu toate că a trecut puțin timp de când am stabilit o dată pentru încoronare, se simte mult mai bine. Știu că are legătură cu modul în care gândește, dar dacă îl ajută să doarmă, lucru care-l ajută apoi cu mama, pe care o ajută să își revină...

— Înțeleg ce vrei să zici. Dar, altceva? Nu grăbești Alegerea, nu-i așa?

— Nu intenționat. Se pare că însuși procesul o face pentru mine.

— La ce te referi?

Am oftat.

— Nu pot să îți spun acum. Poate după ce toate se vor liniști.

— Poți să ai încredere în mine.

— Știu.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui.

— Kile?

— Da?

— Îți aduci aminte de primul nostru sărut?

— Cum aș putea să uit? A fost tipărit pe prima pagină a tuturor ziarelor.

— Nu, nu acela. *Primul*-primul nostru sărut.

După un moment de confuzie, a inspirat profund.

— Oh, Doamne!

Am rămas întinsă, râzând.

Când aveam patru ani și Kile șase, ne jucam mult împreună. Tot nu îmi aminteam ce îl făcuse să înceapă să urască viața la palat sau când apăruse disprețul reciproc, dar, pe atunci, Kile era un alt Ahren. Într-o zi, când toți trei ne jucam de-a v-ați ascunselea, Kile m-a găsit. În loc să mă scoată din joc, s-a aplecat și m-a sărutat pe buze. Eu m-am ridicat și l-am împins la pământ și am jurat că, dacă ar mai fi încercat vreodată să o facă, aș fi pus să fie spânzurat.

— Ce copil de patru ani știe cum să amenințe viața cuiva? m-a necăjit el.

— Unul care a fost crescut să o facă, presupun.

— Stai, acesta-i felul tău de a-mi spune că vei ordona să fiu spânzurat? Pentru că, dacă am dreptate, ești incredibil de crudă.

— Nu. Am râs. Cred că ar fi trebuit să îți cer scuze până acum.

— Este în regulă. E o întâmplare amuzantă, după mulți ani. Când oamenii mă întreabă despre primul meu sărut, nu-l amintesc niciodată pe acela. Le spun că am sărutat-o pe fiica prim-ministrului saudit. De fapt, cred că acela a fost al doilea.

— De ce nu le spui despre mine?

— Pentru că eu cred că ai putea să pui în practică treaba cu spânzurătoarea, a glumit el. Cred că l-am ignorat. Nu a fost un prim sărut tocmai fantastic.

Am chicotit.

— Mama a spus că a fost prima pe care a sărutat-o tata, iar ea chiar a încercat să-l respingă.

— Serios?!

— Da.

Kile a râs.

— Ştii care a fost al lui Ahren?

— Nu.

Dar Kile chicotea, iar eu am izbucnit în lacrimi înainte să rostească vreun cuvânt.

— A sărutat-o pe una dintre italience, dar era răcit şi... S-a oprit pentru că râdea prea cu poftă. Oh, Doamne, a trebuit să strănute în mijlocul sărutului, aşa că mucii s-au împrăştiat peste tot.

— Ce?

— Nu am văzut sărutul, dar am ajuns acolo după aceea. L-am luat şi am fugit.

Mă durea burta de atâta râs şi a durat o vreme să ne potolim. După ce ne-am calmat în cele din urmă, mi-am dat seama de ceva.

— Nu cunosc pe nimeni care să fi avut parte de un prim sărut extraordinar.

Mi-a răspuns după o secundă.

— Nici eu. Poate că nu primele sărutări sunt cele care trebuie să fie speciale, ci ultimele.

CAPITOLUL 19

Am stat nemișcată cât Neena a fixat cu bolduri partea din spate a rochiei de încoronare. Era extraordinară, aurie, cu un decolteu în formă de inimă și o fustă lungă. Pelerina era cam grea, dar trebuia să o port doar la biserică. Deși alesese rochia dintre cele trei care îmi fuseseră oferite, probabil nu era modelul pe care l-aș fi purtat dacă aș fi avut timp să o concep singură. Totuși, toată lumea a exclamat când a văzut-o, așa că mi-am mușcat limba și am fost recunoscătoare.

— Ești frumoasă, dragă, a spus mama în timp ce stăteam pe o platformă ridicată în fața oglinzilor imense care fuseseră aduse în camera mea special pentru a proba rochia.

— Mulțumesc, mamă! Cum crezi că este față de a ta?

Ea a chicotit.

— Rochia mea pentru încoronare a fost și rochia de mireasă, așa că nu se pot compara. A ta este perfectă pentru ocazie.

Neena a chicotit când am atins broderia de pe corset.

— Cu siguranță este cea mai ostentativă rochie pe care am purtat-o vreodată.

— Și gândiți-vă că va trebui una și mai grozavă pentru ziua nunții, a glumit Neena.

Zâmbetul mi-a pierit.

— Adevărat. Va fi o provocare, nu-i așa?

— Vă simțiți bine? m-a întrebat ea, privindu-mă în oglindă.

— Da. Sunt un pic obosită, atâta tot.

— Nu-mi pasă ce altceva se mai întâmplă săptămâna asta, trebuie să te odihnești, a ordonat mama. Ziua de sâmbătă va fi lungă și tu vei fi în centrul atenției.

— Da, doamnă.

Am urmărit-o jucându-se cu colierul ei.

— Mamă? Ce crezi că ai fi făcut dacă nu ai fi putut să te căsătorești cu tata? De exemplu, dacă Alegerea s-ar fi terminat și ar fi ales pe altcineva?

Ea a scuturat din cap.

— Mai că a făcut-o. Știi despre masacru.

A înghițit, tăcând pentru moment. După atât de mult timp, tot îi era greu să vorbească despre asta.

— În ziua aceea ar fi putut să aleagă o cu totul altă cale, ceea ce însemna că și eu aș fi făcut-o.

— Totuși, ai fi fost bine?

— În cele din urmă, a răspuns încet. Nu cred că vreunul dintre noi ar fi dus o viață neapărat rea. Pur și simplu ar fi putut să nu fie cea mai bună posibil.

— Dar nu ai fost nefericită tot restul vieții tale?

Ea mi-a studiat chipul în oglindă.

— Dacă te temi că îți dezamăgești pretendenții, nu te concentra asupra acestui lucru.

Mi-am lipit mâinile de abdomen, ținând rochia strâns cât Neena lucra.

— Știu. Doar că e mai greu decât credeam că va fi în momentul acesta.

— Totul se va clarifica. Crede-mă. Și tatăl tău și cu mine te vom sprijini, indiferent de alegerea ta.

— Mulțumesc.

— Cred că în sfârșit este gata, a comentat Neena, făcând un pas înapoi ca să-și aprecieze munca. Dacă sunteți mulțumită, puteți să vă dezbrăcați și eu îi voi spune curierului să i-o trimită înapoi lui Allmond.

Mama a ronțăit câteva felii de măr.

— Nu înțeleg de ce nu a vrut să te lase pe tine să o coși. Are încredere să o modifici.

Ea a ridicat din umeri.

— Nu fac decât să respect ordinele.

O bătaie ușoară la ușă ne-a atras atenția.

— Intră! a spus Neena, asumându-și vechiul rol.

Îmi doream să-mi fi putut conduce întreaga viața. Totul părea mai ușor în preajma ei.

Un majordom a intrat și a făcut o plecăciune.

— Scuzați-mă, Alteță. Există o neînțelegere cu privire la costumul unuia dintre domni.

— Cu al cui?

— Cu al lui Erik, domnișoară.

— Traducătorul? a întrebat mama.

— Da, Maiestatea Voastră.

— Vin, am spus și l-am urmat afară din cameră.

— Nu vrei să dai jos rochia? m-a întrebat Neena.

— Voi avea ocazia să exersez cum să merg îmbrăcată cu ea.

Și am avut-o. Era incredibil de greoaie și mi-a fost cam greu să cobor scările. Îmi trebuiau niște tocuri mai zdravene.

Când m-am apropiat de camera lui Erik, l-am auzit implorând pe cineva să se mai gândească.

— Nu fac parte din Elită. Nu s-ar cuveni.

Am deschis ușa mai larg și l-am văzut într-un costum cu linii trasate cu creta în părțile laterale și bolduri în tiv.

— Alteță, a spus croitorul, făcând imediat o plecăciune.

Erik se holba la mine, incapabil să-și ia privirea de la rochie.

— Nu reușim să cădem de acord în privința costumului, domnișoară, mi-a explicat croitorul, arătând spre costumul marcat cu cretă.

Erik și-a recăpătat calmul.

— Nu vreau să induc pe nimeni în eroare purtând un costum care se potrivește cu ce poartă Elita.

— Dar vei participa la procesiune și se vor face o mulțime de poze, a insistat croitorul. Uniformitatea este cea mai bună alegere.

Erik s-a uitat rugător la mine.

Mi-am dus degetul la buze, gândindu-mă.

— Ai putea să ne lași o clipă singuri, te rog?

Croitorul a făcut din nou o plecăciune și a ieșit, iar eu m-am apropiat de Erik.

— Arată destul de bine, am spus, zâmbind.

— Așa este, a recunoscut el. Doar că nu sunt sigur că este corect.

— Ce anume? Să arăți frumos pentru o zi?

— Nu fac parte din Elită. Este... derutant să mă lași să stau printre ei, arătând ca ei, când eu nu pot... Nu sunt...

I-am pus o mână pe piept.

— Croitorul are dreptate. Îți vei dori să nu ieși în evidență. Un costum de altă culoare nu te-ar ajuta.

El a oftat.

— Dar sunt...

— Dar dacă ar fi cravata de o altă culoare, un pic diferită? i-am propus eu repede.

— Este singura mea opțiune?

— Da. În plus, gândește-te la cât de mult îi va plăcea mamei tale.

Și-a dat ochii peste cap.

— Ce nedreptate. Ai câștigat.

Eu am bătut din palme.

— Vezi? Nu a fost atât de greu.

— Bineînțeles că a fost ușor pentru tine. Tu ești cea care ai dat ordinul.

— N-am vrut să îți ordon, serios.

El a zâmbit, ușor afectat.

— Desigur că ai făcut-o. Ești născută pentru asta.

Nu mi-am dat seama dacă este o critică sau un compliment.

— Ce părere ai de rochie? l-am întrebat, întinzând brațele. Adică trebuie să încerci să ți-o imaginezi fără toate acele.

El a făcut o pauză.

— Ești uluitoare, Eadlyn. Nici măcar nu îmi mai amintesc ce mă frământa atât când ai intrat.

Am încercat să nu roșesc.

— Mă întrebam dacă nu e prea extravagantă.

— Este perfectă. Observ că e un pic diferită față de stilul tău obișnuit, dar, pe de altă parte, nu se cade ca ținuta ta uzuală să fie potrivită pentru ziua încoronării.

M-am întors și m-am uitat în oglindă. Acea frază îmbunătățea situația.

— Mulțumesc. Cred că am analizat-o prea mult.

A venit lângă mine. Eram comici cu hainele acestea frumoase, unele dintre cele mai elegante pe care aveam să le purtăm vreodată, marcate cu cretă și prinse cu bolduri. Semănam cu niște păpuși.

— Se pare că e un talent de-al tău.

M-am strâmbat, dar am aprobat dând din cap. Avea dreptate.

— Îmi dau seama că nu mă aflu în poziția de a-ți spune ce să faci, a zis el, dar pare că gestionezi mai bine lucrurile atunci când te gândești mai puțin la ele. Lasă gândurile deoparte. Ai încredere în instinctele tale. Ai încredere în inima ta.

— Inima mea mă îngrozește.

Nu voiam să rostesc acele cuvinte cu voce tare, dar el avea ceva care făcea încăperea, momentul acesta, să fie singurul loc în care aș fi putut să recunosc vreodată adevărul.

S-a aplecat și mi-a șoptit la ureche.

— Nu ai de ce să te temi.

Și-a dres vocea și apoi s-a întors din nou cu fața spre oglindă.

— Poate ai nevoie de un pic de noroc. Vezi inelul acesta? m-a întrebat și și-a întins degetul mic.

Îl vedeam. Îl observasem de zeci de ori. De ce ar fi purtat o bijuterie o persoană care nu voia să iasă în evidență și să îmbrace un costum?

— A fost verigheta stră-străbunicii mele. Împletitura este una swendwayană tradițională. O vezi peste tot în Swendway.

Și-a scos inelul și l-a ținut între două degete.

— A supraviețuit tuturor lucrurilor, de la războaie la foamete, chiar și mutării familiei mele în Illéa. Ar trebui să i-l dau fetei cu care mă voi însura. La ordinul mamei.

Am zâmbit, fermecată de entuziasmul lui. M-am întrebat dacă avea pe cineva acasă, care aștepta să-l poarte într-o bună zi.

— Dar se pare că aduce mult noroc, a continuat el. Cred că acum ți-ar prinde bine un strop.

Mi-a întins inelul, dar eu am scuturat din cap.

— Nu pot să-l iau! Este o bijuterie de familie.

— Da, dar este o bijuterie de familie foarte norocoasă. A condus câțiva oameni spre sufletele lor pereche. Și e doar temporar. Până la finalul Alegerii sau până la plecarea mea sau a lui Henri. Oricare s-ar întâmpla mai întâi.

Ezitând, mi-am strecurat inelul pe deget și am observat cât este de fin.

— Mulțumesc, Erik!

M-am uitat în ochii lui albaștri. A fost nevoie doar de o secundă intensă pentru a-mi auzi inima în care aveam atât de puțină încredere. Se pierdea în privirea pătrunzătoare și parfumul cald al pielii lui... și striga.

Fără să mă gândesc la repercusiuni sau la complicații, fără să știu dacă și el simțea ceva asemănător, m-am aplecat spre Erik. Și am fost încântată să descopăr că nu se retrage.

Eram atât de aproape unul de celălalt, încât îi simțeam răsuflarea pe buze.

— Ați luat o hotărâre? a întrebat croitorul, intrând din nou în cameră.

M-am îndepărtat brusc de Erik.

— Da. Vă rog să terminați costumul, domnule.

Fără să mă uit înapoi, m-am grăbit să ies pe hol. Inima îmi bătea cu putere când am găsit o cameră de oaspeți liberă și am zbughit-o înăuntru, trântind ușa în urma mea.

Simțisem cum crește sentimentul acesta care se ascundea de ceva vreme undeva în adânc. Îl văzusem; văzusem persoana care nu intenționa niciodată să fie văzută și inima mea răvășită, prostuță și inutilă îi tot șoptea numele. Mi-am dus mâinile la piept și mi-am simțit inima bătând prea intens. „Trădătoare, trădătoare ce ești! Ce ai făcut?"

Mă întrebasem cum se putea să-mi găsesc un suflet-pereche, ca prin magie, într-un grup de băieți aleși la întâmplare.

Dar, acum, nu puteam să mă îndoiesc.

CAPITOLUL 20

Următoarele câteva zile au trecut într-o vâltoare de pregătiri pentru încoronare. Mi-am dat toată silința să rămân în biroul meu și să mănânc în camera mea, dar, chiar și așa, nu am putut să îl evit complet pe Erik.

Trebuia să trecem pe la biserică și să repetăm procesiunea, la care era obligat să participe pentru a suplimenta numărul de oameni care mergeau în spatele meu. Și trebuia să rămână lângă Henri când traversam cu Elita Marea Sală, explicându-le cum să se deplaseze corect la o petrecere formală. Și eu trebuia să aprob modificările finale ale costumelor lor, lucru pe care am reușit să îl fac fără prea mult contact vizual, ceea ce era mult, mult mai dificil decât aș fi crezut.

Încoronarea avea să fie unul dintre cele mai importante momente din viața mea și, totuși, nu puteam să mă gândesc decât la cum ar fi fost să îl sărut.

*

Întârziam. Eu nu întârziam niciodată.

Dar părul nu voia să mi se onduleze cum trebuie, o cusătură îmi pocnise sub braț și, cu toate că alesesem niște tocuri rezonabile la începutul săptămânii, după ce le-am probat cu rochia, le-am urât.

Eloise a inspirat adânc în timp ce mi-a aranjat părul, exersând cu o coroană de probă ca să se asigure că totul avea să arate cât mai frumos posibil când momentul propriu-zis ar fi sosit. Neena era ocupată să verifice dacă toți oamenii sunt îmbrăcați și pregătiți, așa că Hale a fost cel care s-a repezit în ultima clipă cu un ac cu ață și s-a asigurat că rochia este în regulă.

— Mulțumesc, am șoptit eu.

A terminat ultima cusătură.

— Oricând. S-a uitat la ceas. Deși chiar îmi doresc să-mi fi spus mai devreme.

— Nu a pocnit până când nu m-am îmbrăcat!

A zâmbit.

— Am mai verificat o dată totul și se pare că a fost singurul punct slab. Mai bine că ne-am ocupat acum de el, decât în mijlocul zilei.

Am dat aprobator din cap.

— Trebuie ca lucrurile să fie perfecte astăzi. Măcar o dată mi-ar plăcea să par calmă, dar nu atât de calmă încât să-i urăsc pe toți cei din jurul meu.

Hale a râs.

— Ei bine, dacă se întâmplă să pocnească din nou, depășește momentul.

Eloise a plecat să aducă ceva din baie și eu am profitat de ocazie.

— Cum se simte Ean? am întrebat în șoaptă.

— Bine. Uimit, mi-a răspuns aproape năucit. Amândoi vrem să te ajutăm cum putem. Tu faci ca viitorul nostru să fie posibil, așa că îți suntem datori.

— Ajutați-mă doar să trec de ziua de astăzi și veți avea unul îndelungat.

— Ceva în fiecare zi, mi-a amintit el.

Am coborât de pe piedestal și l-am îmbrățișat.

— Ești incredibil de vrednic.

— Este bine de știut, mi-a răspuns și m-a îmbrățișat la rândul lui. În regulă, îmi iau sacoul și cobor la parter. Anunță-mă dacă ai nevoie de mine astăzi.

Am dat aprobator din cap, încercând să nu mă încordez când Eloise s-a întors pentru ultimele retușuri.

— Este drăguț, a remarcat ea, pulverizând ultima șuviță rebelă.

— Într-adevăr.

— Eu una l-aș alege pe Kile, a comentat cu un chicot.

— Știu! Am scuturat din cap spre ea. Încă nu am uitat că l-ai lăsat să se furișeze în camera mea.

Fata a ridicat din umeri.

— Este preferatul meu. Trebuie să fac tot ce-mi stă în puteri!

Într-un final, totul era în ordine. Am coborât la parter, ținând trena lungă a pelerinei pe braț. Foaierul era plin de oameni. Într-o parte, generalul Leger îi săruta mâna doamnei Lucy, Josie și Neena purtau rochii asortate de un albastru-deschis, care aveau să arate minunat cât mi-ar fi ținut trena spre altar, iar ultimii cinci rămași din Elită stăteau în cerc într-un colț, Erik având o cravată a cărei nuanță de albastru era un pic mai strălucitoare decât a celorlalți.

Însă eu aveam ochi pentru un singur băiat. Când am ajuns la mijlocul scării, l-am zărit pe Ahren. Era aici.

M-am grăbit spre mulțime, făcându-mi loc cu coatele printre consilieri și prieteni, alergând nu în brațele lui Ahren, ci într-ale lui Camille.

— E bine? am întrebat-o la ureche.

— *Oui,* foarte.

— Și oamenii tăi sunt mulțumiți? Îl acceptă?

— Ca și când s-ar fi născut unul de-al nostru.

Am ținut-o mai strâns.

— Mulțumesc!

M-am retras, întorcându-mă să-mi văd fratele.

— Arăți acceptabil, m-a tachinat el.

Nu știam dacă trebuia să glumesc cu el, să-i dau una peste braț, să țip, să râd sau să fac orice altceva. Așa că l-am strivit cu o îmbrățișare.

— Îmi pare rău, mi-a șoptit el. Nu ar fi trebuit să plec așa cum am făcut-o. Nu ar fi trebuit să te las singură.

Am scuturat din cap.

— Aveai dreptate. Mi-e atât de dor de tine, încât mă doare, dar a trebuit să pleci.

— De îndată ce am auzit despre mama, am vrut să mă întorc, dar nu știam dacă aș fi înrăutățit sau îmbunătățit lucrurile, sau dacă era corect să apar, de vreme ce părea că eu sunt cauza.

— Nu fi ridicol. Tot ceea ce contează este că acum ești aici.

El m-a îmbrățișat un minut, cât Lady Brice i-a condus pe toți la mașini. Consilierii au plecat primii și cei din Elită imediat după aceea, toți făcând plecăciuni adânci, mai ales

Erik. Nu mi-a întâlnit privirea și am fost recunoscătoare. Cine știe cum ar fi reacționat inima mea stupidă dacă ar fi făcut-o? Oricum mi s-a strâns în piept atunci când a plecat, trăgându-și în mod repetat mânecile, părând să se simtă dureros de incomod în costumul său.

— În regulă, următoarea mașină, a anunțat Lady Brice. Toți cei care poartă numele Schreave, chiar și tu, domnule prinț francez.

— Da, doamnă, a spus Ahren, luând-o de mână pe Camille.

— Eadlyn intră prima, apoi Neena și Josie. Apoi, restul familiei, iar eu vin într-o mașină chiar în spatele vostru.

Tata s-a oprit.

— Brice, ar trebui să fii cu noi.

— Absolut, a încuviințat mama. Este loc în limuzină și tu ești cea care se ocupă de toate.

— Nu sunt sigură că se cuvine, a răspuns ea.

Neena și-a înclinat capul, încercând să o facă pe Lady Brice să se îndoiască.

— În cele zece minute cu mașina, totul ar putea să decurgă prost.

— În plus, sunt slabe șanse ca cineva să creadă că Neena și cu mine suntem surori, am adăugat eu. Rămâi cu noi.

Ea a strâns din buze, ca și când, cumva, i s-ar fi părut o idee proastă.

— Bine. Să mergem.

Ne-am înghesuit în limuzină, rochia mea ocupând locul a trei persoane. Am râs și ne-am călcat pe picioare atât de mult, că întreaga situație a început să pară amuzantă. Am

inspirat adânc. Nu trebuia decât să spun câteva cuvinte, să fac o promisiune deja făcută în inima mea. M-am uitat la mama, care mi-a făcut cu ochiul, și asta a fost tot ce am avut nevoie.

Josie și Neena m-au urmat spre altar, ținându-mi pelerina ca să nu atârne pe jos. Mergând, m-am uitat la inelul cu sigiliu de pe deget, blazonul Illéei strălucind în mijloc. Tata avea deja încredere în mine cu rolul acesta. Era deja încântat de modul în care gestionam lucrurile. Ceremonia nu făcea decât ca totul să fie oficial.

M-am uitat la cât mai mulți oameni, cu speranța de a le transmite recunoștința mea. În fața altarului, am îngenuncheat pe scăunel, simțind greutatea rochiei aranjate în evantai în spatele meu. Episcopul a luat coroana ceremonială și mi-a ținut-o deasupra capului.

— Eadlyn Schreave, ești dispusă să depui acest jurământ?

— Sunt dispusă.

— Făgăduiești să respecți legile și să onorezi Illéa pentru tot restul vieții tale și să îți conduci poporul potrivit tradițiilor și obiceiurilor lui?

— Da.

— Și făgăduiești să protejezi interesele Illéei atât în teritoriu, cât și în străinătate?

— Da.

— Și făgăduiești să-ți folosești puterea și poziția ca să-ți arăți mila față de toți oamenii din Illéa și să le faci dreptate?

— Da.

Mi se părea potrivit ca jurămintele în fața unei țări să necesite patru afirmații, spre deosebire de jurămintele față de o singură persoană, pentru care una singură era de ajuns. Cu ultimele cuvinte rostite de mine, episcopul mi-a așezat coroana pe cap. M-am ridicat și m-am întors cu fața la poporul meu, pelerina stând frumos înfășurată la picioarele mele ca o pisică. Episcopul mi-a dat sceptrul în mâna stângă și sfera în cea dreaptă.

S-a auzit atunci zgomotul puternic al loviturii unui baston în pământ, și oamenii din jurul meu au strigat: „Dumnezeu să o păzească pe regină!"

Și eu am simțit o emoție puternică în piept știind că acele cuvinte îmi erau destinate numai mie.

Capitolul 21

— Osten, ridică-te în picioare, pentru numele lui Dumnezeu! i-a ordonat mama.

— Dar este atât de cald! s-a plâns el când am început ceea ce avea să fie o ședință foto maraton.

Tata a venit lângă mine.

— Poți să reziști cinci minute pentru fotografii, fiule.

Ahren a râs.

— Oh, mi-a fost dor de voi toți.

Eu l-am îmbrâncit ușor.

— Ce mult mă bucur că nu filmează nimeni.

— Bine, bine. Suntem cu toții pregătiți! i-a strigat tata fotografului.

El și mama au venit în spatele meu, cu brațele pe spătarul scaunului. Osten și Ahren au îngenuncheat de-o parte și de alta, în vreme ce Kaden stătea cu o mână la spate, aproape concurând cu mine pentru cea mai regală figură a unui membru al familiei.

Fotograful ne-a tot fotografiat până a fost mulțumit.

— Şi cine urmează?

Noi toţi am rămas la locurile noastre, aducând-o pe Camille în cadru. Apoi, ca să avem o fotografie a întregii familii, fiecare băiat din Elită a apărut în portret.

Apoi, am fost fotografiată împreună cu soţii Leger şi cu fiecare membru din consiliul consultativ, inclusiv cu Lady Brice, care a renunţat la postura tradiţională şi rigidă şi, în schimb, m-a îmbrăţişat strâns. „Sunt atât de mândră!" îmi tot spunea. „Foarte, foarte mândră!" După aceea, bineînţeles, a trebuit să facem o fotografie cu întreaga familie Woodwork.

Josie a venit cât de repede a putut şi s-a aşezat în aşa fel, încât, practic, era în faţă şi în centru. Am scuturat din cap când doamna Marlee m-a îmbrăţişat.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, scumpo. Ai crescut aşa de repede!"

Am râs.

— Mulţumesc, doamnă Marlee! Mă bucur că am putut fi toţi astăzi aici.

Domnul Woodwork a zâmbit.

— De parcă am fi ratat ocazia. Felicitări!

Doamna Marlee încă îmi ţinea mâinile.

— A fost minunat să te văd încoronată şi cum tu şi Kile aţi devenit atât de apropiaţi în ultimele luni.

Am zâmbit.

— Sincer, acum îmi este greu să-mi imaginez cum ar fi să nu fim prieteni. Nu-mi vine să cred că ne-a luat atât de mult timp să ajungem să ne cunoaştem cu adevărat.

— E ciudat cum funcţionează relaţiile, a răspuns doamna Marlee. E păcat că tu şi Josie nu prea aţi avut cum să vă petreceţi timpul împreună.

— Poftim? a zis Josie, care putea să-și audă numele chiar și în codul Morse, de pe un alt continent.

— S-ar putea să-ți prindă bine să faceți mai multe împreună, a mai spus doamna Marlee, privindu-ne pe amândouă strălucind de bucurie.

— Da! Chiar ar trebui! a strigat Josie.

— Mi-ar face plăcere, am mințit eu. Dar acum că sunt regină, mă tem că timpul meu liber va fi foarte limitat.

Mama a zâmbit cu subînțeles în spatele prietenei sale. Știam că își dădea seama ce anume încercam să fac.

Doamna Marlee s-a încruntat.

— Așa este. Oh, știu! De ce nu o lași pe Josie să te însoțească din umbră câteva zile? Dintotdeauna s-a arătat profund interesată de viața unei prințese. Acum poate să studieze o regină!

— Ar fi minunat! a fost de acord Josie, apucându-mă de mână și, spre meritul meu, nu mi-am retras-o.

Cu toată lumea care aștepta să vorbesc și privirea mamei care mă avertiza că, regină sau nu, ar fi fost mai bine să nu-i dezamăgesc cea mai apropiată prietenă, nu am avut de ales.

— Desigur. Josie poate să mă însoțească din umbră. Va fi... grozav.

Josie s-a întors dansând la locul ei și eu l-am văzut pe Kile, care se străduia din răsputeri să nu râdă sesizând cel mai nou necaz al meu. Amuzamentul lui m-a făcut să zâmbesc și eram sigură că măcar aveam să par fericită în fotografii.

În cele din urmă, a sosit timpul pentru portretele individuale cu Elita. Am rămas în picioare, așteptându-i să vină cu toții în platou.

Fox a fost primul, elegant în costumul său de un gri-închis.

— În regulă, deci ce fac? a întrebat el. În poza de familie, mi-am ținut brațele pe lângă corp, dar simt că ar trebui, nu știu, să te țin de mână sau așa ceva.

— Da, e o idee bună! a strigat fotograful când Fox mi-a luat mâna.

El s-a apropiat, în timp ce noi zâmbeam printre blițurile care se succedau rapid.

Ean a venit agale, părând destul de mulțumit.

— Ești uimitoare, Eadlyn! Absolut uimitoare.

— Mulțumesc! Nici tu nu arăți prea rău.

— Așa e, a spus el, zâmbind afectat. E foarte adevărat.

A venit în spatele meu.

— Nu am apucat să îți mulțumesc până acum. Atât pentru faptul că m-ai iertat, cât și pentru discreția ta.

— Noi doi ne-am înțeles mereu fără să ne spunem prea mult. Știam că ești recunoscător.

— M-am pregătit pentru o viață plină de dezamăgiri, a recunoscut el, pe un ton aproape neliniștit, cum nu îl mai auzisem până atunci. Să consider că și altceva este posibil pare ireal. Nu prea știu cum să trec peste asta.

— Trăiește, pur și simplu.

Ean mi-a zâmbit, m-a sărutat pe frunte și s-a așezat într-o parte.

După Ean, a fost rândul lui Kile, care a traversat studioul și m-a făcut să țip când m-a ridicat în brațe și m-a învârtit.

— Lasă-mă jos!

— De ce? Pentru că ești regină? Îmi trebuie un motiv mai bun.

În cele din urmă, s-a oprit cu fața la cameră, iar eu mi-am dat seama că amândoi rânjeam ca niște idioți. Fotografiile acestea aveau să fie spectaculoase într-un mod absolut original.

— Aproape că m-am sinucis când am călcat pe trena aia, a spus el. Moda este mortală.

— Să nu îi spui asta lui Hale, am comentat eu.

— Ce să nu-mi spună? a zis Hale, când ei doi au făcut schimb de locuri.

— Că moda poate să ucidă.

Apoi Kile s-a îndepărtat, în timp ce își tot aranja costumul.

— Arăți uimitor! a spus Hale îmbrățișându-mă.

— Îți mulțumesc din suflet pentru că m-ai ajutat dimineață! Totul a rezistat.

— Bineînțeles. Te îndoiai de îndemânarea mea? m-a tachinat el.

— Niciodată.

M-am retras ca să putem face câteva poze în care să ni se vadă chipurile, dar abia așteptam să văd fotografiile în care ne îmbrățișam.

În cele din urmă, a venit rândul lui Henri, și doar zâmbetul lui a fost suficient ca ziua asta lungă să mi se pară scurtă. S-a oprit la câțiva pași în fața mea și a inspirat adânc.

— Arăți absolut minunat! Mă bucur pentru tine.

Profund mișcată, mi-am dus mâna la gură.

— Henri. Mulțumesc! Îți mulțumesc din suflet!

El a ridicat din umeri.

— Încerc.

— Te descurci de minune. Serios.

A dat aprobator din cap și a venit la mine, îndepărtându-mă apoi ușor de el. Mi-a aranjat cu grijă pelerina, astfel încât să-mi fluture în urmă și s-a așezat cu mâinile pe talia mea, stând mândru chiar lângă umărul meu.

Era clar că se gândise mult la cum voia să fie perceput în acest portret, iar eu l-am admirat pentru asta. După ce fotograful a terminat, Henri a dat să plece, dar apoi s-a oprit.

— Mmm, *entä* Erik? a spus arătând spre prietenul lui.

Kile s-a prins și a fost de acord.

— Da, și Erik a trecut prin asta. Trebuie să vină aici, sus.

Erik pur și simplu a scuturat din cap.

— Nu, sunt bine. Este în regulă.

— Du-te, omule, este doar o fotografie.

Kile l-a împins ușor, dar el tot nu s-a mișcat.

O parte din mine se îngrijora că, într-un fel, toți ar fi auzit cum bătăile inimii mele i-ar fi rostit numele dacă s-ar fi apropiat mai mult. Dar, pe cât de mult mă străduisem să îl evit în ultimele zile, pe atât de mare era provocarea de a nu fugi acum spre el.

M-am dus la el și, când și-a dat seama că mă apropii, și-a ridicat privirea spre mine. Într-o secundă, toată încăperea a prins viață. Ca și când strălucirea soarelui ar fi avut o melodie și sunetele pașilor o textură pe care o simțeam cu vârfurile degetelor ori de câte ori cineva se mișca.

Lumea s-a trezit când m-am uitat la el.

M-am oprit în fața lui Erik, sperând că nu păream la fel de tulburată pe cât eram de fapt.

— Nu îți poruncesc. Te rog.

El a oftat.

— Asta înrăutățește situația de o mie de ori.

Zâmbind, mi-a dat mâna, dar, înainte să pot să îl trag pe scenă, și-a privit îmbrăcămintea. Imediat după terminarea ceremoniei, își scosese sacoul și purta doar o vestă și cravata.

— Acum nu sunt destul de elegant, s-a plâns el.

Am oftat și am descheiat capsele care-mi țineau pelerina prinsă de rochie. În secunda în care am scos-o, Hale a venit să o ia cu grijă.

— Îți e mai ușor așa?

— Nu.

A înghițit.

— Dar, dacă tu chiar îți dorești asta…

— Da.

Mi-am înclinat capul și mi-am fluturat jucăuș genele. El a râs, dându-și seama că era clar învins.

— Ce trebuie să fac?

— Bine, fii atent.

Am rânjit, apropiindu-mă.

— Ține-o aici, am zis și i-am așezat o mână pe talia mea, iar pe cealaltă pe umărul meu.

Cu o mână i-am atins pieptul și cu cealaltă i-am cuprins mijlocul, rămânând într-o îmbrățișare lejeră.

— Acum, zâmbește la cameră.

— Bine, a spus el.

Cu mâna pe piept, i-am simțit inima bătându-i cu putere.

— Calmează-te, i-am zis încet. Gândește-te că suntem doar noi doi.

— Nu pot.

— Atunci, nu știu, spune ceva în finlandeză.

El a chicotit și a șoptit: „*Vain koska pyysit, hauska nainen.*"

Cu toate că nu înțelegeam cuvintele pe care a continuat să le murmure, știam că nu aveam să reușesc vreodată

să-i uit tonul. Fără să îl privesc, i-am simțit zâmbetul care m-a făcut doar să zâmbesc mai strălucitor. A trebuit să-mi aduc aminte să respir, așa de intens îl ascultam. În sufletul meu, știam că sunt cuvinte importante. Și nu recunoșteam niciunul.

— Asta a fost una reușită, a spus fotograful, iar Erik și-a retras mâinile aproape imediat.

— Vezi? A fost atât de îngrozitor? l-am întrebat eu.

— Credeam că va fi mult, mult mai dificil, a mărturisit el oarecum amuzat, ca și când mi-ar fi scăpat un detaliu.

Auzeam din nou ritmul inimii mele nesăbuite. Am înghițit, ignorându-l, și, în schimb, m-am întors să văd ai cui sunt pașii sonori care se auzeau intrând în sală.

— Marid! l-am salutat eu strigând.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar nu am putut să mă abțin. Aş putea cumva să fac o poză oficială cu noua mea regină? a întrebat Marid.

— Bineînțeles.

I-am întins o mână, iar el s-a apropiat și a luat-o bucuros.

— Țara freamătă, mi-a spus. Nu știu dacă ai auzit rapoartele de astăzi, dar reacția e una minunată, pozitivă.

— Nu am avut nicio secundă să pot să mă interesez, i-am mărturisit când mi-a ținut cu afecțiune ambele mâini și s-a întors cu fața spre aparatul de fotografiat.

— Nu este nevoie. Ai oameni la dispoziție pe care să-i suni și care să-ți raporteze totul mai târziu. Sunt pur și simplu bucuros să fiu primul care îți spune că ziua încoronării tale decurge minunat.

El mi-a strâns mâna și eu am oftat gândindu-mă că, poate, în cele din urmă, toate lucrurile se așezau.

CAPITOLUL 22

Am băut șampanie, am râs prea zgomotos și am mâncat jumătate din greutatea corpului meu în ciocolată. Doar pentru câteva ore, voiam să mă delectez cu opulența ridicolă despre care crezusem mereu că mi se cuvine. A doua zi aveam să beau apă, să îmi pun ordine în gânduri, să-mi fac griji despre cum să îmi păstrez țara unită și ce soț să-mi aleg.

Dar în seara asta? În seara asta urma să mă bucur de acest moment perfect, strălucitor.

— Încă un dans? m-a întrebat Ahren, surprinzându-mă în timp ce beam ceea ce juram că este ultimul pahar. Trebuie să prind un avion, dar voiam să îmi iau rămas-bun.

M-am ridicat, luându-l de mână.

— Mă voi mulțumi cu orice rămas-bun. Orice altceva va fi mai bun decât ultima dată.

— Încă am remușcări, dar știi de ce nu am putut.

Am luat poziția de dans, iar el m-am învârtit prin cameră.

— Da. Totuşi nu mi-a uşurat situaţia. Adaugă asta la tot ce se întâmplă în jur, şi viaţa a fost un pic mai dură fără tine aici.

— Îmi pare rău. Dar te descurci foarte bine; aş paria că mai bine decât crezi.

— Vom vedea. Încă trebuie să-mi formez guvernul, să mă asigur că mama şi tata o lasă mai moale şi să găsesc pe cineva care să se căsătorească cu mine.

El a ridicat din umeri.

— Deci, pe scurt, nimic.

— Practic, este o vacanţă.

A chicotit. Oh, cât de mult îmi lipsise să-l aud.

— Îmi cer scuze dacă scrisoarea mea a fost dură. Mama şi tata voiau să te protejeze, dar eu mă temeam că s-ar putea să ai probleme dacă nu ştii în ce situaţie te afli.

— Nu mi-a fost uşor să o citesc, dar m-am confruntat cu cele scrise de nenumărate ori. Chiar ar fi trebuit să îmi dau seama. Dacă nu aş fi fost atât de egoistă...

— Încercai să te protejezi, a spus el repede, întrerupându-mă. Faci ceva ce nu a mai făcut nimeni în ţara asta. Bineînţeles că ai găsit moduri prin care să o faci mai uşor.

Am scuturat din cap.

— Tata era extenuat. Mama mergea înainte în ritmul ei alert. Tu erai îndrăgostit, iar eu am încercat să te fac să te răzgândeşti. Există un cuvânt pentru ceea ce am făcut, dar sunt prea doamnă ca să îl rostesc.

Asta l-a făcut să râdă zgomotos, iar eu am surprins câţiva oameni uitându-se în direcţia noastră, cea mai atentă fiind Camille. Îmi dorisem să fiu supărată pe ea, pe această fată care făcuse tot ce încercam să fac eu, dar de

zece ori mai bine, și care îmi luase geamănul. Dar era clar cât de fericită este să ne vadă reuniți.

Tot nu înțelegeam cum învățase totul atât de ușor, cum părea să rămână o lideră și o fată deosebită fără efort. Mă îngrijora că, pe cât de perfectă era ziua aceasta, nu avea să dureze.

— Hei, a spus el, observând îngrijorarea din ochii mei. Va fi bine. Vei reuși să treci peste asta.

M-am mai liniștit, încercând să găsesc magia care îmi cursese prin vene cu doar câteva clipe în urmă. Eram noua regină; nu s-ar fi cuvenit să fiu tristă tocmai azi.

— Știu. Doar că nu sunt sigură cum anume.

Cântecul se apropia de sfârșit, iar Ahren a făcut o plecăciune adâncă.

— Trebuie să vii la Paris de Anul Nou.

— Iar tu trebuie să te întorci pentru următoarea noastră aniversare, am insistat eu.

— Atunci, va trebui să-ți petreci luna de miere în Franța.

— Doar dacă te întorci aici pentru nuntă.

El a întins o mână.

— S-a făcut.

Am dat mâna, iar geamănul meu prețios m-a tras mai aproape pentru o îmbrățișare.

— Am plâns zile în șir gândindu-mă că nu mă vei ierta niciodată pentru că am plecat. Faptul că nu ești deloc supărată îmi îngreunează și mai mult plecarea.

— Trebuie să suni. Și nu doar pe mama și pe tata, trebuie să mă suni pe mine.

— O voi face.

— Te iubesc, Ahren!

— Te iubesc, Maiestate!

Am râs și amândoi ne-am șters la ochi o clipă.

— Apropo de nunta aceea, a început el, ai vreo idee cine va fi mirele tău?

Am studiat camera. Cei din Elită erau ușor de reperat cu costumele și cravatele lor noi, la fel de frumoși ca oricare dintre nobilii invitați. Îi urmărisem toată noaptea, adăugând comportamentul lor la grămada de informații pe care le aveam despre ei.

Kile îi întreținuse cu grație pe cei mai mulți tineri invitați, iar Fox strânsese atât de multe mâini încât, la un moment dat, îl surprinsesem masându-și încheieturile. Deși Ean și Hale nu mai participau la Alegere, îi auzisem vorbind aprins presei despre caracterul meu, întrecându-mi toate așteptările. Iar apoi, era Henri. El își dăduse toată silința să fie alături de Erik, ajutându-l să comunice, dar, cât l-am urmărit studiindu-i pe petrecăreți de pe scaun, mi-am dat seama că îi fusese greu.

— M-am răzgândit de câteva ori. Este greu să fii sigur care este alegerea corectă. Vreau doar să fac ceea ce este mai bine pentru toată lumea.

— Inclusiv pentru tine?

Am zâmbit, incapabilă să răspund.

— Dacă e un lucru pe care sper că-l dovedește plecarea mea de acasă, a spus el serios, este că tu trebuie să faci tot ce este necesar ca să fii cu persoana pe care o iubești.

Iubirea. Presupuneam că iubirea, ca și hainele, era ceva care nu satisfăcea doi oameni la fel. Nu eram încă sigură cum arăta cuvântul pentru mine, dar simțeam că, destul

de curând, avea să fie pe deplin definit. Tot ce rămânea de văzut era dacă definiția putea să mă mulțumească.

— Îți spun, Eady, toate războaiele, tratatele și chiar țările vor apărea și dispărea. Dar viața ta îți aparține, unică și sacră, iar tu ar trebui să fii cu persoana care te face să o simți așa în fiecare secundă binecuvântată pe care o trăiești.

Mi-am coborât privirea, studiindu-mi rochia și simțind greutatea coroanei de pe cap. Da, viața mea era unică și sacră, dar, de la naștere – cu doar șapte minute înaintea lui – aparținuse oricui, numai mie nu.

— Mulțumesc, Ahren! Voi ține minte.

— Te rog să o faci.

Mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Du-te și caută-ți soția. Să ajungeți cu bine acasă și să ne anunți când aterizezi, bine?

El mi-a luat mâna de pe umărul lui și a sărutat-o.

— La revedere, Eady.

— La revedere.

Chiar dacă eram foarte obosită, știam că încă nu era momentul să plec pe furiș. *O ultimă tură,* mi-am spus eu. Aveam să strâng niște mâini, să dau două sau trei interviuri și să ies pe ușa laterală.

Atât de mulți mi-au zâmbit, m-au îmbrățișat, mi-au făcut urări de bine și mi-au promis să ne revedem curând, fapt care îmi dădea tot atât de repede energie pe cât mă secătuia. Când am ajuns în locul unde Ean vorbea cu câțiva oameni care câștigaseră la loterie o invitație la încoronare, a început un alt vals.

— Oh, un dans! a exclamat o tânără.

Credeam că se referă la faptul că voia să danseze cu Ean, dar ea l-a înghiontit spre mine, iar el a fost bucuros să mă însoțească pe ring.

După câteva piruete, a trebuit să întreb:

— De când îl placi pe Hale?

El a zâmbit.

— Din clipa în care ne pregăteam să te întâlnim. Părea atât de bucuros, aproape ca un personaj de desene animate. Era adorabil.

— Chiar este adorabil, am confirmat eu.

— Îmi pare rău că te-am mințit. Plănuiam să duc secretul cu mine în mormânt.

— Și acum?

El a ridicat din umeri.

— Nu sunt sigur. Dar Hale insistă al naibii de mult să fiu eu însămi, încât nici nu aş încerca să mă folosesc de nimeni ca de un paravan ca să-mi ascund firea, așa cum am încercat cu tine. Nu este corect pentru nimeni.

— Uneori este dificil să fii corect cu tine însuți, nu-i așa?

El a dat aprobator din cap.

— Totuși, nu aş compara circumstanțele noastre. În cele din urmă, nimănui nu-i pasă de mine și tuturor le pasă de tine.

— Nu fi prostuț. Îmi pasă de tine. Îmi pasă de snobul îngâmfat care s-a prezentat chiar în prima zi.

El a râs, amintindu-și. O parte din acea strălucire dispăruse. Nu toată, dar știam cât de greu este să-ți lași garda jos.

— Și îmi pasă de persoana neliniștită și blândă care este acum în fața mea.

Ean nu era genul care să plângă. Nu a înghițit, nu a clipit și nici nu a făcut vreun gest tipic, dar am simțit că, dacă ar fi fost vreodată să verse o lacrimă, acesta ar fi fost momentul.

— Mă bucur atât de mult că apuc să te văd regină. Mulțumesc, Maiestate! Pentru tot.

— Oricând.

Melodia s-a terminat, iar noi am făcut o plecăciune unul spre celălalt.

— Este în regulă dacă plec dimineață? a întrebat el. Aş vrea să-mi petrec ceva timp cu familia mea. Să discutăm.

— Bineînțeles. Ținem legătura.

El a dat din cap și a traversat camera, gata să își înceapă noua viață.

Reușisem. Trecusem peste ziua aceasta fără să fac nimic umilitor, nimeni nu protestase, și încă rezistam. Se terminase, iar eu puteam să evadez în pacea și liniștea camerei mele.

Iar apoi, când să ies pe ușa laterală, l-am văzut pe Marid vorbind în fața unei camere de televiziune.

S-a uitat la mine și s-a luminat ca un foc de artificii, făcându-mi semn să mă alătur inverviului său. Şi, chiar dacă îmi doream cu toată ființa să plec și să mă odihnesc, zâmbetul lui atât de fermecător m-a convins să merg lângă el.

Capitolul 23

— Iat-o pe doamna momentului, a spus el, cuprinzându-mă cu un braț în timp ce reportera a chicotit.

— Maiestatea Voastră, cum vă simțiți? a întrebat ea, îndreptând microfonul spre mine.

— Am voie să spun că sunt obosită? am glumit eu. Nu, a fost o zi incredibilă și, cu multele lucruri neplăcute care s-au petrecut recent în țara noastră, sper că ziua de astăzi le va ridica moralul tuturor. Și sunt foarte entuziasmată să mă apuc de treabă. Mulțumită tinerilor minunați care participă la Alegere și prietenilor, ca domnul Illéa aici de față, am reușit să aflu atât de multe lucruri despre poporul meu. Sper că vom reuși să găsim metode prin care să cunoaștem și să rezolvăm nevoile tuturor mult mai eficient.

— Ne puteți oferi vreun indiciu în legătură cu ce aveți în plan să faceți? a întrebat ea nerăbdătoare.

— Ei bine, cred că întâlnirea noastră de la primărie, care a fost în totalitate ideea lui Marid, am spus gesticulând spre

el, a avut un început cam agitat, dar, în cele din urmă, a fost foarte instructivă. Și, recent, Sir Woodwork chiar a făcut o propunere interesantă, care le oferă cetățenilor o cale mult mai ușoară de a înainta cereri coroanei. Nu pot spune prea multe despre asta acum, dar a fost foarte inspirată.

— Apropo de cereri, a spus ea emoționată, aveți noutăți?

Am râs.

— Lăsați-mă să trec de prima săptămână ca regină, iar apoi mă voi concentra din nou asupra întâlnirilor.

— Destul de corect. Și dumneavoastră, domnule? Aveți vreun sfat pentru noua noastră regină?

M-am întors spre Marid, care a ridicat din umeri și și-a plecat capul.

— Vreau doar să îi urez mult noroc în domnia ei și să își termine Alegerea. Băiatul care îi va câștiga inima va fi mai norocos decât crede.

Marid a înghițit, părând să-i fie greu să se uite din nou în ochii reporterei, care a dat entuziasmată din cap.

— Cu siguranță.

Ea s-a întors spre cameră și a încheiat interviul, fără să mai fie atentă la noi.

L-am luat de braț pe Marid și l-am întors spre mine ca să nu fim auziți.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă după cât de amabil ai fost cu mine, dar nu se cuvine să te porți așa.

— Așa cum? a întrebat el.

— Ca și când între noi ar fi putut să fie ceva, dacă nu s-ar fi organizat Alegerea. Din câte știu, este a treia oară când ai spus așa ceva, dar eu nu te-am văzut de câțiva ani.

Este datoria și obligația mea să mă căsătoresc cu unul dintre candidații mei, deci este inacceptabil să te porți ca și când ai fi rănit, având în vedere că noi nu am avut nicio relație. Insist să încetezi imediat.

— Și de ce aș face-o? a spus el pe un ton provocator.

— Poftim?

— Dacă familia ta ar fi fost câtuși de puțin atentă la poporul vostru, ai fi aflat până acum că, atunci când este vorba de public, am o voce incredibil de puternică. Ei mă prețuiesc. Ar trebui să vezi grămezile de scrisori pe care le primesc de la admiratori. Nu toți cred că familia Schreave este cea mai justificată să conducă.

Am înghețat, îngrozită că ar putea exista un adevăr în ceea ce spunea el.

— Îmi datorezi multe, Eadlyn. Ți-am păstrat imaginea bună în presă, te-am vorbit de bine în toate interviurile și am salvat întâlnirea de la primărie. Eu am făcut asta, nu tu.

— Aș fi putut...

— Nu, nu ai fi putut. Și asta este problema. Nu poți face treaba asta de una singură. Este aproape imposibil, motiv pentru care este o idee minunată să te căsătorești. Doar că nu-ți cauți soțul unde trebuie.

Eram prea uluită ca să vorbesc.

— Și, să fim sinceri: dacă vreunul dintre băieții aceia ar fi fost atât de încântat de tine, nu ar fi roit acum în jurul tău? De pe margine, toți par indiferenți.

Șocul meu s-a transformat în frică. M-am uitat prin cameră. Avea dreptate. Niciunul dintre cei din Elită nu părea nici pe departe conștient de prezența mea.

— Între timp, dacă te unești cu mine, descendența Illéa-Schreave va fi pe deplin asigurată. Nimeni nu ar îndrăzni să pună sub semnul întrebării dreptul tău de a conduce dacă ai fi soția mea.

Camera s-a clătinat un pic, iar eu m-am luptat să mă calmez cât el a continuat.

— Și poți verifica cifrele dacă vrei, dar, în ceea ce privește opinia publică, evaluarea acceptării mele este de două ori mai mare decât a ta. Te-aș putea ridica de la statutul de tolerată la cel de adorată peste noapte.

— Marid, am spus eu, urând că vocea-mi părea atât de slabă. Așa ceva este imposibil.

— Nu este. Și fie poți să pui capăt Alegerii de una singură, fie pot lansa zvonuri despre noi până în punctul în care nimeni nu o va mai lua oricum în serios. Înainte să termin, vei părea mai fără suflet decât te cred ei deja.

Mi-am îndreptat spatele.

— Te voi distruge! am jurat eu.

— Încearcă. Să vezi cât de repede se vor întoarce împotriva ta.

M-a sărutat pe obraz.

— Ai numărul meu de telefon.

Marid a plecat, dând nonșalant mâna cu cei pe lângă care trecea ca și când ar fi fost deja un membru al familiei regale. În timp ce toate privirile păreau să-l urmărească pe el, am ieșit în liniște din cameră.

Eram o proastă. Crezusem că Hale ține la mine, că Ean venise ca să mă sprijine și nu m-am putut înșela mai mult. Greșisem crezând în Burke, Jack și Baden. Fusesem sigură că Marid este aici ca să mă ajute, dar el nu încercase decât

să urce pe tron. Instinctele mă dezamăgeau la fiecare pas și, brusc, părea că oamenii din jurul meu sunt falşi.

Mă înșelam în privința tuturor? Greșeam având încredere în Neena sau în Lady Brice? Kile nu era prietenul pe care îl credeam? Puteam avea încredere în ce simțeam sau credeam despre toată lumea?

M-am rezemat de zid, gata să izbucnesc în plâns. Eram regina. Nimeni nu era mai puternic decât mine. Și, totuși, niciodată nu mă simțisem mai neajutorată.

O altă siluetă a ieșit pe ușă și, înainte să mă pot feri mai mult, i-am văzut chipul lui Erik.

— Maiestate, îmi pare rău! Încercam doar să scap de mulțime. Trebuia să suport cam multe pentru gustul meu.

Nu i-am răspuns.

— Se pare că a fost prea mult și pentru tine, a adăugat el precaut.

Am fixat podeaua cu privirea.

— Maiestate? S-a apropiat, șoptind: Te pot ajuta?

Am privit în ochii de un albastru sălbatic și mi-am abandonat toate grijile. Inima mi-a spus *fugi*. Aşadar, l-am luat de mână și asta am făcut.

Am pornit pe hol, uitându-mă înapoi o dată ca să mă asigur că nu mă urmărea nimeni.

Așa cum am sperat, Salonul Doamnelor era gol. Lăsând luminile stinse, m-am apropiat de fereastră, ca măcar lumina lunii să mă ajute să văd.

— Cu riscul de a mă face de râs mai mult decât am făcut-o deja, vrei să-mi răspunzi la o întrebare? Și trebuie să fii foarte sincer. Îți dau permisiunea să îmi rănești sentimentele. *Trebuie* să știu.

După un moment lung, el a dat aprobator din cap, deși expresia lui îmi spunea că este îngrozit de ce ar putea urma.

— Există vreo șansă să simți pentru mine același lucru pe care îl simt eu pentru tine? Dacă ai simțit măcar o parte din furtuna care-mi tulbură inima, trebuie să știu.

Erik a răsuflat, părând uluit și trist în același timp.

— Maiestate, eu...

— Nu! am exclamat eu, smulgându-mi coroana de pe cap și aruncând-o. Nu Maiestate! Eadlyn. Sunt doar Eadlyn.

El a zâmbit.

— Tu ești mereu doar Eadlyn. Și mereu ești regina. Ești totul pentru toată lumea. Și infinit mai mult pentru mine.

I-am atins pieptul cu mâna și i-am simțit inima bătând cu putere în același ritm cu a mea. El a părut brusc conștient de cât de disperată sunt și, fără să spună nimic, mi-a cuprins obrajii cu palmele și s-a aplecat să mă sărute.

M-am gândit la toate momentele petrecute împreună. La postura lui stângace din ziua în care ne-am întâlnit prima dată și la cum l-am mustrat înainte de paradă pentru că își rodea unghiile. La cum mă protejase când izbucnise cearta din bucătărie și la cum îl privisem de nenumărate ori când băieții erau adânciți în rugăciune în fața aripii spitalului. Și, mai uimitor, la momentul din Salonul Doamnelor, când Camille mă întrebase la cine mă gândesc și la cât de mult mă străduisem să mă abțin să îi rostesc numele cu voce tare în acel moment.

M-am gândit la toate, secundele magice și nepermise arzând în mine cât ne-am continuat sărutul periculos, trădător. Când ne-am retras în cele din urmă, aveam lacrimi

în ochi, sigură că plecarea lui Ahren și frica de a-mi pierde mama fuseseră nedureroase în comparație cu asta.

El a scuturat din cap, ținându-mă încă în brațe.

— Bineînțeles că singura dată când mi-am permis să mă îndrăgostesc, mi-am ales pe cineva din altă stratosferă.

Mi-am înfipt degetele în cămașa și în vesta lui, atât de furioasă că nu puteam să mă agăț de el la nesfârșit.

— Asta va fi prima dată în viața mea când nu voi reuși să am ce-mi doresc cu adevărat. Este atât de crud că se întâmplă să fii tu.

El a înghițit.

— Atunci, chiar este imposibil?

Mi-a căzut fața. Nu voiam să rostesc cuvintele.

— Mă tem că da. În atât de multe feluri acum. Abia reușesc să-mi explic totul, dar toate tocmai s-au complicat și mai mult pentru mine.

— Nu-mi datorezi nicio explicație. Știu deja. Am făcut greșeala de a-mi permite o clipă să sper. Asta e tot.

— Îmi pare atât de rău! am șoptit eu, coborându-mi privirea. Dacă aș fi crezut că pot anula toată chestia asta, aș fi făcut-o. Dar ar fi fost considerată o altă greșeală, pe lângă toate celelalte lucruri egoiste și prostești pe care le-am făcut.

Mi-a ridicat ușor bărbia.

— Te rog să nu vorbești așa despre femeia pe care o iubesc.

Încercam să zâmbesc.

— Am fost atât de nedreaptă cu tine. Mă mânca de vie, toată rătăcirea, dar poate că ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă nu ne-am fi cunoscut niciodată.

— Nu, a spus el, reușind cumva să găsească alinare în mijlocul despărțirii noastre. Nu este nicio rușine să iubești pe cineva și este o mare onoare în a face ceea ce este corect. Păcat că cele două lucruri nu coincid pentru noi, dar asta nu înseamnă că momentul de față nu este important pentru mine.

— Sau pentru mine.

El mă ținea de mână atât de tandru, părând încă șocat că are curajul să o facă.

— Ar trebui să mă întorc, a spus el. Nu mi-ar plăcea să stârnesc un scandal.

Am oftat.

— Ai dreptate.

Și, totuși, nu puteam renunța. M-am ridicat, lipindu-mă de el.

— Încă nu sunt logodită, am șoptit eu. Ai vrea să ne vedem mâine-seară?

Era imposibil să nu văd toate rotițele care se roteau în mintea lui. Tot la fel de ușor mi-a fost să văd momentul în care a încetat să se gândească și a dat oricum afirmativ din cap.

— Îți voi da de veste. Pleacă acum, iar eu voi ieși peste câteva minute.

Erik mi-a dat un ultim sărut grăbit și a ieșit repede pe hol. Între timp, mi-am recuperat coroana și m-am îndreptat spre panoul ascuns din spatele raftului de cărți. Voiam să mă asigur că nimeni nu avea să mă găsească în seara asta.

În Illéa nu mai existau rebeli și nici alte astfel de amenințări de care să fug. Dar în palat încă mai erau zeci de culoare secrete, iar eu le cunoșteam pe toate.

Capitolul 24

— Bună dimineața, Maiestate! m-a salutat Lady Brice când am intrat în birou.

De obicei, reușeam să dorm mai mult duminica, dar nu îmi puteam petrece prima zi ca regină în pat, ținând mai ales cont de cum se terminaseră lucrurile seara trecută.

Am oftat, obosită și emoționată.

— L-am auzit de un milion de ori ieri, dar tot mi se pare ciudat să răspund la un asemenea apelativ.

— Vei avea zeci de ani să te obișnuiești cu el, mi-a răspuns ea zâmbind.

— Apropo de asta, trebuie să discut cu tine despre Alegere și domnia mea, și despre o complicație neașteptată.

— Complicație?

— Poți să-mi spui ceva? Cât de celebru este Marid?

Lady Brice a fluierat.

— Și-a făcut un renume în ultimii câțiva ani. Este intervievat deseori la radio și este atât de frumos și provine

dintr-o familie atât de celebră, încât ajunge și în multe ziare. Destui oameni îl ascultă când vorbește. Din fericire, a decis să se întoarcă, nu?

Înainte să-i pot explica ce se întâmplase aseară, am auzit ușa deschizându-se în spatele meu, iar Josie a dat buzna în cameră.

— Hei! Sper că nu am întârziat! a exclamat ea.

Am închis frustrată ochii. Uitasem că de astăzi trebuia să mă observe din umbră.

— Te pot ajuta cu ceva? a întrebat Lady Brice.

— Oh, am venit ca să te ajut eu *pe tine,* a anunțat ea. Azi o urmăresc pe Eadlyn. Poate pentru mai mult timp, dacă totul merge bine.

— Doamna Marlee a sugerat asta în timpul ședinței foto de familie de ieri, am spus repede.

Lady Brice a dat din cap, iar în momentul acela a intrat și Neena în birou. Deși nu eram sigură de cât de comod îmi era să spun totul în fața lui Josie, părea că nu am de ales.

— Bine, am început eu încet, avem o problemă. Și se numește Marid Illéa.

— Serios? a întrebat Neena. A părut de ajutor până acum.

— Da, așa a intenționat să pară. Dar, de fapt, scopul său a fost mereu acela de a ajunge la coroană. Am înghițit, simțindu-mă din nou prost. Aseară, i-am reproșat că încurajează presa să creadă că am fost mai mult decât prieteni, iar el mi-a spus că plănuiește să urmărească perspectiva aceasta până când publicul va cere să mă căsătoresc cu el.

Lady Brice și-a dus mâinile la cap.

— Știam că ar putea să submineze toată situația. Știam. Ar fi trebuit să negăm zvonurile.

Am scuturat din cap.

— Nu e vina ta. Mi-ai dat ocazia de la început, iar eu nu am profitat de ea. Doar că nu m-am gândit că va încerca să își facă loc în palat ca o figură permanentă.

— Câtă șiretenie! a spus Lady Brice, strângându-și pumnii. Părinții lui au aruncat cu pietre și au dat năvală în palat. Tot ce trebuie să facă el este să dea câteva declarații bine sincronizate, și intră fără să pară nici pe departe agresiv.

— Exact. Iar eu... mă tem. Dacă îi convinge pe oameni să creadă că ar trebui să fie prințul meu consort, vor ataca monarhia. Sunt în pragul revoltei de ceva timp, iar acum, că sunt regină, nimic nu mai poate opri populația care s-a abținut de dragul tatălui meu. Dar, dacă cedăm, iar el este dispus să mintă așa de ușor doar ca să ajungă lângă mine...

— Ce ar face când ar vedea că nu mai are nevoie de tine? a întrebat sumbru Lady Brice.

Deja îmi imaginasem zeci de scenarii diferite. Ar fi spus că alunecasem pe scări, că adormisem în cadă sau că genele familiei Singer îmi afectaseră și mie inima. Nu voiam să-l cred pe Marid malefic, dar înțelegeam că urmărește puterea și că nu mă respectă deloc.

Știam că era posibil să fiu paranoică. Dar, după ce ratasem atât de multe lucruri în ultimele câteva luni, lucruri care ar fi trebuit să mă forțeze să fiu atentă, să-mi spun părerea, să fac ceva, acum nu era momentul să presupun că totul avea să fie în regulă.

— Atunci va trebui să îi închidem gura. Ce facem? a întrebat Neena.

— De ce trebuie să faci ceva? a întrebat Josie.

Ne-am întors toate spre ea, iar zâmbetul i-a pierit sub greutatea privirilor noastre.

— Vreau să spun, ești regina. Ai putea să-l și ucizi, dacă ai vrea. Dacă ar fi un trădător, nu?

— Dacă s-ar purta ca un trădător, da. Dar când pare că este îndrăgostit de mine, iar eu decid să-l spânzur, cum m-ar percepe toți?

Ea a mijit ochii, gândindu-se.

— Ca pe o ființă îngrozitoare.

— Mai rău decât îngrozitoare. Iar acceptarea mea atârnă și așa de un fir de ață. Nu îl pot ucide. Nici măcar nu cred că pot să declar public faptul că nu mă interesează acum, nu fără consecințe.

— Atunci, ce? a întrebat Lady Brice.

— Tot ce am vorbit rămâne între noi. Înțelege toată lumea? M-am holbat la Josie, sperând că înțelegea importanța secretului. În primul rând, îl vom ignora pe Marid. Nu are voie în palat și, dacă va suna, nimeni nu va vorbi cu el. De acum înainte, nu poate fi văzut în prezența mea. Nu putem să dăm presei nici măcar un zvon.

— De acord, a comentat Lady Brice.

— În al doilea rând, am plănuit cum se vor desfășura următoarele câteva săptămâni ale Alegerii. Ean va pleca spre casă în dimineața asta. Am vorbit aseară și este pregătit să plece. La începutul săptămânii viitoare, va pleca și Hale.

Neena s-a strâmbat.

— Plecarea lui Hale mă întristează.

— Și pe mine, dar așa am convenit amândoi, deci te asigur că niciunul din noi nu s-a supărat.

— Asta ușurează situația, a recunoscut ea. Dar stai. Nu cumva trebuie să alegi în patru zile, imediat ce rămâi cu ultimii trei?

— Ba da. Singura cale de a-l învinge pe Marid în jocul lui este să-mi aleg un soț cât de repede posibil. Și, indiferent de cât de îndrăgostită aș putea fi sau nu, trebuie să pară o alegere la fel de bună ca a părinților mei. Mai bună, dacă am reușit. Am inspirat adânc. Deci, după plecarea lui Hale, vom aștepta câteva zile, iar apoi îl vom elimina pe Fox. Este drăguț, dar nu ne leagă nimic. Astfel, Kile și Henri vor fi ultimii doi finaliști, iar eu intenționez să fac o emisiune în direct cam peste două săptămâni, ca să îmi anunț logodnicul.

— Două săptămâni! a suspinat Neena. Eadlyn!

— Voi avea nevoie de ajutor în privința aceasta, am continuat eu. Am verificat niște statistici recente, iar Hale și Kile sunt pe primele locuri de ceva timp. Mă voi asigura că decizia lui Hale de a pleca va fi văzută ca necesară, astfel încât populația să fie satisfăcută de plecarea lui, dar ne trebuie ceva senzațional pentru Henri. Cum ar fi că gătește pentru oamenii din aziluri sau că familia lui se trage din nobilimea swendwayană. Chiar dacă trebuie să forțați adevărul, să o faceți. Ajutați-l să ajungă în finală cu acceptul tuturor.

Un moment, nimeni nu a rostit nicio vorbă.

— Măcar îl iubești pe Kile? a întrebat Josie.

Pentru prima dată, expresia de indiferență îi dispăruse și în privirea ei am văzut îngrijorarea profundă și reală.

M-am gândit la Erik. La faptul că îmi promisese că merită, la cum mă tratase de la început, la cum mă sărutase.

La cum avea să plece în curând.

— Aş fi fericită cu Kile.

Cu siguranță conducătorii de până acum făcuseră sacrificii mult mai importante, dar Lady Brice, Neena şi Josie arătau de parcă aş fi fost condamnată la moarte.

— Mă veți ajuta sau nu? am întrebat eu.

— Voi vedea ce pot să aflu despre Henri, a spus Lady Brice. Aş prefera să încep cu ceva absolut adevărat.

— Şi eu. Şi sunt sigură că vei putea să găseşti ceva pentru el. Este atât de drăguț.

— Chiar este, a confirmat Neena. La fel şi Kile. Ai fi putut alege mai rău.

Da, am gândit eu. *Dar aş putea să aleg şi mult mai bine.*

— Fă ceea ce este nevoie ca să aranjezi totul. Eu îmi voi petrece restul zilei lucrând din camera mea. Josie?

Ea a devenit brusc atentă.

— Vii şi mâine sau ți-a fost de ajuns?

— A fost mai mult decât suficient, a spus fata înghițind.

— Nu ai voie să sufli niciun cuvânt, înțelegi?

Ea a dat aprobator din cap, dar abia suportam să o privesc. Părea atât de tristă pentru mine şi, dintre toți oamenii, nu suportam ca ea să mă compătimească, dar, când m-am uitat la Neena şi Lady Brice, expresiile lor erau la fel de grave.

Am părăsit camera cu capul sus, amintindu-mi că, indiferent de situație, eram încă regină.

Capitolul 25

— Ce loc este acesta? a întrebat Erik.

Mă străduisem să-l fac confortabil, furișându-mă înăuntru cu un coș plin de lumânări și pături în miezul zilei și cu un altul plin cu mâncare, când toată lumea plecase la cină.

Erik spusese că se simte rău, eu că am de lucru, și ne întâlniserăm într-un loc greu de observat de la etajul doi. Unul dintre cele mai accesibile culoare care conducea spre camera mare retrasă era lângă fostul dormitor al mamei, cel din timpul Alegerii ei. Uneori, se ducea acolo în pelerinaj, ca și când ar fi fost cel mai liniștit loc din palat pentru ea.

— Când rebelii reprezentau o amenințare mortală, familia regală obișnuia să se refugieze aici, i-am spus lui Erik, în timp ce mergeam. Dar locul acesta nu a fost folosit de mai bine de zece ani, iar acum cred că ar putea fi cel mai mare secret al palatului.

— Cu alte cuvinte, nimeni nu ne va găsi, a răspuns Erik zâmbind.

— Nu și dacă nu vrem să o facă.

El a inspirat profund.

— M-am simțit atât de vinovat azi, sfâșiat între entuziasmul față de invitația ta și vinovăția că nu sunt nici măcar o alegere.

Am dat din cap, scoțând farfurii din coș și așezându-le pe pături.

— Știu. Am blestemat Alegerea așa cum nu am făcut-o de când au pomenit-o părinții mei prima dată. Iar apoi, mi-am retras cuvintele pentru că, dacă nu ar fi fost organizată...

Ne-am uitat lung unul la altul și eu mi-am mutat privirea oftând, continuând să aranjez picnicul la lumina lumânărilor.

— Știi, tatăl meu nu trebuia să se însoare cu mama.

— Glumești, a spus el, venind lângă mine.

— Se pare că bunicul a ales fetele care au venit la concurs. El a inclus doar trei din Cinci ca să calmeze castele inferioare și pe mama a urât-o de la început. Pe deasupra, am aflat că părinții mei se certau tot timpul. Am ridicat din umeri, încă surprinsă de trecutul lor furtunos. Am crescut crezând că ei doi fac parte dintr-un basm, știi? S-a dovedit însă că erau ca toți ceilalți. Cumva, relația lor pare și mai plină de magie datorită acestui lucru.

Am lăsat cuvintele să plutească, gândindu-mă la tot ce știam acum.

— Când afară plouă, ei dansează. De fiecare dată când cerul se întunecă, îi găsești împreună. Îmi aduc aminte că, o dată, tata a dat buzna în Salonul Doamnelor, ceea ce nu se cuvine. Trebuie să fii invitat înăuntru. Dar ploua, iar el nu voia să mai aștepte, venise să o ia la dans. Iar odată, pe hol, a făcut o mișcare mai îndrăzneață, ținând-o de talie

și aplecând-o, iar ea pur și simplu râdea fără oprire. Pe atunci își lăsa părul liber și semăna cu o cascadă roșie. Era ca și când, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, reușeau să se regăsească.

— Știu despre ce vorbești.

Erik a ochit sticla de vin roșu pe care o furasem și a zâmbit.

— Părinții mei se regăsesc la o *omenalörtsy*.

Mi-am cuprins genunchii cu brațele, strângându-mi rochia sub mine.

— Ce este aia?

— Este un fel de gogoașă cu măr. Mama i-a făcut o tavă când își dădeau întâlnire și a devenit o tradiție de-a lor. Când se întâmplă ceva bun: *omenalörtsy*. Când se împacă după o ceartă: *omenalörtsy*. Când pare a fi o zi de vineri deosebit de minunată: *omenalörtsy*.

— Cum s-au cunoscut?

— Va suna ciudat, dar prin șuruburi și piulițe.

Am mijit ochii.

— Deci... sunt mecanici?

— Nu, a răspuns el chicotind. Practic, părinții mei se cunosc de o viață. Au crescut în același orășel din Swendway. Când aveau unsprezece ani, niște băieți de la școală s-au luat de tata, aruncându-i cărțile în noroi. Mama era și mai firavă decât el atunci, dar a venit imediat, a țipat la ei și l-a luat pe tata. El era jenat, dar ea era furioasă. L-a forțat să facă o alianță, iar în seara aceea s-au întâlnit pe un drum lăturalnic, au alergat la casele celor trei agresori și le-au furat șuruburile de la roțile bicicletelor ca să fie nevoiți să meargă pe jos. Săptămâni în șir după aceea, de fiecare dată când vedeau că unul dintre agresori înlocuiește șuruburile,

mama și tata le furau din nou. După o vreme, agresorii au renunțat și au mers pe jos.

— Îmi place de mama ta, am spus mușcând din pâine.

— Oh, voi două v-ați înțelege de minune. Îi plac mâncarea și muzica, și mereu caută un motiv bun să râdă. Tata, pe de altă parte... Ei bine, dacă tu crezi că sunt timid, ar trebui să îl cunoști pe el. Se simte mai bine printre cărți decât printre oameni, și poate să-i ia ceva vreme să se deschidă în fața străinilor. În orice caz, părinții mei s-au maturizat și, din cauză că erau oameni foarte diferiți, au făcut parte din cercuri diferite. Pe mama o vizitau, o căutau o mulțime de băieți, în timp ce tata își petrecea weekendurile în bibliotecă. Când tata a mai crescut, și-a cumpărat o bicicletă. Și, într-o dimineață, s-a trezit și a văzut că îi lipsesc șuruburile de la roți.

— Nu!

— Ba da. Și ea a tot continuat să i le fure până când el s-a deșteptat și a început să o însoțească pe jos spre școală. Și, de atunci, merg împreună peste tot.

— Este extraordinar.

El a dat din cap.

— S-au căsătorit de tineri, dar au așteptat o vreme ca să-și întemeieze o familie. Ei îmi spun să nu mă supăr, dar nu erau pregătiți să se împartă cu altcineva, nici măcar cu mine.

Am scuturat din cap.

— Chiar mi-aș dori să pot să-i cunosc.

— Te-ar fi plăcut. Poate că tata și-ar fi petrecut o mare parte din vizită ascunzându-se în camera lui, dar te-ar fi plăcut oricum.

Erik a desfăcut sticla de vin și am împărțit fructe, pâine și brânză. Am tăcut o vreme amândoi. Liniștea făcea totul

să pară mai măreț, mai bun. Nu ne grăbeam să discutăm și, după zile în șir de zgomot, liniștea alături de Erik era cel mai mângâietor lucru din lume. Era ca și când aş fi fost singură, fără să fiu însă cu adevărat singură.

— Trebuie să-ți adresez o întrebare jenantă, am recunoscut eu după un timp.

— Oh, nu! A inspirat adânc. Bine, sunt pregătit.

— Care este numele tău complet?

Aproape că și-a scuipat vinul.

— Credeam că trebuie să-ți mărturisesc vreun secret întunecat și tu asta vrei să afli?

— Mă simt prost că te-am sărutat fără să îți știu numele de familie.

El a dat din cap.

— Este Eikko Petteri Koskinen.

— Eikko Pet.. Petteri?

— Koskinen.

— Koskinen.

— Perfect.

— Este în regulă dacă îți spun așa? Eikko? Îmi place numele tău.

El a ridicat din umeri.

— L-am schimbat doar pentru că mi se părea că este prea ciudat.

— Nu, am insistat eu. Nu este ciudat.

El și-a coborât privirea, jucându-se cu pătura.

— Și tu? Numele tău complet?

Am oftat.

— S-a discutat mult despre cel de-al doilea nume, deci este Eadlyn Helena Margarete Schrave.

— Ce lung este, m-a tachinat el.

— Este și pretențios. Numele meu înseamnă literalmente „prințesa perlă strălucitoare".

A încercat să-și ascundă zâmbetul.

— Părinții tăi te-au numit Prințesă?

— Da. Da, sunt Regina Prințesă Schreave, mulțumesc.

— Nu ar trebui să râd.

— Și totuși o faci. Mi-am scuturat firimiturile de pe rochie. Mă face să mă simt ca și când aș fi fost predestinată să devin o răsfățată.

El m-a luat de mână, forțându-mă să-l privesc.

— Nu ești o răsfățată.

— Prima dată când am vorbit cu adevărat, ți-am corectat manierele.

El a ridicat din umeri.

— Trebuiau corectate.

Am zâmbit tristă.

— Nu știu de ce, dar asta mă face să vreau să plâng.

— Te rog să nu o faci. Aceea a fost o zi bună pentru mine.

L-am urmărit cu privirea, ținându-l de mână când a continuat.

— Când te-ai ridicat în picioare pe plută și vorbeai cu Henri? După ce ai terminat, ți-ai coborât privirea ca să îmi spui că totul este în regulă. Nu trebuia să o faci. Erai ocupată și grăbită și tot m-ai recunoscut. Chiar și după ce ai aflat că sunt genul de persoană care își roade unghiile când este neliniștită.

Asta m-a făcut să vreau să plâng și mai mult.

— Atunci a început?

— Cam așa ceva. Și, de atunci, mă pedepsesc pentru asta în fiecare zi. Dar, bineînțeles, presupun că nimeni nu va ști vreodată, cu atât mai puțin tu.

— Am fost cam înceată, am recunoscut eu. Cred că s-a întâmplat atunci când m-ai tras din bucătărie. Nu păreai îngrijorat de ce se întâmplă, de cum ar fi putut fi percepută fuga noastră printr-o încăpere aglomerată sau de orice altceva. Eram tulburată, iar tu m-ai adus din nou cu picioarele pe pământ. Atât de mulți oameni răspund de mine, dar nimeni nu pare să mă facă să mă simt atât de normală ca tine.

El a înghițit.

— Îmi pare rău că nu voi putea să mai fac asta prea mult timp.

— Nu știi cât de mult îmi doresc să o poți face.

După un moment încordat de tăcere, el și-a dres vocea.

— Ai fi atât de drăguță... să nu mă contactezi după ce se va termina? Sunt sigur că ai putea să mă găsești oricând, dar te rog să nu o faci. Mi-ai fost o prietenă minunată, ca și toți tinerii aceștia. Nu vreau să devin genul de bărbat care își trădează prietenii.

— Iar eu nu vreau să devin genul de femeie care își înșală soțul. Când se termină, se termină.

— Mulțumesc, a șoptit el.

— Dar nu se termină nimic în seara asta, i-am amintit eu.

El și-a coborât privirea, schițând un zâmbet.

— Știu. Încerc să decid dacă sunt destul de curajos să îți mai cer un sărut.

M-am apropiat de el.

— Poți să-mi ceri unul. Sau două. Sau douăsprezece.

Iar el a râs până s-a rostogolit pe spate. Agitația noastră i-a răsturnat paharul cu vin și flăcările lumânărilor au început să danseze.

Capitolul 26

În dimineața următoare, am ajuns la birou un pic mai târziu decât intenționasem. Îmi strânsesem părul și mă îmbrăcasem în grabă, dar, indiferent cât încercasem, nu reușisem să-mi șterg zâmbetul.

Era delicios să te îndrăgostești. În viața mea, mă desfătasem atât de mult și credeam că mă mai bucurasem de asta, dar acum îmi dădeam seama că era doar o imitație ieftină a ceva care nu era menit să fie imitat de la bun început.

Mi-am amintit că avea să se termine, și deja mă împăcasem cu ideea. Știam că urma să-l aleg pe Kile; măcar atât îi spusesem lui Eikko.

Kile m-ar fi făcut fericită, iar eu speram să pot face asta pentru el. M-am gândit că, la un moment dat, imediat ce Kile ar fi știut că aveam să-l aleg, i-aș fi spus o parte din toate acestea. Și îl cunoșteam destul de bine pe Kile încât să știu că ar fi înțeles dacă i-aș fi mărturisit că

sunt confuză din cauza procesului și că sărutul cu Eikko nu fusese ceva plănuit, ambele lucruri fiind adevărate. Nu voiam ca asta să plutească peste relația noastră, peste niciunul dintre noi. Și o viață alături de Kile nu însemna chiar o condamnare la închisoare. Era inteligent, afectuos, amuzant, fermecător – o mulțime de calități pe care ar fi trebuit să le aibă un soț. Avea să fie iubit de popor – de poporul nostru – și trebuia să stea lângă mine și să se lupte cu Marid. Era atât de carismatic, încât chiar ar fi putut să-l înlăture pe Marid.

Și, în adâncul inimii mele, speram că există o șansă să învăț să îl iubesc, acum că știam ce înseamnă asta cu adevărat.

Pentru moment, îmi mai rămâneau câteva zile prețioase cu Eikko și intenționam să mă bucur de ele.

Nenna a bătut ușor în biroul meu, aducându-mă din nou cu picioarele pe pământ.

— Sunteți bine? La ce vă gândiți?

— Mmm...

Ca să fiu sinceră, mă gândeam la cum sună *Maiestatea Sa Eadlyn Helena Margarete Schreave de Koskinen* și la cum, dintr-odată, numele meu lung părea un vers dintr-o poezie. Dar, apoi, m-am uitat în ochii ei și am văzut că sunt roșii.

— La tine, am spus eu. Te simți bine?

— Da, mi-a răspuns pe un ton care spunea *nu chiar*. Este vorba despre Mark. Lucrează peste program, iar acum trebuie să lucrez mai mult și îmi este tot mai greu să țin legătura cu el. Știți, aceeași veche poveste. Distanța nu este mare lucru până ce nu te lupți cu ea.

I-am cuprins mâinile.

— Neena, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te fac să pierzi persoana pe care o iubești. Ești o fată genială; ai putea lucra oriunde...

— Mă concediați? a șoptit ea, arătând gata să izbucnească în lacrimi.

— Bineînțeles că nu! Gândul că ai pleca îmi frânge inima. Dacă poți să ai un suflet-pereche prieten, tu ești al meu și nu vreau să pleci nicăieri.

Ea a râs, cu ochii sticloși.

— Doar că nu suport să văd cum pierzi ceva care contează atât de mult pentru tine.

— Înțeleg. Știți cât de greu îmi este să nu mă implic și să mă uit la viața dumneavoastră de acum?

Am oftat.

— Viața mea este cu totul alta. Și, așa cum ai spus, aș fi putut să o duc mai rău.

— Vă rog să vă mai gândiți la asta. Trebuie să existe o metodă mai bună de a-l opri pe Marid.

— Dacă este, nu am timp să o aștept. Dacă nu îmi asigur locul acum, fie voi domni peste niște oameni care încearcă să mă uzurpe și dau greș, fie care încearcă și reușesc. Acele opțiuni nu sunt acceptabile. Asta contează pentru mine. Nu pot face compromisuri.

Ea a dat aprobator din cap.

— Ei bine, nici eu. Și nu puteam să vă las așa.

Am luat-o de mână, recunoscătoare ca întotdeauna pentru prezența ei în viața mea.

— Să mă anunți dacă te răzgândești, am insistat eu. Dacă trebuie să pleci, aș putea...

Am amuțit de uimire când Josie a intrat în birou ducând o tavă. Ne-a pus în față câte o cană de cafea înainte să vorbească.

— Toată lumea a spus că îți bei cafeaua cu două cuburi de zahăr, dar, dacă nu este așa, pot să revin.

— Nu, nu, am spus eu, încă un pic confuză. Este în regulă.

— Bine. Și am trecut pe lângă sala de corespondență și aveau astea, așadar m-am gândit că ți le-aș putea aduce.

Mi-a lăsat o mână de scrisori în cutia de lemn de pe biroul meu.

— Mulțumesc!

Ea a dat aprobator din cap.

— În plus, am văzut-o pe mama ta în dimineața asta. Se simte foarte bine. Pe băieți nu i-am văzut.

— Îți doresc succes să-i găsești, am spus eu zâmbind. Mulțumesc, Josie!

— Măcar atât am putut face. Ea a ridicat din umeri. Nu sunt ocupată, dacă ai nevoie de ajutor.

— Neena?

M-am întors și am văzut că încă se gândea la noua atitudine a lui Josie.

— Cum te descurci la caligrafie? a întrebat ea în cele din urmă.

— Excelent, a răspuns Josie, radiind.

— Bine, atunci.

Și, pur și simplu, m-am mai trezit cu cineva în birou.

Fox nu a prea vorbit când ne-am plimbat pe holurile palatului. Nu era cea mai emoționantă întâlnire, dar norul

permanent de îngrijorare care-mi atârna deasupra capului îmi furase orice dram de creativitate. Totuși, când fotograful a verificat imaginile, a părut mulțumit.

— Este oarecum trist că nu putem ieși la un restaurant sau să facem ceva amuzant, cum ar fi... Joci popice? a întrebat Fox.

— Nu, am răspuns eu râzând. Să mă încalț cu niște pantofi pe care i-au uzat alți o mie de oameni și să-mi introduc degetele în găuri cu cine știe câți microbi? Am scos limba. Nu îmi place.

El a zâmbit.

— Dar este atât de amuzant! Cum de poți să te gândești la microbi?

— Osten mi-a cerut o dată mergem să jucăm popice de ziua lui. Am închiriat o popicărie toată după-amiaza. După ce mi-am dat seama că trebuie să purtăm pantofi folosiți, nu am putut să trec peste asta. Nu conta cu cât dezinfectant au stropit pe acolo – nu eram pregătită pentru așa ceva. Toată lumea a jucat, chiar și mama, dar eu doar i-am urmărit.

— Asta e trist. Ți-e frică de microbi?

Tonul lui era aproape batjocoritor. Am ignorat mustrarea.

— Nu. Doar că este un joc incredibil de neinteresant.

— Ei bine, așa rămâne, a spus el.

— Ce anume?

— Dacă te vei căsători cu mine, prima sarcină va fi să-ți ridicăm o popicărie.

Am râs.

— Nu glumesc. Poate că renunțăm la studio și o instalăm acolo.

— Fără *Actualități?* am întrebat eu veselă. Bine, ar putea fi un punct critic pentru mine. Sunt de acord.

— Ți-ai putea concepe propriii pantofi!

— Ooo!

Deja mă imaginam luând pantofii ciudați și făcându-i demni de o regină. Ar fi fost un proiect amuzant.

— Acesta e unul dintre lucrurile care îmi plac cu adevărat la tine, Fox. Te pricepi să destinzi atmosfera.

— Cred că am terminat, Maiestate, a spus fotograful, retrăgându-se. Mulțumesc!

— Mulțumesc! am strigat eu. Scuze pentru asta, Fox. Cu lucrurile care se apropie de final, oamenii chiar vor să arunce o privire la ultimii patru.

— Oh, nu mă deranjează, a spus el. Mă simt norocos că am ajuns atât de departe, că am avut ocazia să fiu cu tine.

Mi-am trecut degetul mare peste mâna lui.

— Mulțumesc, Fox. Știu că am fost ocupată.

— Par supărat? Sunt la prima întâlnire cu tine ca regină. Ce poate fi mai minunat?

Nici măcar nu mă gândisem la cum putea fi interpretată întâlnirea. Speram să îi dau de înțeles că era posibil să plece în curând. Acum, parcă eram blocată.

— Am fost atât de nepoliticoasă! Ce faci? Ce face familia ta?

— Tata este bine. Se laudă oricui s-ar opri să-l asculte: „Ai văzut că Fox este printre ultimii patru finaliști? Este băiatul meu." A scuturat din cap. Presupun că nu a avut multe de sărbătorit de ceva timp, deci chiar dacă aș vrea cumva să îi spun să se calmeze, nu pot. Măcar nu trebuie să fiu martor.

Am chicotit.

— Ştiu la ce te referi. Tatăl meu este pasionat de fotografie şi îi place să se documenteze despre toate lucrurile neînsemnate. Dintr-un oarecare motiv, poate să mă incomodeze mai mult decât un jurnalist, chiar dacă ei fac exact acelaşi lucru.

— Este tatăl tău. Este ceva personal.

— Mda.

Am tăcut, iar palatul a părut gol. Pentru o clipă, mi-a lipsit mulţimea de băieţi care dăduseră buzna în viaţa mea cu mai puţin de două luni în urmă. M-am întrebat dacă aveam să mă mai gândesc la ei după ce s-ar fi terminat totul.

— În orice caz, se descurcă bine, a spus Fox, umplând golul. E foarte mândru, dar îmi tot pune întrebări la care nu prea ştiu cum să răspund.

— Ce vrei să spui?

Am văzut cum hotărârea lui Fox s-a transformat în jenă.

— Mă tot întreabă dacă te iubesc. Sau dacă tu mă iubeşti. I-am spus că nu o să intru în biroul tău şi să-ţi cer o declaraţie de dragoste. El a zâmbit, arătându-mi că înţelegea cât de absurdă este cererea. Nu ţi-aş cere niciodată să îmi spui ce simţi. Nu sunt sigur că este corect. Dar m-am gândit că ar trebui să ştii că eu... eu...

— Nu o spune.

— De ce nu? O simt deja de ceva timp şi voiam să-ţi spun.

— Nu sunt pregătită să o aud.

M-am retras, auzindu-mi pulsul în urechi. Se întâmpla prea repede, prea brusc. Abia reuşisem să discut cu el în ultima vreme, iar acum asta?

— Eadlyn. Vreau să știi măcar ce simt. Curând va trebui să alegi pe cineva, deci nu ar fi înțelept să știi?

M-am întors spre el și mi-am îndreptat umerii. Dacă puteam înfrunta reporterii și demnitarii, puteam înfrunta și un băiat.

— Spune-mi totul, Fox.

Zâmbetul îi era trimid, dar sincer.

— Cred că sunt un om pierdut pentru tine din seara în care mi-ai permis să rămân. Ai fost atât de bună cu mine în mijlocul celei mai rele nopți din viața mea, iar eu sunt disperat să îmi cunoști familia. Vreau să te văd pe plaja din Clermont; vreau să-ți petreci o seară la masă cu noi. Într-un milion de feluri, cred că te-ai integra de minune în familia Wesley.

El s-a oprit, scuturând din cap ca și când nu i-ar fi venit să creadă ce spusese.

— Vreau să te ajut. Vreau să te sprijin cum pot. Și îmi place să cred că și tu m-ai sprijini. Nu știu cât timp mai am cu tata. Mi-ar plăcea să știe că am ales o cale înainte să moară.

Am închis ochii, copleșită de vinovăție. Nu trecuse mult timp de când crezusem că mama este pe patul de moarte. Înțelegeam dorința lui.

— Dar asta nu înseamnă că o pot face să se adeverească, am mormăit eu.

— Ce?

— Nimic, am răspuns scuturând din cap. Fox, acestea sunt niște sentimente frumoase. Și îți admir sinceritatea, dar nu sunt pregătită să fac nicio promisiune.

— Nu îți cer să o faci.

S-a apropiat şi m-a luat de mână.

— Voiam doar să ştii ce simt.

— Iar acum, aşa cum ai spus, mă voi gândi la toate acestea când voi alege, lucru care se va întâmpla curând.

El şi-a trecut degetele pe mâna mea, un gest care părea mai puţin liniştitor decât ar fi trebuit să fie.

— Sunt serios în privinţa ta, Eadlyn. Să nu te îndoieşti de asta.

— Oh, nu mă îndoiesc, am şoptit eu. Nici pe departe.

Capitolul 27

— Nu înțeleg, a mărturisit Neena în dimineața următoare, când i-am povestit întâlnirea. Nu e un lucru bun că și-a mărturisit devotamentul? Ca și când ar putea fi unul din primii doi?

Toți ceilalți se aflau încă la micul dejun, așadar biroul era gol. Când lumina soarelui a pătruns pe ferestre, ne-am așezat pe o canapea, cu picioarele strânse sub noi, ca și când ar fi fost dimineața de după o petrecere în pijamale.

— Nu cred. Ceva părea atât de forțat. Nu că sentimentele lui nu ar fi sincere, dar ca și când ar fi plănuit un moment, astfel încât să fiu nevoită să îl ascult. Mi-am rezemat capul pe mână, repetând frazele în minte. Iar apoi m-am simțit vinovată. Mi-a vorbit despre tatăl lui și a spus că m-aș integra în familia Wesley și... cumva, totul părea nelalocul lui.

Mi-am ciupit tivul fustei cu mâna liberă ca și când degetele ar fi putut să îmi clarifice gândurile încâlcite.

— Cred că, de fapt, am început eu, a spus că se simte așa din seara luptei din bucătărie, dar nu prea am interacționat de atunci, cel puțin nu singuri. Deci atracția asta a lui față de mine, profundă și din ce în ce mai intensă... de unde izvorăște?

Neena a dat din cap.

— Este ca și când e îndrăgostit de cine crede că ești, nu de cine ești cu adevărat.

Tot trupul mi s-a destins de ușurare.

— Asta e! Exact așa pare.

— Deci, îl trimiți acasă?

Am scuturat din cap.

— Nu, i-am promis lui Hale că el va fi următorul care va pleca. Este pregătit și nu vreau să-l dezamăgesc, nu după tot ce a făcut pentru mine.

— Bună dimineața, Maiestate! Bună, Neena!

Lady Brice a intrat ținând o brioșă în mână.

— Maiestate, am niște documente de la fratele tău care trebuie verificate. Se pare că Franța vrea să-și renegocieze înțelegerea comercială. Cred că va fi cea mai ușoară din ultimii ani.

— Oh, ce băiat util este Ahren!

Eram sigură că este mai mult mâna lui Camille decât a fratelui meu, dar știam că prezența lui era de ajutor.

— Cu siguranță. Am și trei contracte de verificat din Noua Asie; sunt pe birou. Și producătoarea *Actualităților* ar vrea să filmeze un interviu cu tine în după-amiaza asta, ceva despre tranziție, nu știu.

— Oh, deci este o zi ușoară și frumoasă? am glumit eu.

— Ca întotdeauna!

— Lady Brice, și pe tata l-ai ajutat atât de mult?

Ea a râs.

— Doar pentru o scurtă perioadă. După ce ai crescut, a vrut să ai un rol mai important. Și de îndată ce vei simți că ești pe picioarele tale, mă voi retrage bucuroasă sau poate mă voi pensiona.

M-am ridicat de pe canapea și i-am cuprins umerii cu brațul.

— Nu. Niciodată. Vei trăi și vei muri în acest birou!

— Cum dorești, regina mea.

— Maiestate! Maiestate! a țipat cineva.

— Josie? am strigat eu, urmărind-o cum intră în fugă. Ce s-a întâmplat?

— Mă uitam la televizor. Marid.

Josie gâfâia.

— Ce e cu Marid?

Ea a înghițit.

— A fost văzut cumpărând un inel de logodnă. Știrea e peste tot.

Toți consilierii au năvălit în salon cât am urmărit desfășurarea evenimentului. Foarte repede, majoritatea oamenilor cărora nu le încredințam secretele mele deveneau mult prea conștienți de ce plănuise Marid și de cât de mult se apropia de coroană.

— Aduce cu un rege, nu-i așa? a spus o crainică.

— Bineînțeles că da! Este urmașul unuia! i-a răspuns grupul ei.

— Serios, nu ar fi atât de romantic?

— Ar fi. Oh, chiar ar fi, dar ea este în mijlocul unei Alegeri.

Crainica şi-a fluturat mâna prin aer.

— Cui îi pasă? Lasă-i să plece. Niciunul dintre ei nu are şarmul lui Marid Illéa, nici pe departe.

Am schimbat canalele.

— Conform bijutierului, domnul Illéa se uita la nişte inele cam scumpe, ceea ce ar fi potrivit doar dacă plănuieşte într-adevăr să o ceară pe regină de soție.

— Acesta este încă un eveniment puțin probabil într-o serie de mişcări fără precedent care înconjoară familia regală. Mai întâi, avem o Alegere condusă de o prințesă, în loc de un prinț. În al doilea rând, o tânără care urcă pe tron fără a fi pe deplin instruită sau înainte de moartea tatălui. Iar acum, un pețitor din afară, care încearcă să-i fure inima reginei înainte ca unul din Elită să aibă această şansă. Este absolut fascinant.

Am schimbat din nou canalele.

— Kathy aici de față era la datorie când a intrat tânărul domn Illéa. Ne poți spune ce ai văzut?

— Ei bine, la început a părut un pic timid, ca şi când nu ar fi fost pregătit să recunoască de ce se află aici. Dar, după aproximativ cincisprezece minute în care a zăbovit lângă vitrină, a fost destul de evident ce căuta.

— Şi a părut atras de ceva în mod deosebit?

— Mi-a cerut să scot cel puțin douăsprezece inele diferite şi când niciunul nu i s-a părut potrivit, i-am spus că putem executa un model deosebit pentru el dacă doreşte şi s-a luminat. Sper că se va întoarce curând.

— Aşadar, l-ai alege pe Marid, să spunem, în locul lui Sir Hale sau al lui Sir Kile?

— Oh, Dumnezeule! Chiar nu ştiu. Tot ce ştiu este că regina Eadlyn este o femeie foarte norocoasă să aibă atât de mulţi bărbaţi care roiesc în jurul ei.

Nu puteam să mai suport. Am închis televizorul şi m-am trântit pe canapea pufnind.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama, am spus eu. Mi s-a părut o mişcare inteligentă să nu spun nimic, dar acum el a exagerat.

Domnul Rasmus a mormăit.

— Ne trebuie un plan.

— Avem un plan! am izbucnit eu. Oare putem face ceva în afară de a mă căsători mai repede?

Generalul Leger stătea cu spatele rezemat de un raft de cărţi, holbându-se încă la ecranul gol.

— Am putea să-l omorâm.

Am oftat.

— Chiar nu vreau ca asta să fie următoarea mea mişcare.

Şi Sir Andrews era nervos, dar din toate motivele greşite.

— Nu ar fi trebuit să-l provoci.

— Nu am făcut nimic, i-am răspuns eu.

— L-ai ignorat intenţionat.

— Calmează-te, Andrews.

Lady Brice se plimba furioasă în spatele canapelei. Cât am urmărit-o, am suprins-o pe Josie stând într-un colţ. Probabil ratase ocazia de a scăpa, iar acum era blocată, părând speriată de vocile stridente şi furia care o înconjura.

— Trebuie să îi închidem gura, definitiv.

— Singura metodă este să o logodim pe Eadlyn, a afirmat Sir Andrews.

— Da, suntem conștienți de asta, a confirmat Lady Brice pe un ton obosit, dar nu ar trebui să o grăbim. Cum să aibă o căsnicie reușită dacă este forțată?

— Este datoria ei să o facă reușită!

— Datorie? Este doar o persoană, a raționat Lady Brice. A fost de acord cu asta și nu există niciun motiv...

— Nu a fost niciodată o simplă persoană! i-a amintit Andrews. Din clipa în care s-a născut, a fost un produs, o marfă, iar noi trebuie să...

Generalul Leger s-a îndreptat spre Andrews.

— Mai spune o dată asta! Nu mă tem să ucid.

— Mă amenințí, ticălosule...

— Încetați, am șoptit eu.

Și a fost uimitor. Cu cel mai șoptit ordin, toți cei din cameră au încremenit.

Știam ce mă aștepta. Și chiar mă împăcasem cu ideea. Marid arătase câtă influență are cu adevărat, iar eu trebuia să îl resping. Nu mă puteam abține să nu mă îngrijorez că nici măcar mariajul nu avea să îi țină pe oameni de partea mea, dar era ultima mea soluție.

— Lady Brice, te rog condu-l pe Fox în birou. Este timpul să ne luăm rămas-bun.

— Ești sigură, Maiestate? După ce vor rămâne doar trei...

— Nu reduc Alegerea la trei. Am înghițit. Te rog să-l trimiți pe Hale imediat după aceea. Voi lua hotărârea finală în seara aceasta și, mâine-seară, vom realiza o emisiune în direct, în locul *Actualităților*. Sunt sigură că, după săptămâna asta, toată lumea o va urmări.

— Absolut, Maiestate.

— Poftim, Sir Andrews. S-a rezolvat! Anunțul logodnei mele oficiale va veni de la palat mâine după-amiază.

— Ești sigură că ar trebui să așteptăm atât de mult? Dacă Marid...

— Dacă Marid va face o altă ispravă stupidă, va fi distrusă în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Este o opțiune destul de bună pentru mine, domnule, deci este cu siguranță destul de bună și pentru tine.

M-am ridicat. Se terminase.

Eram sigură că ceva urma să mă dea de gol, convinsă că toată lumea din cameră avea să vadă că o parte din mine rămăsese fără aer și că mă sufocam. În minte, l-am urmărit pe Eikko făcându-și bagajul și dispărând pentru totdeauna din viața mea. O nouă durere îmi apăsa inima osândită.

Capitolul 28

Toată lumea a plecat nervoasă la masă, iar eu am rămas în salon, tânjind după singurătate. De fapt, tânjeam după Eikko, dar era imposibil să ajung la el fără să ridic suspiciuni. Scrâșnind din dinți, am deschis din nou televizorul şi am închis sonorul, privind imaginile cu Marid care se derulau pe ecran.

Poate că oamenii aveau dreptate. Poate că trebuia să mă retrag acum. Dacă îl instruiam pe Kaden pentru coroană, poate ar fi salvat totul. Ar fi fost umilitor pentru mine să abdic la mai puțin de o săptămână, dar măcar restul familiei nu ar mai fi fost făcut de rușine.

— Maiestate? Josie s-a furişat pe lângă mine. Îți pot aduce ceva? Nişte mâncare? Cafea?

— Nu, Josie. Mi-am pierdut pofta de mâncare.

— Nu te condamn, a spus ea schițând un zâmbet.

— Vreau să îți mulțumesc pentru că ai venit să mă avertizezi azi. Ştiu că nu pare mult, dar acele cinci minute

în plus m-au ajutat să mă pregătesc. Ar fi fost de o mie de ori mai rău dacă Sir Andrews ar fi aflat primul.

Ea a făcut ochii mari.

— E un tip îngrozitor. Așa țipă ei tot timpul?

Am dat aprobator din cap.

— Nu Lady Brice sau generalul Leger. Dar ceilalți așa erau și cu tata. Ca și când ar crede că singurul mod de a te face să înțelegi cât sunt de hotărâți este să o spună țipând.

Am tăcut amândouă o clipă, urmărind chipul frumos al lui Marid pe ecran. Cu siguranță știa ce vrea să facă.

— Îmi pare rău, Eadlyn, a șoptit Josie, atrăgându-mi atenția din nou la ea. Pentru tot și pentru cum m-am purtat și pentru situația cu care te confrunți acum.

— Nu știai, nu-i așa? am întrebat-o pe un ton blând.

Jenată, ea a scuturat din cap.

— Credeam că toată lumea muncește în locul tău, iar tu spui doar „da" sau „nu".

— Că totul se rezumă doar la petreceri, bani și putere?

— Mda. Era gata să râdă. Nu pot să cred că mi-am petrecut toată viața dorindu-mi să fiu o prințesă, doar ca să văd că nu aș putea niciodată să mă descurc.

M-am mișcat pe canapea, rostind în sfârșit un lucru de care fusesem aproape sigură de la început.

— De aceea i-ai introdus numele lui Kile? Ca să poți fi o prințesă?

S-a înroșit ca focul.

— Nu credeam că va fi extras. Și, chiar dacă ar fi fost, nu credeam că e posibil să-l alegi pe el. Când am văzut sărutul acela pe prima pagină a ziarelor, am fost atât de entuziasmată! Am început să desenez diademe în agendele mele.

— Şi acum?

— Tot mi-ar plăcea să am una, dar ştiu că nu am câştigat-o. Ea a zâmbit leneş. Şi mi-am dat seama că, şi dacă ar câştiga, tot nu aş fi chiar o prinţesă, dar tot mi se pare un lucru important. Mă uit la mătuşa ta May şi la cât este de încântătoare, la cum călătoreşte în jurul lumii, la cum întâlneşte tot felul de oameni şi arată ca un manechin pe podium.

— Înţeleg atracţia, am confirmat eu. Cu siguranţă surorile mamei s-au ales cu o viaţă mai bună decât ea în anumite feluri.

Când m-am gândit la mătuşa şi la unchii mei, mi-a venit o idee minunată şi am fost încântată că măcar un lucru bun ar fi putut să se întâmple astăzi.

Josie se juca cu tivul rochiei.

— Mda, pare amuzant, dar m-a obsedat prea mult. Îmi pare rău că ţi-am creat necazuri atât de mari.

— Şi mie. Mi-a fost greu să cresc împreună cu cineva care voia să fie în locul meu fără să facă nimic.

— Şi mie mi-a fost greu să cresc în umbra ta.

Părea tristă, nesigură de ea acum.

— Ştii, Josie, nu este prea târziu să te îndrăgosteşti de altcineva. Se întâmplă să fiu o resursă excelentă şi mi-ar plăcea să te ajut să găseşti calea corectă, cât timp este departe de diademele mele.

Ea a chicotit.

— Nu ştiu de unde să încep.

— Ei bine, în ultimele zile ai dovedit cât de utilă poţi fi. Ce-ai spune dacă te-am angaja ca stagiară la birou? O să ai banii tăi pentru orice vei dori să faci.

— Serios? a suspinat ea.

— Serios.

Josie s-a repezit la mine și m-a îmbrățișat. Pentru prima dată, nu m-a deranjat să fie atât de aproape de mine.

— Mulțumesc!

— Cu plăcere! Trebuie să fac lucruri bune cât timp sunt aici.

Ea s-a retras.

— Jur că, dacă dai înapoi, nu te voi ierta niciodată.

Nu intenționasem să dezvălui atât de multe cu o singură frază.

— Îmi dau seama că nu înseamnă mult, dar totuși. Nu o face. Nu ai voie.

Am scuturat din cap.

— Nu o voi face. Promit. Oricât de tentant ar fi, sunt prea mândră să o fac.

Dragă unchiule Gerad,

Trebuia să îți scriu de mult. Ce mai faci? Cum e la lucru? Cum ...

Bine, am nevoie de o favoare. Prietenul viitoarei mele doamne de onoare, Neena, este și el un talentat om de știință. Nu sunt tocmai sigură dacă domeniul lui este asemănător cu al tău, dar mă gândeam că s-ar putea măcar să ai o legătură care să-l ajute să lucreze în Angeles. Ar însemna foarte mult pentru ea dacă el ar fi mai aproape, și ar însemna mult pentru mine dacă ea ar fi mai fericită. Crezi că ai putea da o mână de ajutor?

Îți amintesc prietenește că sunt regina ta.

Mulțumesc din suflet! Te iubesc mult! Să vii să ne vizitezi curând!

Eadlyn

CAPITOLUL 29

Fox știa ce înseamnă să fie chemat în biroul meu. Așadar, a refuzat să vină și, în schimb, mi-a transmis urările de rămas-bun prin Neena, care a aranjat ca el să rămână la un hotel până ce ar fi putut lua un avion spre Clermont în dimineața următoare.

Mă simțeam josnică, meschină cumva, ca și când aș fi scăpat prea ușor. Mă pregătisem pentru o luptă. M-am ales cu o retragere.

Dar Hale a intrat pe ușă zâmbind și îmbrăcat la patru ace, gata să plece ca un domn și eu i-am căzut în brațele deschise, având prea multă încredere în el.

— Îmi vei lipsi atât de mult! mi-a șoptit la ureche.

— Și tu. Dar știi cum să dai de mine dacă ai nevoie, nu?

El a dat aprobator din cap.

— Neena mi-a dat niște informații împreună cu detaliile zborului meu.

— Bun. Deoarece probabil va trebui să discutăm curând.

— Zău? a întrebat el, retrăgându-se și îndreptându-și sacoul.

— Bineînțeles. *Cineva* trebuie să-mi creeze rochia de mireasă.

Hale a încremenit, zâmbetul dispărându-i imediat de pe chip ca și când ar fi fost vreo glumă perversă.

— Eadlyn... vorbești serios?

L-am cuprins de umeri.

— M-ai protejat când publicul a aruncat în mine cu mâncare. Mi-ai devenit prieten înainte să fiu dispusă să accept asta. Chiar și acum m-ai protejat, mai mult decât am meritat. Pot măcar să fiu primul tău client. Îți voi urmări cariera ascendentă cu interes, domnule.

Lacrimile îi străluceau în ochi, dar, cumva, a reușit să nu se piardă cu firea.

— Mă cam tem să plec, a mărturisit el. După ce voi părăsi palatul, se vor schimba atât de multe!

Am dat aprobator din cap.

— Dar asta nu înseamnă că toate schimbările vor fi rele.

El a râs.

— De când ai devenit atât de optimistă?

— Nu sunt tot timpul, ci doar ocazional.

— La fel ca majoritatea lucrurilor, a spus oftând.

— La fel ca majoritatea lucrurilor, am confirmat eu. L-am îmbrățișat o ultimă dată. Drum bun și să te apuci de desenat de îndată ce ajungi acasă.

— Glumești? Voi desena în mașină!

El m-a sărutat pe obraz și mi-a făcut semn din ochi.

— La revedere, Eadlyn!

— La revedere!

Cu Hale plecat, totul a devenit mai limpede. Acesta era sfârșitul. Mai rămăseseră doi pretendenți și un suflet-pereche cu ochi albaștri. Nu știam cu cine să vorbesc mai întâi. După ce m-am gândit, mi-am dat seama că Eikko știa ce urma să se întâmple. Nu ar fi fost surprins de anunțul meu, ca Henri, iar eu mă așteptam să întâmpine dificultăți în a accepta situația. Aveam să-l văd mai întâi pe Kile, iar asta mi-ar fi oferit timp suficient să discut calm cu Henri, apelând cu durere la traducătorul său minunat.

Tremuram când am bătut la ușa lui Kile. Nu pregătisem un discurs sau ceva asemănător. Și, chiar dacă presupuneam că ar fi acceptat, de fapt, nu știam. Dar dacă ar fi hotărât deodată că nu merit tot efortul?

Majordomul lui a răspuns la ușă și a făcut o plecăciune adâncă.

— Maiestate.

— Trebuie să discut cu Sir Kile, te rog.

— Îmi pare rău, domnișoară, nu este aici. A spus că-și ia ceva din vechea lui cameră.

— Oh. Ei bine, știu unde este. Mulțumesc.

M-am îndreptat spre etajul trei, urmând calea aleasă în seara în care fusese de acord să mă sărute pe hol. Ce turnură ciudată luaseră viețile noastre.

Ușa de la camera lui Kile era întredeschisă, iar eu l-am văzut meșterind în colț. Își aruncase sacoul și cravata pe pat și șlefuia o mică bucată de lemn, probabil pregătindu-se să o lipească de structura de alături.

— Pot să intru?

El și-a ridicat capul brusc și câteva șuvițe din părul care îi crescuse din nou i-au căzut pe față. Nu îi stătea la fel de rău pe cât îmi aminteam.

— Hei, a spus scuturându-și mâinile de praf și venind să mă întâmpine. Speram să te văd astăzi.

— Oh, da?

Cu un braț, mi-a cuprins talia și m-a tras spre partea din spate a camerei.

— Mă uitam la televizor în dimineața asta și tot vedeam știrile despre Marid.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Știu. Acum el e o mică problemă.

A șters praful de pe un scaun, iar eu m-am așezat în fața lui, uitându-mă la mica sa creație. Desenele detaliate în cerneală albastră și neagră, grămezile de cărți și clădirile lui miniaturale erau împrăștiate prin preajmă ca un mic oraș. Aici, el construise o lume în miniatură.

— Chiar poate să te ceară în căsătorie? Părea neliniștit, ca și când s-ar fi temut că Marid ar fi putut să mă ia pe mine în locul țării.

— Presupun că poate, dar nu voi accepta. Am oftat. Se pare că Marid nu este aliatul pe care îl credeam. M-a amenințat că va influența opinia publică, iar la început nu am fost sigură că poate să o facă. Apoi, felul în care a pătruns astăzi în casele tuturor... este genial, serios. Exact cum a spus Lady Brice, este o invazie imediată, fără luptă.

— Invazie? Cum? Concurează, brusc, pentru coroană?

Mi-am trecut degetele peste liniile unuia dintre desenele lui Kile.

— Nu cred că brusc. Cred că el și familia lui caută să facă o mișcare de ceva timp. Tânăra regină incapabilă a fost ocazia perfectă. Acum vrea să fie consortul meu și să îmi folosească numele ca să-și îndeplinească planurile. Singura mea speranță este să mă logodesc înainte să poată

încerca să mă ceară în căsătorie, deoarece sunt sigură că presa va înghiți totul dacă îl refuz.

— Atunci, să o facem.

— Ce anume?

— Să ne căsătorim. Eadlyn, m-aş căsători cu tine în seara asta. Între noi doi şi familiie noastre, i-ar fi imposibil să supraviețuiască. Oamenii au fost atraşi de noi de la început. Căsătoreşte-te cu mine, Eadlyn!

Am privit chipul dulce şi îngrijorat al lui Kile Woodwork şi, pentru un minut, chiar am crezut că aş fi putut să o fac. Îmi spusesem că avea să fie uşor să merg spre altar şi să îl găsesc acolo. Mereu mă făcuse să râd. Şi, după ultimele două luni în care fusesem de aceeaşi parte, ştiam fără îndoială că m-ar fi sprijinit toată viața.

— Mărturisesc, am venit aici acum ca să propun acelaşi lucru, dar... nu pot.

— De ce? Din cauză că nu am îngenuncheat? El a făcut-o imediat, apucându-mi mâinile. Sau stai, din cauză că tu trebuie să îmi propui?

Am îngenuncheat la rândul meu.

— Nu. Nu are nicio legătură cu nimic din ce ai spus.

Lui i-a căzut fața.

— Nu mă iubeşti.

Am scuturat din cap, râzând.

— Nu, nu este nici asta. De fapt, s-ar putea să te iubesc un pic prea mult. Poate nu e ceva întru totul romantic, dar cu siguranță te iubesc.

— Atunci, de ce?

— Din cauza asta, am spus eu, făcând semn spre lucrurile din jurul meu. Kile, nu voi putea niciodată să îți spun cât de mult înseamnă pentru mine că m-ai lua pentru toată

viața doar ca să mă salvezi de o singură persoană. Având în vedere ce pacoste am fost, este un miracol.

El a chicotit, ținându-mă încă de mâini.

— Dar tot ce ți-ai dorit vreodată a fost să pleci de aici. Tot ce-ți dorești este să construiești. Cred că ceva frumos. Atât de mulți oameni din lumea asta vor să distrugă lucrurile. Cât de minunat este că tu ai face opusul?

— Dar aș renunța. Nu m-ar deranja.

— M-ar deranja *pe mine.* Și, în cele din urmă, când partea înspăimântătoare din viața mea va dispărea, o vei face și tu. Ai muri un pic tânjind după asta. M-ai disprețui. Lacrimile mi s-au adunat în ochi. Nu pot trăi într-o lume în care nu mă placi.

— Voi rămâne, Eady. Îți spun, vreau să o fac.

— Nu pot.

— Poți. Tocmai ai spus că trebuie să o faci. Cine ar putea să o facă mai bine ca mine?

Lacrimi fierbinți mi-au curs pe obraji.

— Te rog, nu mă obliga să te forțez.

— Nu poți să mă faci să plec, Eadlyn.

Mi-am smuls mâinile dintr-ale lui și m-am ridicat în picioare, ștergându-mi obrajii. De sus, m-am uitat la Kile, la dragul meu prieten care se sacrifica, și m-am calmat.

— Kile Woodwork, îți comunic oficial că ești alungat de la palat timp de un an.

— Ce?

S-a ridicat în picioare, strângându-și pumnii.

— Drept compensație pentru pierderea căminului și pentru serviciile oferite familiei regale, ți se va plăti un apartament în Bonita.

— În Bonita? E în cealaltă parte a țării!

— În plus, îți vor fi alocate fonduri și materiale pentru începerea unui proiect de locuințe pentru oamenii fără adăpost din capitala provinciei.

Chipul i s-a îndulcit.

— Ce?

— Dacă ți se va părea că fondurile sau materialele sunt insuficiente, poți să scrii palatului și să ceri mai multe, iar eu ți le voi trimite cât de repede posibil.

— Eadlyn...

— Mereu vei face parte din familie, Kile, dar nu te voi face soțul meu. Nu pot să-ți fac așa ceva.

Vocea îi era blândă.

— Dar vei face *pe cineva* soțul tău. Trebuie să o faci acum.

— Va fi Henri. Fox a plecat în urmă cu câteva ore, iar Hale tocmai a urcat într-o mașină.

El era complet doborât.

— Chiar este sfârșitul, nu-i așa?

— Și eu eram pregătită să fiu cu tine pentru restul vieții. Într-un fel, presupun că încă pot. Dar m-aș urî dacă te-aș ține aici. Ar fi o cruzime.

— Și Henri? Vei fi fericită cu el?

Am înghițit.

— El venerează pământul pe care calc.

Kile a dat din cap, acceptând.

— Presupun că ai fi putut să te alegi cu ceva mai rău decât devotamentul absolut.

Am zâmbit.

— Mulțumesc. M-ai ajutat de atât de multe ori să nu-mi pierd mințile, dar nu îți pot lua singurul lucru la care ții cu adevărat.

El a dat aprobator din cap.

— Înțeleg.

M-am îndreptat spre el, iar Kile m-a îmbrățișat atât de strâns, încât aproape m-a durut.

În cele din urmă, mi-a vorbit gâtuit.

— Dacă voi putea să te ajut cu ceva vreodată, să-mi spui.

Am plâns la pieptul lui.

— O voi face. Și voi face tot ce îmi ceri.

— În afară de a te căsători cu mine.

M-am îndepărtat, bucuroasă să îl văd zâmbind.

— În afară de a mă căsători cu tine.

Mi-am retras mâinile, împletindu-mi degetele.

— Mâine voi face anunțul oficial. Trebuie să rămâi până atunci, ca presa să nu afle ce se întâmplă. După asta, nu vreau să îți mai văd fața vreme de un an. Ai înțeles, Woodwork?

— Primesc o permisiune pentru nuntă, nu?

— Ei bine, bineînțeles, pentru nuntă.

— Și de Crăciun?

— Evident.

El s-a gândit.

— Dar de ziua ta?

— Ei bine, Ahren a spus că se va întoarce, deci probabil va fi o petrecere minunată.

Kile a dat aprobator din cap.

— Bine, atunci. Un an, cu excepția celor trei zile.

— Perfect. Și, între timp, vei face doar lucrul pentru care te-ai născut să îl faci, am spus eu ridicând din umeri, ca și când toate acestea nu ar fi însemnat nimic.

El a scuturat din cap.

— Voi construi ceva. Chiar voi construi ceva.

— Și vei schimba vieți datorită acestui lucru.

— Mulțumesc, Maiestate!

— Cu plăcere!

L-am sărutat pe obraz şi am ieşit pe uşă înainte să mă răzgândesc.

— Ne vedem mâine în studio. Îți voi trimite detaliile de îndată ce le voi avea.

Pe hol, mi-am dus mâna la stomac și am inspirat adânc. Făcusem o alegere. Aşadar, de ce mă simțeam brusc atât de debusolată?

M-am grăbit să mă întorc în birou, bucuroasă să văd că toată lumea era în mişcare, plănuind ca ziua următoare să decurgă pe cât de lin posibil. Aparent toată lumea, cu excepția mea.

— Lady Brice, ai putea să mi-l aduci pe Erik? Trebuie să discut cu el despre detaliile zilei de mâine.

— Consideră că am făcut-o deja.

Capitolul 30

M-am plimbat încolo și-ncoace prin birou, așteptându-l să sosească. Cu fiecare secundă, nodul din gât îmi creștea tot mai mult, amenințând să-mi blocheze cuvintele pe care trebuia să le rostesc.

— Maiestate? a spus el încet și, chiar dacă oamenii roiau împrejur, nu s-a gândit de două ori înainte să îmi zâmbească de parcă aș fi fost soarele și stelele lui.

— Trebuie să discut cu tine despre ziua de mâine. Vrei, te rog, să închizi ușile?

Am încercat să vorbesc pe un ton egal, dar expresia lui arăta că știa că făceam eforturi mari, iar asta îngreuna și mai mult încercarea de a diminua importanța situației.

— Ești bine? a șoptit el, chiar dacă eram singuri.

Am răsuflat adânc, încercând să rămân calmă.

— Nu chiar.

— Conform știrilor, ai un pretendent neașteptat, a spus el simplu.

Am dat aprobator din cap.

— De când este asta o problemă?

— De mai mult timp de cât știam.

— Îmi imaginez că din cauza asta ești extrem de stresată.

— Și nu numai. Am înghițit. Din cauza acestei probleme, sunt forțată să îmi anunț logodna mâine.

— Oh! a zis el.

Micul cuvânt exprima șocul.

— Și datorită faptului că Kile are alte preocupări pe care nu le-am putut ignora, îi voi face propunerea lui Henri. Azi.

M-a ascultat, dar nu a reușit să spună nimic.

M-am întins spre mâna lui, iar el mi-a oferit-o. Nici măcar nu părea supărat, ceea ce ar fi fost corect de vreme ce renunțasem la aproape orice promisiune făcută vreodată. Era pur și simplu trist. Un sentiment pe care îl înțelegeam mult prea bine.

— Sunt sigur că înțelegi că va trebui să plec poimâine, a spus el încet.

— O voi ruga pe Neena să găsească un alt traducător. Nu ar trebui să fii obligat să-ți găsești înlocuitor. Am respirat cu greu și mi-au dat lacrimile. Am de gând ca peste o oră să mă duc să-l văd. Crezi că... Ai putea, te rog, să nu fii în cameră?

El a dat aprobator din cap.

— Dacă mi-ai fi cerut să rămân, ar fi fost prima dată când aș fi încercat să te refuz.

Am rămas acolo, ținându-ne de mână în tăcere. Poate dacă rămâneam nemișcați, nu se schimba nimic.

— M-am pregătit, a spus el. Am înțeles ce urma și totuși...

Durerea de a rămâne pe loc și de a vedea cum îi tremură buza lui Eikko era groaznică.

M-am sprijinit de el.

— Eikko, trebuie să auzi asta. Doar o dată, vreau să o știi fără îndoială. Te iubesc! Și dacă aș fi fost liberă, dacă nu aș fi avut obligații, aș fi fugit cu tine acum. Dar Marid s-ar folosi de absența mea ca să-mi ia tronul și poporul. Am scuturat din cap. Nu pot...

El mi-a cuprins fața în mâini, obligându-mă să-l privesc în ochi. Deși îi erau înlăcrimați, erau la fel de frumos de limpezi ca întotdeauna.

— Este un privilegiu să fiu pe locul al doilea după poporul tău. Ce regină ai devenit, că nu poți să te desparți de el!

L-am tras spre mine, sărutându-l ca și când viețile noastre ar fi depins de asta. Poate că nu era cel mai frumos sărut, cu nasurile noastre umede și rimelul de pe obrajii mei, dar era suma tuturor celor pe care nu avusesem șansa să ni le dăruim.

Kile avea dreptate. Ultimul sărut era cel care conta.

M-am retras, ștergându-mi fața. Chiar îmi doream să fiu o doamnă în acest moment. Mi-am scos inelul stră-străbunicii lui de pe deget.

— Nu fi prostuță.

— Este o moștenire de familie, Eikko.

El mi-a cuprins mâinile.

— În ziua în care ți l-am dăruit, nu intenționam să îl iau înapoi. Nu puteam să-l dau altcuiva.

Am zâmbit tristă și mi l-am pus la loc.

— Ei bine, atunci, am spus și, în schimb, mi-am scos inelul cu sigiliu.

— Eadlyn, este pentru nobili.

— Iar tu ai fi fost un prinț excelent. Pentru restul vieții, vei avea dovada.

Ne-am coborât privirile spre inele. Nu erau pe mâinile noastre stângi, dar aceasta era singura soluție. O parte din inima mea avea să-i aparțină mereu lui Eikko.

— Trebuie să plec, a spus Eikko. El ar trebui să fie în camera lui.

Am dat aprobator din cap.

Eiko mi-a dat un mic sărut pe obraz și mi-a șoptit la ureche:

— Te iubesc! Sper să ai o viață frumoasă.

Iar apoi, ca și când nu ar mai fi putut suporta încă o secundă, a ieșit închizând ușa în urma lui.

M-am așezat, apucând cotiera canapelei. Îmi era rău. Simțeam că o să leșin sau o să vomit. Am alergat către ușa care conducea direct spre hol, îndreptându-mă cât mai repede posibil spre camera mea.

— Domnișoară? a întrebat Eloise când am trecut în fugă pe lângă ea și am intrat în baie, vomitând tot ce mâncasem azi.

Între reprizele de vomă, am plâns furioasă, distrusă și atât de obosită.

— Dați afară tot, a șoptit Eloise, venind cu o cârpă udă. Mă ocup eu de dumneavoastră.

Ea a îngenuncheat în spatele meu și mi-a cuprins stomacul cu brațele. Presiunea era surprinzător de liniștitoare.

— Nu-mi imaginez cum este să fiu în locul dumneavoastră. Toată lumea are păreri, toată lumea vrea ceva. Dar cât sunteți aici, puteți să țipați și să plângeți cât vreți, bine? Vă voi ajuta să treceți peste asta.

Am suspinat, întorcându-mă spre pieptul ei. Nu trebuia să spună nimic, doar să mă țină în brațe cât lăsam totul să iasă din mine.

— Mulțumesc, am spus după ce mi s-a mai calmat respirația.

— Oricând. Acum, trebuie reveniți la lucru?

— Trebuie să mă duc să-l cer în căsătorie pe Henri.

Dacă ea era surprinsă, nu a arătat-o.

— Să începem cu începutul. Haideți să vă spălați pe față.

Şi, cu asta, am început lentul proces de a mă pregăti pentru primul pas din restul vieții mele.

CAPITOLUL 31

Eloise m-a ajutat să-mi revin, iar eu arătam minunat când m-am îndreptat spre camera lui Henri. Așa cum făcusem când credeam că aveam să rămân cu Kile, mi-am amintit că nu este o alegere greșită. Henri avea să-mi fie devotat și bun și, chiar dacă mijloacele noastre de comunicare ar fi fost neconvenționale pentru o vreme, asta nu însemna că viața noastră împreună nu urma să fie una fericită.

Majordomul lui a răspuns la ușă și m-a poftit politicos înăuntru. Henri era la masa lui cu cărțile deschise și cu o carafă cu ceai la dispoziție. S-a ridicat în picioare când m-a văzut, făcând o plecăciune într-un fel care nu putea fi descris decât ca vesel.

— Bună pe ziua de azi!

Am chicotit, apropiindu-mă de el cu cutia lată de lemn pe care o țineam brațe.

— Bună, Henri.

Am pus cutia pe masa lui și l-am îmbrățișat, iar el s-a luminat simțindu-mi afecțiunea.

— Ce sunt toate astea?

I-am atins cărțile, studiind paginile. Bineînțeles, chiar dacă nu avea niciun ajutor, studia engleza. A luat o agendă și a ridicat-o, arătând cu degetul.

— Scriu pentru tine. Pot citi, da?

— O, da, te rog.

— Bine, bine. A inspirat adânc și a zâmbit când și-a ridicat hârtiile. „Dragă Eadlyn. Știu că nu pot spune, dar mă gândesc la tine în fiecare zi. Cuvintele mele nu sunt încă bune, dar inima mea", a spus el, atingându-și pieptul, „simte ce nu pot spune. Chiar și în finlandeză le-aş spune greșit".

A râs de el și a ridicat din umeri, iar eu am zâmbit.

— „Ai frumusețe, talent, inteligență și ești drăguță. Sper să îți arăt cât de bine gândesc despre tine. De asemenea, mai multe sărutări."

Nu am putut să nu râd, iar el era atât de fericit să mă vadă veselă, că părea gata să explodeze.

— Încă lucrez, a spus el, lăsând agenda. Mmm, să-l chem pe Erik?

— Nu, am spus eu. Stai doar tu.

Încercarea de a comunica de unul singur cu mine părea să îl neliniştească. Dar până și situația asta era mai bună decât înainte. El a dat din cap, frecându-și mâinile ca să mai scape de emoții.

— Henri, îți place de mine, da?

El a dat din cap.

— Da. Îmi place de tine.

— Și mie îmi place de tine.

El a zâmbit.

— Bun!

Și din nou m-am trezit râzând. *Vezi, Eadlyn, va fi bine.*

— Henri... Henri, ai vrea să te căsătorești cu mine?

Pentru o clipă, a mijit ușor ochii, apoi i-a căscat de surprindere.

— Eu mă căsătoresc cu tine?

— Da, dacă vrei să o faci.

El s-a retras, zâmbind ca întotdeauna, dar ceva din expresia lui era de necitit. Să fi fost neîncredere? Îndoială? Dar, după o secundă, a dispărut.

— Stai, stai. A îngenuncheat și mi-a cuprins ambele mâini. Vrei să te căsătorești cu mine?

— Da.

A râs și a început să-mi sărute mâinile de nenumărate ori, în cele din urmă oprindu-se și fixându-le cu privirea un timp, ca și când nu i-ar fi venit să creadă că avea să le țină tot restul vieții lui.

— Vino aici, i-am spus și l-am îndemnat să se ridice în picioare.

M-a îmbrățișat, ținându-mă strâns. Și, pe cât de dulce era totul, eu mă luptam cu impulsul de a plânge din nou.

— Trebuie să îmi dai un inel, am spus și am deschis cutia de pe masă, iar el a suspinat ușor.

Pe catifeaua albastră erau înșirate douăzeci și cinci de inele de logodnă diferite, diferite ca mărime și culoare, dar toate potrivite pentru o regină.

El s-a holbat la ele o secundă înainte să se întoarcă spre mine.

— Aleg pentru tine?

— Da.

S-a strâmbat, cam copleșit de alegerea pe care trebuia să o facă. Henri și-a trecut degetul peste combinațiile de vis ale granatului și ametistului și a zăbovit deasupra diamantelor atât de netede și de late, încât ai fi putut să patinezi pe ele. Dar apoi, a găsit o perlă mare, montată într-un trandafir de aur roz și înconjurată de un șir de diamante. A ridicat inelul și a dat aprobator din cap.

— Pentru tine.

Mi-am întins mâna stângă, iar Henri mi-a pus inelul imens și splendid pe deget.

— Bun, bun? a întrebat el.

Cu asta trebuia să mă mulțumesc. Nu era perfect. Nu era minunat, ci bun. Și, pentru mine, după fiecare greșeală de până acum, cu siguranță trebuia să fie suficient.

Am zâmbit.

— Bun, bun.

— Ați primit ceva, m-a anunțat Eloise.

M-am uitat la pachet neștiind ce este, de vreme ce nu așteptam nimic. Am lăsat cutia cu inele alături și mi-am întins degetele.

— Ce părere ai? am întrebat eu.

Eloise s-a uitat cu ochi mari.

— Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

— Ei bine, s-au făcut douăzeci și cinci de inele diferite pentru evenimentul acesta, toate unicat. Este cam exagerat, dar mă bucur că era acolo. Este unul dintre preferatele mele.

— Vă stă bine, domnișoară. Mi-a zâmbit. Mai aveți nevoie de ceva sau doriți să fiți singură?

— Cred că deocamdată aș vrea să rămân singură.

— Excelent. Să sunați când veți fi pregătită pentru cină, iar eu voi veni imediat.

Am dat din cap, iar ea a dispărut, lovind ușa cu tivul rochiei când a ieșit.

Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de Neena.

M-am sprijinit de spătarul scaunului de la masa mea, încercând să iau lucrurile mai ușor. Pierdusem atât de multe, dar trebuia să văd câte câștigasem. Eram regină și eram logodită. În sfârșit aflasem cum este să vezi alți oameni și ce înseamnă să-i las pe oameni să mă vadă. Mai aveam multe de dus la bun sfârșit, atât de multe lucruri pe care voiam să le fac pentru familia mea și pentru poporul meu.

Oftând, am despachetat curioasă cutia din fața mea. Am scos capacul și am suspinat.

Am găsit o frumoasă fotografie cu familia mea din ziua încoronării. Osten părea că plănuia ceva răutăcios ca întotdeauna, iar Ahren era atât de chipeș! Lui Kaden nu îi mai trebuia decât o sabie în mână, iar imaginea unui prinț galant ar fi fost completă. Am trecut la următoarea fotografie, în care ne-am văzut într-o poziție un pic diferită. Am scotocit prin cutie, uitându-mă pe rând la fotografii și radiind de fericire. Lady Brice mă îmbrățișa, Kile râdea cât mă îmbrățișa, iar soții Leger își țineau câte o mână pe umerii mei ca și când chiar aş fi fost fiica lor.

Momentele acestea păreau atât de îndepărtate acum! Parcă priveam o altă fată în toate fotografiile. Un pic de timp și speranță erau tot ce trebuia ca să schimbe o persoană.

Când am ajuns la fotografiile cu Eikko, acestea ieșeau mult în evidență față de celelalte. Îmi scosesem pelerina și el era în vestă, iar eu mi-am dat seama, inconștient, că

pozasem ca doi oameni îndrăgostiți. Îmi țineam mâna pe pieptul lui, în timp ce Eikko mă cuprindea de talie, iar capul îmi era ușor înclinat spre el, ca și când inima lui ar fi manifestat o atracție gravitațională.

M-am uitat la fotografia mea preferată timp îndelungat, gândindu-mă cât de uimitor era că fotograful surprinsese lumina din ochii lui. La doar câteva ore după ce fusese făcută această fotografie, mă uitasem în acei ochi și fusesem îmbrățișată de acele brațe. Cât de minunat era să am fotografia! Dacă nu ar fi fost ceilalți, nu s-ar fi plimbat cu mine, șoptindu-mi la ureche în finlandeză. Mi-am spus că sunt norocoasă că ne cunoscuserăm. Dacă nu m-aș fi certat cu părinții, dacă Henri nu ar fi fost destul de curajos încât să se înscrie, dacă mi-aș fi mișcat mâna cinci centimetri spre dreapta când i-am extras plicul...

Am luat fotografia și m-am dus la sertarul în care îmi ascundeam comorile. Am zâmbit când mi-am privit mica colecție și mi-am amintit recunoscătoare de ultimele două luni.

Cămașa lui Henri, pe care o transformase într-un șorț. Cravata hidoasă a lui Kile, care împiedica pacea mondială. Boldul lui Hale, înfipt într-o bucată de material, care îmi amintea să mă controlez. Desenele jenante și stilizate ale lui Fox. Poezia lui Gunner, care nu-mi trebuia s-o am scrisă pe hârtie deoarece nu aș fi putut să o uit nici dacă aş fi încercat.

Am stat acolo, fotografia plutind parcă deasupra sertarului. Oricât de prețioasă ar fi fost fotografia, nu o puteam pune înăuntru. Era imposibil să îl închid pe Eikko al meu într-o cutie.

Capitolul 32

Înainte de începutul a ceea ce avea să fie cea mai importantă zi din viața mea, am fost chemată în Salonul Doamnelor. Mama mea putea să convoace curtea oriunde, iar eu încă nu înțelegeam de ce prefera un salon imens. În orice caz, ea ne chemase, iar eu veneam.

Doamna Lucy era acolo, la fel ca și mătușa May. Nu știam cine o anunțase, dar eram atât de entuziasmată, încât aproape am alergat prin cameră spre ea. Dar apoi am văzut că nu draga mea mătușă era motivul pentru care fusesem chemată. Doamna Marlee plângea pe umărul mamei.

Ea și-a ridicat capul și m-a fixat cu privirea.

— Înțeleg că nu ai vrut să te căsătorești cu el, dar de ce – DE CE – l-ai alungat? Cum să trăiesc fără copiii mei?

— Josie nu pleacă nicăieri, i-am amintit eu cu blândețe.

Ea a ridicat un deget la mine.

— Nu o face pe deșteapta. Poate că ești regină, dar ești încă un copil.

Mama ne privea, neștiind ce să facă: să își apere fata care era destul de mare să se apere singură, dar cu toate acestea era fiica ei, sau să-și calmeze prietena al cărei fiu o părăsea fără să o anunțe – o durere pe care o înțelegea profund.

— Doamnă Marlee, trebuie să mă lăsați să vă explic.

Am traversat camera, privind-o cum se prăbușește pe scaun.

— Îl iubesc pe Kile. A devenit mai prețios pentru mine decât m-aș fi așteptat vreodată. Și adevărul este că ar fi rămas pentru mine. Poate că ar fi rămas chiar și pentru dumneavoastră. Dar chiar vă doreați asta?

— Da! a insistat ea, privindu-mă cu ochii roșii.

— Plecarea lui Ahren aproape i-a frânt la propriu inima mamei mele. A frânt-o și pe a mea. Asta înseamnă că ar fi trebuit să rămână aici pentru totdeauna?

Ea nu mi-a răspuns. Am văzut că mama se uita în jos, iar ea și-a țuguiat buzele ca și când probabil ar fi înțeles abia acum.

— Știu că nu trebuie să discutăm despre lucruri care ne jenează, cum ar fi motivul pentru care v-ați ales cu mâinile pline de cicatrice, am spus uitându-mă în ochii ei. Dar despre asta trebuie să discutăm. Este remarcabil ce ați făcut din dragoste și vă invidiez, și vă respect.

Chipul i s-a încordat, lacrimile îi curgeau din nou, iar eu făceam eforturi să mă controlez. Prea mulți oameni contau azi pe mine.

— Toți știm ce ați făcut și cum v-ați revenit și înțeleg că dumneavoastră credeți că sunteți cumva mereu datoare față de familia noastră, dar nu sunteți. Doamnă Marlee, ce altceva credeți că am putea să ne dorim de la dumneavoastră?

Ea tot nu a spus nimic.

— Întrebați-o pe mama. Ea nu vrea să fiți prizonieră aici. Puteți pleca cu fiul dumneavoastră, dacă vreți. Ați putea călători prin lume ca demnitari, dacă doriți. Este o minciună să crezi că datorită faptului că viața v-a fost cruțată, nu vă mai aparține. Şi să le transmiteți povara copiilor dumneavoastră? Să obligați un tânăr dotat, talentat și pasionat să își petreacă cei mai buni ani închis între pereții aceştia? E o cruzime!

Doamna Marlee și-a cuprins capul cu mâinile.

— Ai fi putut pleca, i-a șoptit mama. Credeam că știi.

— Mie nu așa mi s-a părut. Carter și cu mine am fi murit cu ani în urmă dacă nu ați fi fost tu și Maxon. Nu credeam că aş putea vreodată să încetez să vă mulțumesc.

— Te-ai împrietenit cu mine când eram o străină. M-ai convins să nu renunț la Alegere. Mi-ai ținut părul când aveam grețuri matinale. Îți aduci aminte că se întâmpla mereu după-amiaza?

Au râs amândouă.

— Când m-am speriat de slujba asta, tu mi-ai spus că pot să o fac. M-ai ajutat să cos o rană de glonț, la naiba.

Am vrut să întreb ce era cu asta, dar am ales să nu o fac.

Doamna Lucy a venit și a îngenuncheat lângă doamna Marlee, luând-o de mână.

— Avem un trecut foarte complicat, nu-i așa? a spus ea. Mama și doamna Marlee au zâmbit. Am făcut greşeli, am păstrat secrete și împreună am făcut destule lucruri prosteşti, dar și bune. Dar, uită-te la noi. Am devenit femei. Şi uită-te la Eadlyn.

Cele trei chiar au făcut-o.

— Ar trebui să se vadă peste douăzeci de ani legată de fiecare mică eroare de judecată? Să se simtă înlănțuită de ele?

Am înghițit.

— Noi ar trebui să o facem? a concluzionat doamna Lucy.

Doamna Marlee și-a relaxat umerii și le-a strâns în brațe pe mama și pe doamna Lucy.

Le-am urmărit și am simțit un nod în gât.

Urma să vină o zi în care mama nu avea să mai fie aici, în care mătușa mea nu avea să mai poată veni în vizită, iar doamnele acestea să plece. Dar, pe de altă parte, aș fi rămas cu Josie și Neena, cu fiicele, verișoarele și prietenele mele. Am fi trăit împreună și ne-am fi împletit viețile și am fi păstrat frăția sacră de care doar puține femei avuseseră parte.

Și eram bucuroasă că mama alesese să vină aici, din cealaltă parte a țării în casa unui străin și că avusese încredere într-o fată dintr-un avion și se împrietenise cu cea care îi pregătea baia și că, indiferent dacă și unde ar fi plecat, nu s-ar fi despărțit niciodată. Nu cu adevărat.

Capitolul 33

Studioul fusese transformat. Chiar dacă a discuta despre logodna mea în fața unei audiențe formate din prieteni, membri ai familiei și angajați în timpul unei transmisiuni directe în toată țara nu era tocmai nivelul de intimitate pe care mi-l doream, uneori o fată trebuie să se mulțumească, pur și simplu, cu ce are.

M-am uitat după mama și tata. Trebuia să îi văd, să le văd zâmbetele la alegerea mea. Dacă ei erau fericiți și calmi, atunci puteam fi și eu. Dar încă nu sosiseră. Cu toate acestea, Kaden era prezent. L-am urmărit din ușă. Mă fixa cu privirea, de parcă era vrăjit. Mi-a vorbit puțin când am venit lângă el.

— Ești bine?

El și-a dres vocea și a privit în jos, roșind.

— Mda, totul este minunat. Stau și eu pe aici.

I-am urmărit privirea ca să văd dacă pot să-mi dau seama la ce se uitase și m-am lămurit imediat. Josie renunțase la

coafurile complicate, la bijuteriile excesive, la machiajul puternic și rochiile provocatoare. Uitându-mă acum la ea – cu părul ușor ondulat, o urmă de luciu pe buze și o rochie albastră, potrivită vârstei ei – mi s-a părut că în sfârșit nu mai voia să îmi calce pe urme.

— Josie este foarte drăguță în seara asta, am comentat eu.

— Da? Nu am observat. Dar acum că ai spus, mda, e drăguță.

Doamna Marlee, părând veselă și calmă, i-a spus ceva domnului Carter, iar Josie a râs, sunetul fiind încă prea strident pentru urechile mele, dar, cu toate acestea, simpatic.

— De vreme ce nu vei apărea în fața camerei pentru emisiune, poate că ar trebui să mergi și să stai cu ea. Se pare că are un loc liber.

I-am aruncat o privire lui Kaden, zărind cum un zâmbet timid îi apare pe buze, înainte să-l ascundă din nou.

— Cred că ai dreptate. Adică nu intenționez să stau lângă altcineva.

El s-a îndreptate spre ea, netezindu-și costumul până acolo, iar eu m-am trezit curioasă să știu cum avea să se desfășoare totul.

— Eadlyn.

M-am întors auzind vocea mamei, fericită să o văd venind cu brațele deschise.

— Cum te simți?

— Minunat și deloc îngrozită, am glumit eu.

— Nu-ți face griji. Henri este o alegere bună. Una neobișnuită, dar tot foarte bună.

Am aruncat o privire spre partea din spate a camerei, unde Eikko îi îndrepta cravata lui Henri și tot discutau.

— Totuși, e ciudat că nu am de ce să fiu invidioasă.

Confuză, m-am uitat la mama.

— Invidioasă?

— Când ai vorbit mai devreme cu Marlee, ai spus că ești invidioasă pentru ce a făcut ea din dragoste.

— Am spus eu asta? am înghițit.

— Da. Și mă întreb de ce ai fi invidioasă pe o femeie care a suferit ca să-l aibă pe cel care o iubește, când se pare că un băiat foarte drăguț îți pică direct în brațe, în ritm de dans.

Am înghețat. Cum aș fi putut să schimb subiectul?

— Poate ar fi fost mai potrivit să spun că o *admir*. Ce a făcut ea este un lucru foarte curajos.

Mama și-a dat ochii peste cap.

— Dacă vrei să mă minți, este în regulă, dar îți sugerez să nu te mai minți singură, înainte să constați că te afli într-o poziție din care nu mai poți scăpa.

Spunându-mi asta, a plecat și a luat loc lângă doamna Lucy și generalul Leger. De obicei era răcoare în studio, dar eram sigură că fiorul rece care mă străbătea nu avea legătură cu temperatura.

— Iar tu vei aștepta chiar acolo, a spus producătoarea, trăgându-l pe Henri ca să stea lângă mine. Încă mai avem ceva timp, dar să nu o iei la fugă. L-a văzut cineva pe Gavril? a întrebat ea.

Henri a arătat spre cravata pe care Eikko tocmai o aranjase.

— Stă bine?

— Da.

I-am atins ușor umerii și mânecile. L-am privit în spatele lui pe Eikko, care reușise de minune să se controleze.

Speram să par și eu la fel de calmă ca el. În sinea mea, mă simțeam ca un pulover cu un fir desfăcut de care se trăgea încontinuu, până aş fi rămas doar un nod pe podea.

M-am tot învârtit pe lângă Henri sub pretextul de a-i verifica din nou costumul din toate unghiurile. Mi-am coborât brațul când am trecut pe lângă Eikko, iar degetele noastre s-au întâlnit într-o atingere înainte să revin în fața logodnicului meu.

Fiorul care îmi străbătea pielea era electrizant, așa că mi-am împreunat mâinile în față, concentrându-mă la senzația pe care mi-o dădea inelul de logodnă. Cu coada ochiului, am văzut cum Eikko a dispărut în mulțime, probabil pentru a-şi putea găsi propria linişte în acest moment.

— Deci, am întrebat eu întorcându-mă spre Henri, eşti pregătit?

El s-a uitat la mine; expresia lui de obicei triumfătoare dispăruse.

— Tu eşti?

Am vrut să spun „da" şi am auzit cuvintele în mintea mea, dar nu am reușit să le exprim. Așadar, doar am zâmbit şi am dat din cap.

El și-a dat seama.

M-a luat de mână şi m-a tras în spatele camerei, spre Eikko.

— *En voi,* a spus Henri, pe un ton mai serios ca niciodată.

Eikko s-a uitat la noi.

— *Miksi ei?*

— Sunt lent aici, a spus Henri, arătând spre gura lui. Nu aici, a adăugat şi a arătat spre ochii lui.

Am început să respir mai rapid, știind că viața mea urma să se destrame, și îngrozită de ce s-ar fi putut întâmpla după asta.

— Sunteți îndrăgostiți, a spus el, făcând semn între noi.

Când Eikko a început să scuture din cap, Henri a oftat și i-a ridicat mâna dreaptă, arătând spre inelul cu sigiliu. Iar apoi, a arătat spre mâna mea, cu inelul lui Eikko.

— Eikko, te rog, explică-i. Trebuie să duc la bun sfârșit Alegerea. Spune-i că nu va trebui să se îndoiască niciodată de mine.

Eikko mi-a executat repede cererea, dar expresia lui Henri a rămas neschimbată.

— Te rog! l-am implorat apucându-l de braț.

Expresia lui era incredibil de adorabilă când a vorbit.

— Eu spun nu.

Mi-a luat mâna și mi-a scos ușor inelul de logodnă.

Încăperea a început să se încețoșeze. Doar câteva minute mă despărțeau de un anunț în direct și tocmai fusesem părăsită.

Henri mi-a cuprins fața, uitându-se profund în ochii mei.

— Te iubesc, a jurat el. Te iubesc!

Apoi, s-a întors și l-a prins de braț pe Eikko.

— Și te iubesc și pe tine. Bunul meu prieten. Foarte bun prieten.

Eikko a înghițit, părând gata să plângă la cuvintele lui Henri. În cea mai mare parte a ultimelor două luni, nu se avuseseră decât unul pe celălalt. Nu conta ce înseamnă pentru mine acest moment. Ce însemna pentru ei?

Henri ne-a apropiat pe amândoi.

— Voi sunteți împreună. Eu vă fac tortul!

În ciuda grijilor mele, am râs. Uitându-mă în ochii lui Eikko, mi-am dorit să renunț și să îmi dăruiesc inima singurului lucru pe care îl voiam cu adevărat. Dar nu puteam să-mi înving frica.

Am scrutat camera în căutarea singurei persoane de care aveam nevoie chiar acum. Când am găsit-o, m-am întors spre băieții mei.

— Vă rog să așteptați aici.

Am traversat studioul.

— Tati! Tată, am nevoie de ajutorul tău.

— Dragă, ce s-a întâmplat?

Am inspirat adânc.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu Henri. Vreau să mă căsătoresc cu Eikko.

— Cu cine?

— Cu Erik. Traducătorul lui. Sunt îndrăgostită de el și vreau să fie soțul meu. Și chiar dacă el urăște să fie fotografiat, vrea să facem o mie de poze ca să le pot pune pe perete și să ne trezim râzând în fiecare zi, ca tine și ca mama. Și vreau să-mi facă gogoși, așa cum îi face mama lui, tatălui său. Chiar dacă va trebui să renunț la toate rochiile. Și vreau să ne găsim un lucru al nostru sau poate să aflu că acesta este totul, deoarece simt că, dacă l-aș avea pe el, până și obiectele stupide ar conta.

El a încremenit, cu gura ușor deschisă.

— Dar un cuvânt de la tine e suficient să nu mai deschid subiectul niciodată. Vreau să fac ceea ce este corect și știu că nu m-ai lăsa niciodată să fac vreo prostie. Spune-mi ce ar trebui să fac și nu mă voi îndoi de vorbele tale, tată.

El s-a uitat la ceas, cu ochii încă mari din cauza șocului.

— Eadlyn, mai ai doar șapte minute.

I-am urmărit privirea și avea dreptate. Mai erau șapte minute.

— Deci, ajută-mă! Spune-mi ce să fac!

După o secundă de uimire, s-a întors din nou spre mine și m-a scos pe ușa studioului.

— Știm cu toții că ai vrut să te miști repede din cauza lui Marid și cred că este o idee bună, dar nu poți permite ca un agresor să-ți decidă tot restul vieții. Crede-mă. Nu trebuie să faci niciun anunț astăzi.

— Nu despre asta e vorba. Vreau să fiu cu Eikko atât de mult, că mă doare, dar în trecut am făcut atât de multe lucruri egoiste și stupide, încât mă tem că oamenii nu mă vor ierta dacă încalc până și cea mai mică regulă. Nu suport să îi dezamăgesc, tată. Nu suport să te dezamăgesc pe tine.

— Pe mine? Să mă dezamăgești din cauza unei mici reguli prostești? El a scuturat din cap. Eadlyn, provii dintr-o familie de trădători. Nu ai avea cum să mă dezamăgești.

— Ce?

El a zâmbit.

— Fuga fratelui tău în Franța a fost practic suficientă să înceapă un război. Cred că știa asta. L-a oprit?

Am scuturat din cap.

— Mama ta, a spus el râzând. A conspirat cu guvernul italian ca să-i finanțeze pe rebelii din Nord, o mișcare care i-ar fi adus moartea dacă tatăl meu ar fi aflat.

Am rămas pe loc, uluită.

— Și eu? Am ținut în viață pe cineva care trebuia să moară de mai bine de douăzeci de ani.

— Te referi la soții Woodwork? am presupus eu.

— Ha! Nu, am uitat de ei, deși oficial au fost iertați. De fapt, mă refer la cineva mai periculos în ochii monarhiei.

— Tată, nu înțeleg.

El a oftat și s-a uitat pe hol, verificând dacă suntem urmăriți înainte de a-și descheia repede cămașa.

— Mă tem că există o singură metodă prin care pot să îți explic. El s-a întors și și-a tras repede cămașa, odată cu haina.

Am suspinat îngrozită când m-am uitat la spatele tatălui meu. Era acoperit de semne; unele erau late, ca și când s-ar fi vindecat fără niciun tratament, și unele subțiri și ascuțite. Nu păreau să aibă nimic în comun în afară de faptul că fuseseră făcute de același baston sau bici.

— Tati... Tati, ce ți s-a întâmplat?

— Tata mi s-a întâmplat. El și-a pus din nou cămașa și a încheiat-o cât de repede a putut, vorbind în grabă. Îmi pare rău că nu te-am dus niciodată la plajă, dragă. Pur și simplu nu am putut.

M-am prăbușit. Dintre toate lucrurile pentru care s-ar fi putut scuza, el se gândea la plajă!

— Nu înțeleg. De ce ți-a făcut asta?

— Ca să mă controleze, să mă oblige să tac, să mă facă un lider mai bun... avea o mulțime de motive, dar tu trebuie să afli doar despre două dintre bătăile acelea. Prima dată m-a bătut după ce mama ta a propus să eliminăm castele.

El a scuturat din cap, aproape zâmbind când și-a amintit.

— Ea a ales să spună asta la *Actualități,* cât încă participa la Alegere. Bineînțeles că tata, care deja o ura, a perceput-o ca pe o amenințare față de controlul lui, ceea ce și era. O astfel de sugestie e trădătoare. Așa cum am spus, e o trăsătură de familie. Mi-am făcut griji că o va pedepsi, așa că în schimb l-am lăsat să se răzbune pe mine.

— Oh, Dumnezeule!

— Într-adevăr. A fost ultima bătaie pe care am îndurat-o vreodată și nu o voi regreta pentru nimic. Aș mai accepta-o de o sută de ori pentru ea.

Nu știusem. Tot ce aflasem era că se ocupaseră împreună de eliminarea castelor. Atât de multe detalii neplăcute din trecutul lor fuseseră mascate. Multe erau îngrozitoare, dar multe erau și minunate.

— Aproape urăsc să întreb, dar care a fost cealaltă bătaie de care trebuie să aflu?

El și-a încheiat ultimul nasture și a oftat.

— Prima.

Am înghițit, nesigură dacă vreau să aud sau nu povestea asta.

— Vezi, tatăl meu a fost un om foarte orgolios. Credea că lumea îi datora totul pentru că era rege. Și, de fapt, nu avea niciun motiv să fie nefericit. Avea putere, o casă minunată, o soție care îl adora și propriul fiu care să ducă mai departe familia. Dar niciodată nu era mulțumit.

I-am urmărit ochii care se uitau în gol, încă neînțelegând.

— Știam mereu când vine amanta lui. În ziua respectivă, îi dădea mamei un cadou, ca și când și-ar fi plătit păcatele înainte să le comită. Apoi, la cină, îi umplea paharul cu vin de nenumărate ori, până ce era gata să leșine. Și, bineînțeles, camera ei era în altă aripă. Presupun că asta a fost ideea lui, nu a ei. Nu mi-o pot imagina separându-se intenționat de tata. Chiar îl adora. În orice caz, aveam cam unsprezece ani când mergeam prin palat și am surprins-o plecând într-o seară, cu părul dezordonat și cu o mantie peste umeri, ca și când ar fi putut să-și ascundă faptele. Știam. Știam de ce vine și o uram pentru asta. Mai mult decât îl uram pe el,

ceea ce era nedrept. După ce a plecat, m-am dus la tata. El era în halat, beat şi transpirat. Şi i-am spus – nu voi uita niciodată: „Nu poţi să-i mai permiţi târfei să vină aici." Ca şi când aş fi putut să îi spun regelui ce să facă. M-a apucat de braţ cu atâta forţă, încât mi-a dislocat umărul. M-a împins pe podea şi m-a lovit cu bastonul pe spate de o mulţime de ori. Am leşinat din cauza durerii ameţitoare. M-am trezit în camera mea cu braţul bandajat. Când mi-am revenit, majordomul meu mi-a spus că nu ar trebui să mă lupt cu gărzile, că sunt prea tânăr ca să îi cred prietenii mei de joacă.

Tata a scuturat din cap.

— Nu ştiu cine a fost concediat sau ce alte lucruri mai grave a îndurat ca povestea să pară credibilă, dar ştiam că trebuie să-mi ţin gura. Şi eram atât de mic, încât nu am îndrăznit să risc povestindu-i cuiva. Când am crescut, am ascuns bătaia din cauza ruşinii. Iar apoi, în mintea mea, am transformat-o cumva într-un motiv de mândrie. Am îndurat suferinţa aceasta de unul singur, fără sprijin, şi era ceva admirabil. Bineînţeles, nu era. Era stupid, dar când suntem mici, ne inventăm singuri scuze.

A schiţat un zâmbet.

— Îmi pare rău, tată!

— Este în regulă. M-a făcut o persoană mai puternică şi, sper, un părinte mai bun. Sper că am fost corect cu tine.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Ai fost.

— Bun. Ei bine, ca să-ţi răspund la întrebare, după câţiva ani, chiar am crezut că tata a renunţat la amanta lui. Aşa cum ţi-am spus, ştiam când plănuieşte să o aducă şi l-am urmărit cum revine la vechea rutină şi chiar m-am furişat

afară câteva nopți, doar ca să mă asigur. Ea lipsea de câteva luni, iar apoi, într-o zi, iat-o, mergea pe hol ca și când casa i-ar fi aparținut. Eram extrem de furios pe femeia aceasta, iritat că a avut obrăznicia de a-și arăta fața în timp ce mama dormea chiar în camera de după colț. Așa că am oprit-o și i-am spus ceva în privința asta. Ea și-a înclinat capul și mi-a rânjit, ca și când aș fi fost un gândac, un nimic. Apoi, și-a plecat fața spre urechea mea și mi-a șoptit: „Îi voi transmite surioarei tale că ai salutat-o." Și a plecat, lăsându-mă complet uluit. Cred că am rămas acolo zece minute, prea uimit ca să mă mișc. A spus-o doar ca să mă insulte? Chiar aveam o soră vitregă de care nu știam? Nu aveam de gând să îi pun întrebări și era clar că nu puteam să mă duc la tatăl meu. Abia după moartea lui am încercat să o caut.

El a înghițit.

— Uite cum stau lucrurile. Copiilor ilegitimi ai unui membru al familiei regale nu li se permite să trăiască.

— Ce? De ce?

— Cred că motivul este că ar putea reprezenta o amenințare pentru linia regală. Războaiele civile sau agitația politică nu fac nimănui niciun bine. Chiar și acum, uită-te la problema pe care a creat-o Marid. Așadar, în trecut eliminam acele amenințări imediat ce erau descoperite.

El mi-a spus totul cu un ton rece, detașat într-un fel.

— Deci, ai ucis-o?

A zâmbit.

— Nu. M-a fermecat din clipa în care am văzut-o. Era doar un copil și nu știa cine este tatăl ei. Nu era vinovată că s-a născut pe jumătate nobilă. Deci am luat-o de la mama ei, am ținut-o aproape și, de atunci, am protejat-o.

În cele din urmă, el a riscat să îmi întâlnească privirea.

— Lady Brice? am întrebat eu.

— Lady Brice.

Nu știam ce să spun. Mai aveam o mătușă. Și făcuse la fel de multe pentru mine ca oricine altcineva din familia mea în ultima vreme. De fapt, mai mult decât unii. Îi eram îndatorată.

— Îmi pare rău că o țin în umbră, a recunoscut el.

— Știu. Dacă are sânge regal, cred că merită mai mult.

— Nu este posibil și ea înțelege asta. Este destul de recunoscătoare să fie aici, mi-a răspuns el.

Și, chiar dacă amândoi știam adevărul, îmi dădeam seama că nu ni se părea mulțumitor.

— Deci, vezi, în fiecare zi din ultimii douăzeci de ani, am trădat. Mama ta a făcut-o, fratele tău a făcut-o. Îndrăznesc să spun că singurul care ar putea să trăiască fără să încalce niciodată o regulă este Kaden.

Adevărul acesta m-a făcut să zâmbesc, temându-mă doar pe cât de mulți ar fi putut să-i distrugă Osten.

— Încalcă regula stupidă, Eadlyn. Căsătorește-te cu bărbatul pe care îl iubești. Dacă este suficient de bun ca tu să-l accepți, atunci cu siguranță o fac și eu. Iar dacă oamenii nu îl vor accepta, poate fi problema lor. Deoarece, cine ești tu?

— Eu sunt Eadlyn Schreave și nimeni din lume nu este la fel de puternic ca mine, am spus fără să mă gândesc.

El a dat aprobator din cap.

— Ai al naibii de multă dreptate.

Producătoarea a dat buzna pe ușă.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Ai zece secunde. Fugi!

Capitolul 34

Am fugit în cameră, căutându-l pe Eikko. Nu îl vedeam în mulțimea de oameni care se agita în căutarea mea.

M-am împiedicat de scenă când lumina camerei s-a făcut roșie și mi-am dat părul pe spate când am început să vorbesc, fără să știu ce urma să spun.

— Bună seara, Illéa!

Încălcam toate regulile pe care le învățasem despre discursul public. Postura îmi era groaznică, tonul inegal, și nu m-am deranjat să mă uit la cameră, deoarece eram prea ocupată să-l caut pe Eikko.

— Avem o mică surpriză pentru voi în seara asta. În această ediție specială a *Actualităților,* trebuie să fac un anunț important.

În cele din urmă l-am reperat, ascuns pe jumătate în spatele lui Henri.

— Vă rog să-l primim împreună pe scenă pe Eikko Koskinen!

Sala a aplaudat, iar eu am rămas acolo, sperând că avea să înfrunte camerele pentru mine. Eikko a înghițit și și-a îndreptat cravata, în timp ce Henri l-a bătut ușor pe spate, îndemnându-l să se miște.

L-am luat de mână și l-am invitat să stea lângă mine, ușor amețită și îngrijorată că și el se simte la fel.

— Unii dintre dumneavoastră s-ar putea să își aducă aminte de acest domn de la *Actualitățile* de acum câteva săptămâni. Este traducătorul lui Sir Henri și, de la sosirea lui la palat, s-a dovedit inteligent, blând, onorabil, amuzant și cu o mulțime de alte calități pe care nu mi-am dat seama că îmi doresc să le aibă un tânăr până când nu l-am văzut pe el.

M-am uitat la Eikko și ceva din expresia lui, din speranța din privirea sa, m-a calmat. Am uitat de camere.

— Prin urmare, m-am îndrăgostit nebunește de el.

— Și eu de tine, mi-a răspuns atât de încet, că era posibil să nu îl fi auzit nimeni.

— Eikko Petteri Koskinen, vrei să-mi faci extraordinara onoare de a deveni soțul meu?

El a râs frumos și neîncrezător, iar lumea s-a oprit. Niciunul din noi nu a îngenuncheat și nu a căutat vreun inel. Eram doar noi doi.

Și milioanele de oameni care ne priveau.

El s-a întors, iar eu i-am urmărit privirea, știind că se uita după Henri. Prietenul lui stătea acolo fluturând din mâini și mimând în mod exagerat cuvântul *da,* cu ochii mari.

— Da, a spus în cele din urmă Eikko, râzând.

M-am aruncat spre el, cuprinzându-i gâtul cu brațele și trăgându-l pentru un sărut. Eram vag conștientă de

aplauze și fluierături, dar bătaia nebună a inimii mele le acoperea pe majoritatea.

Ceva din mine mi-a spus că ar trebui să mă îngrijoreze modul în care ar fi putut să reacționeze poporul meu, în care ar fi putut să se desfășoare lucrurile după seara asta. Dar restul ființei mele a înăbușit acea îngrijorare și am știut, cu o siguranță pură și perfectă, că îmi găsisem sufletul-pereche.

M-am retras ca să-l privesc, nespus de fericită.

După o secundă, confuzia i s-a întipărit pe chip.

— Deci... acum ce fac?

Am zâmbit.

— Rămâi pe margine pentru o clipă. Mai am altceva de care să mă ocup. Iar apoi, vreau să vorbim despre multe lucruri.

— E valabil și în cazul meu.

Aplauzele s-au estompat, iar eu am fixat camera cu privirea, prea mulțumită ca să mai fiu speriată, și am spus poporului meu cel mai adevărat lucru pe care îl știam.

— Sunt conștientă că sunt regină doar de câteva zile, dar în acest timp scurt și cu mult înainte, locul meu în inimile voastre m-a îngrijorat foarte mult. Nu sunt sigură că voi înțelege vreodată de ce m-am confruntat cu o asemenea dezaprobare, însă abia acum îmi dau seama că nu ar trebui să-mi pese. Viața mea ar trebui să îmi aparțină în întregime mie, nu vouă. Și, în schimb, viețile voastre ar trebui să vă aparțină vouă, nu mie.

În clipa aceea am simțit cum starea de spirit a celor din cameră s-a schimbat și, poate că eram nebună, dar mi s-a părut mai importantă decât ce se vedea în studio.

— Ultimele două luni au fost un vârtej pentru mine. Am reușit să trec peste faptul că aproape mi-am pierdut

mama, că geamănul meu s-a mutat peste ocean, că am fost încoronată regină și că am dus la bun sfârșit o Alegere pe care niciunul dintre noi nu se aștepta să o organizez.

Am zâmbit când m-am gândit la cât de repede se petrecuseră toate și la cum ar fi trebuit să mă distrugă, dar nu au făcut-o.

— În tot acest timp, unii dintre voi au fost înțelegători, în timp ce alții s-au simțit ignorați. Unii m-ați sprijinit și alții au fost agresivi. Până de curând, aș fi spus că acele sentimente nu au nicio bază, dar acum sunt sigură că nu este adevărat. Înainte de Alegere, mi-am trăit viața într-un mic cerc de cunoștințe. Recunosc, cea mai mare grijă a mea din lume era propriul confort și, ca să îl păstrez, eram dispusă să sacrific multe lucruri, inclusiv bunăstarea multora din jurul meu. Nu sunt mândră să vă spun asta.

M-am concentrat o clipă la covor, simțind nevoia să mă calmez.

— Dar, cunoscându-i pe acești tineri, am văzut o lume de dincolo de zidurile între care m-am închis. Doar în aceste ultime săptămâni am aflat cât de puține știu despre propria țară. Bugetele și propunerile îmi pot da o idee despre nevoile voastre, însă doar când ne-am întâlnit personal mi-am dat seama cu câte vă confruntați. Ca atare – am inspirat adânc – vin în fața voastră ca să anunț că Illéa va deveni o monarhie constituțională.

Prin sală s-au auzit suspine și șoapte, iar eu le-am acordat o clipă să se calmeze, imaginându-mi că și cei care ne urmăreau de acasă aveau nevoie de aceeași atenție.

— Vă rog să nu credeți că prin asta încerc să scap de îndatoriri. De fapt, acum știu că vă iubesc prea mult, încât

să încerc să lucrez de una singură. Chiar și cu un partener, am spus eu, aruncând o privire spre Eikko și zâmbind, ar fi mult prea mult pentru oricine, așa cum au dovedit-o morțile premature și problemele de sănătate ale predecesorilor mei. Eu îmi voi face treaba ca voi să o puteți face pe a voastră. De multă vreme noi, cei din palat, căutăm moduri de a vă face viețile mai bune, mai fericite, doar ca să aflăm că ne este imposibil. Viețile voastre trebuie să fie în mâinile voastre. Doar atunci vom vedea schimbarea pe care atât de mulți dintre voi o așteaptă de generații întregi. În viitor, voi găsi un prim-ministru potrivit și vom plănui să organizăm alegeri corecte în următorii doi ani. Nici nu pot să vă spun cât sunt de nerăbdătoare să văd ce pregătiți pentru țara noastră. Sunt sigură că vor exista multe întrebări și vom face multe greșeli cât ne vom reinventa țara, dar să știți că noi, cei din familia regală, suntem de partea voastră. Nu vă pot conduce inimile, tot așa cum voi nu puteți să o conduceți pe a mea. Cred că este timpul ca noi toți să căutăm un viitor mai strălucit și mai bun.

Am zâmbit fără frică sau neliniște, ci oarecum liniștită. Dacă oricare dintre noi ar fi încetat să-și mai facă griji în privința modului în care *părea* că lucrăm și s-ar fi concentrat asupra felului în care lucram de fapt, am fi ajuns la concluzia asta de multă vreme.

— Vă mulțumesc pentru sprijin. Din partea mea, a familiei și a logodnicului meu. Te iubesc, Illéa! O seară bună!

Am urmărit luminile camerelor stingându-se și am coborât de pe scenă într-o mare de strigăte. Consilierii erau supărați, în mod evident, întorcându-se spre tatăl meu și cerându-i explicații.

— De ce țipați la mine, nebunilor? le-a strigat el. Ea este regina voastră, pentru numele lui Dumnezeu! Întrebați-o pe ea!

M-am întors spre Eikko.

— Ești bine?

El a râs.

— Nicicând nu am fost mai fericit sau mai îngrozit.

— Asta rezumă destul de bine situația.

— Hei! a strigat Kile, urmat de Henri ca să-l îmbrățișeze pe Eikko.

Când au început să sărbătorească, eu m-am îndepărtat. Erau mai multe lucruri de care trebuia să mă ocup.

Mi-am făcut loc dând din coate printre consilierii confuzi și iritați, formând un număr cunoscut la telefonul din partea din spate a studioului.

Marid a răspuns imediat.

— Ce ai făcut? a strigat el.

— Ți-am anulat invitația de a domni alături de mine.

— Îți dai seama ce prostie ai făcut?

— Lucrul de care mi-am dat seama este că, acum câteva săptămâni, ceva perfect normal te-a îngrozit. Acum are sens. De ce ți-ai dori ca puterea să fie în mâinile altcuiva, nu în ale tale?

— Dacă tu crezi că este ultima oară când vei auzi de mine...

— Chiar cred. Deoarece acum sunt mai aproape de poporul meu, deci nu mai am nevoie de tine. Adio, domnule!

Am zâmbit foarte fericită, știind acum un lucru foarte important: țara mea nu îmi mai putea fi luată. Poporul meu își dorea să fie fericit la fel de mult ca și mine, și eram

sigură că toți ne săturaserăm de oamenii care încercau să ne controleze viața.

— Eadlyn! a strigat Lady Brice, grăbindu-se spre mine. Eşti o fată genială!

— O vei face, nu?

— Ce anume?

— Să accepți să fii prim-ministru. Doar până când vom organiza alegerile, dar totuşi.

Ea a chicotit.

— Nu cred că sunt cea mai potrivită persoană pentru asta. În plus, sunt...

— Haide, mătuşă Brice!

Pentru o secundă, a părut complet îngrozită. Apoi, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— N-am crezut niciodată că voi auzi cuvintele astea.

M-am întins spre ea, îmbrățişând femeia care devenise una dintre cele mai mari confidente ale mele. Era ciudat pentru că, deşi nu o pierdusem niciodată, îmbrățişând-o simțeam că recapăt ceva. Ca atunci când Ahren venise la încoronarea mea.

— Oh, Dumnezeule, trebuie să-l sun pe Ahren! am exclamat eu.

— Vom adăuga asta pe lista de lucruri pe care trebuie să le facem. Să te logodeşti, bifat. Să schimbi țara, bifat. Ce mai urmează?

M-am uitat prin cameră, urmărindu-l pe tata dând mâna cu Eikko şi pe mama întinzându-se ca să-l sărute pe obraz.

— Să îmi schimb viața.

EPILOG

Este un lucru amuzant să fii produsul unei povești de dragoste. Şi altceva este să crezi că ai putea găsi ceva potrivit pentru tine. Poţi să citeşti poveştile, să vizionezi filmele şi să crezi că ştii cum ar trebui să se desfăşoare totul.

Dar adevărul este că dragostea este, în aceeaşi măsură, sortită şi plănuită, frumoasă şi dezastruoasă.

Ca să îţi găseşti un prinţ, s-ar putea să fii nevoită să săruţi multe broaşte. Sau să alungi multe broaşte din casă. Să te îndrăgosteşti înseamnă să te avânţi cu capul înainte în ceva ce ţi-ai dorit dintotdeauna. Sau să încerci ceva de care te-ai temut toată viaţa. Fericirea până la adânci bătrâneţi poate însemna să aştepţi într-un câmp lat de peste un kilometru. Sau să te naşti cu şapte minute mai devreme.

Mulțumiri

Bine, bine. Simt că acum aş putea să vă dau un chestionar despre oamenii cărora ajung să le mulțumesc și că v-ați descurca de minune. Îmi urmăriţi agentul pe Twitter şi îmi etichetaţi agentul de presă pe Tumblr şi credeţi că editorul meu este sora mea, chiar dacă nu este. În plus, îmi adresaţi întrebări despre soţul şi copiii mei când dau autografe, pentru că şi ei au început să conteze pentru voi. Aşadar, să nu complicăm lucrurile.

Mulțumesc!

Armatei de oameni care fac cărțile frumoase, prietenilor și familiei care mă ajută să continui și vouă. Această serie a fost călătoria unei vieţi şi, dacă nu ne vom distra niciodată atât de mult, tot voi fi fericită.

Şi mulțumesc Americăi și lui Eadlyn pentru că au hotărât să trăiască în mintea mea. Mi-au schimbat lumea.

Vă iubesc pentru totdeauna!

–K

COROANA

KIERA CASS a absolvit Universitatea Radford, unde a studiat muzica, teatrul, comunicarea şi istoria. A început să scrie ca o formă de terapie în urma unei tragedii petrecute în oraşul ei, dar a avut surpriza de a descoperi că scrisul este adevărata ei vocaţie. În prezent, locuieşte în Christiansburg, Virginia, împreună cu familia. În timpul liber îi place să citească, să danseze, să posteze filmuleţe pe YouTube şi să mănânce cantităţi uriaşe de prăjituri.

Pentru mai multe informaţii despre autoare şi cărţile ei, puteţi accesa site-ul:

www.kieracass.com

LEDA EDGE